

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๓๐
๒๕๖ พ.ย. ๕๐

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

คำคมชวนคิด

พระบรมราชาบาทและ
พระราชดำรัสของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

หน้า ๔๔

เที่ยววัด

ตามคุณศิริภรณ์ ไปเที่ยววัดอีกครั้ง
ใน วัดบวรนิเวศวิหาร

หน้า ๔๘

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

มาตามคุณต้นหยง ไปสัมภาษณ์
คุณกลางชลและพี่ชาย ใน
นางฟ้าและเทวดาในลานธรรม

หน้า ๕๖

ธรรมะจากพระผู้รู้ ๙

มหาสติปัฏฐานสูตร ๒๑

- ▶ รู้สุขทุกข์ – หลักการฝึกมีสติอยู่กับเวทนา
- ▶ รู้สภาพจิต – หลักการฝึกมีสติอยู่กับจิต

ได้อาริหมอดู ๓๓

กวีธรรม ๓๗

- ▶ แด่สืบบรรพชาวมหากษัตริย์
- ▶ รักพ่อ ▶ คืนวันพ่อ...คิดถึงพ่อ
- ▶ ดอกสร้อยร้อยผกา (▶ ดอกพุทธรักษา ▶ ดอกราชาวดี)

คำคมชวนคิด ๔๔

สัพเพหระธรรม ๔๘

- ▶ คิดถึงพ่อ...เขียนถึงพ่อ

ธรรมะจากคนสู้กิเลส ๕๑

- ▶ จดหมายจากภูผาเหล็ก

ของฝากจากหมอ ๕๗

- ▶ พOODบับพิเศษ พOODบับธรรมดา

แง่คิดจากหนังสือ ๖๔

- ▶ Brother Beat – แผ่นหลังของพ่อ
- ▶ Next – อยากเห็นอนาคตมั๊ย?

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๘๐

- ▶ ดาวของพ่อ

เที่ยววัด ๘๘

- ▶ วัดบรรนิเวศวิหาร

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ ๙๖

- ▶ นางฟ้าและเทวดาในลานธรรม

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรินย์ โมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์

ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรืองมา

เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรืองมา

เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรืองมา

ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ

ของฝากจากหมอ: พริม ท้ววงศ์

แง่คิดจากหนังสือ: เกสรา เต็มสินวานิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วง

เที่ยววัด: เกสรา เต็มสินวานิช

ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา กฤษฏารักษ์

กานต์พัทธ์ รัชพันธุ์ • จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ชนินทร์ อารีหนู • ณัฐชญา บุญมานนท์

ณัฐธิดา ปันนิทานต์ • ณัฐพร สุกุลอุทัยศักดิ์

ปรียาภรณ์ เจริญบุตร • ปิยมงคล โชติกเสถียร

พรราวพรรณราย มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตรวิชัย

พิทา จารุพูนผล • พีรยสดี อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร

เขยวดี วัฒนกุล • เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิมล ดาวรรวิภาส • วิมุตติยา นินาตั้งบงกช

ศदानันท์ จารุพูนผล • ศศิธร ศิวะนันท์ ทากรณ์

ศิราภรณ์ อภิรัฐ • สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

สารินี สาณะเสน • สิทธินันท์ ชนะรัตน์

สุปราณี วง • อนัญญา เรืองมา

อนัญญา เรืองมา • อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์

อัจฉานา ผลานวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ฝ่ายสื่อสารเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไพลิน ลายสนธิเสรีกุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสดี อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุญยศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน โยธิน • มรกตอัมพร

วรรณรักษ์ ปัญจพพร

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สวัสดีค่ะ

อีกไม่กี่วันแล้วนะค่ะ ที่เราจะได้เห็นปรากฏการณ์เสือเหลืองบานสะพรั่งไปทั่วบ้านทั่วเมือง พร้อมกับเสียงถวายพระพรชัยมงคลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา ดังกึกก้องทั่วประเทศในวันที่ ๕ ธันวาคมนี้ คงเป็นอีกวันหนึ่งนะคะ ที่จิตใจคนไทยจะเบิกบานและชุ่มเย็นด้วยพระบารมีกันทั่วประเทศอีกครั้ง

ปกติโดยส่วนตัวแล้วก็เป็นคนที่ไม่ได้เข้าไปดูหนังในโรงหนังบ่อยนักหรอกค่ะ แต่ก็เกือบทุกครั้งเลย ที่เมื่อลุกขึ้นยืนมองภาพที่ปรากฏบนจอขนาดใหญ่ตรงหน้า ขณะที่เพลงสรรเสริญพระบารมีดังขึ้น ความรู้สึกจะตื่นตื่นจนน้ำตาซึมแทบทุกครั้ง

มีเพลงสรรเสริญพระบารมีที่ฉายในโรงหนังอยู่เวอร์ชันหนึ่งค่ะ ที่เห็นแล้วชวนปีติอย่างนั้นทุกครั้งไป จะมีใครรู้สึกเหมือนกันบ้างหรือเปล่าไม่รู้ค่ะ... :)

ภาพจะฉายสลับกัน ระหว่างตัวหนังสือที่เหมือนเป็นคำปริศนาสั้น ๆ ที่ชวนให้เราสงสัยว่า สิ่งในตัวหนังสือบอกนั้น หน้าตาจะเป็นอย่างไร แล้วจึงตามมาด้วยภาพที่เฉลยความหมายของตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่ก่อนหน้า

“บ้านของในหลวง...”

แล้วจอก็ค่อย ๆ ปรากฏภาพผืนแผ่นดินไทยที่กว้างใหญ่ทั้งประเทศ

“สวนของในหลวง...”

ภาพปรากฏเป็นป่าผืนใหญ่เขียวชอุ่มที่พระองค์ทรงดูแลเสมือนสวนของพระองค์เอง

“ห้องทรงงานของในหลวง...”

ภาพรถจี๊ปที่พระองค์ประทับ

ขับกระแทกขึ้นลงผ่านถนนลูกรังอย่างทุลักทุเลในถิ่นทุรกันดาร

“ห้องเรียนของในหลวง...”

ภาพพีชพันธุ์ต่าง ๆ ในโครงการที่ทรงวิจัยและทดลอง
ก่อนจะพระราชทานให้ชาวบ้านได้นำไปปลูก และบำรุง ‘สวน’ ของพระองค์ต่อไป

“นักเรียนของในหลวง...”

ภาพเกษตรกรนั่งประนมมือฟังท่านทรงอธิบาย

แนวทางการพัฒนาเกษตรกรรมในพื้นที่อย่างตั้งใจ

“รอยยิ้มของในหลวง...”

ภาพรอยยิ้มพิมพิง รอยยิ้มอย่างมีความสุขที่สุดของเด็กนักเรียน และของประชาชนชาวไทย

“ประชาชนของในหลวง...”

ภาพความสุขของคนในทุก ๆ พื้นที่ ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด ศาสนาใด ๆ ที่อยู่บนผืนแผ่นดินไทย

“ความพยายามของในหลวง...”

ภาพพระมหาชนกที่ทรงใช้ความพยายามอย่างที่สุดในการว่าฝาคีลนลมในมหาสมุทร...

เล่าเสียละเอียดเท่าที่ความจำจะอำนวย เพราะเป็นหนังสือที่ชื่นชอบ เผื่อใครไม่เคยชมคะ :)
เพราะทำให้รู้สึกจริง ๆ ว่า จะมีพระมหากษัตริย์พระองค์ไหนในโลกอีกหรือ
ที่ทรงมีชีวิตทั้งชีวิตเพื่อแผ่นดินของพระองค์ เพื่อประชาชนของพระองค์ได้มากขนาดนี้
ระลึกและสัมผัสได้ถึงพระบารมีและความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของในหลวงของเราจริง ๆ นะคะ

นอกจากหนังสือนี้ ยังมีหนังสืออีกชุดหนึ่ง ที่คิดว่าหลายคนคงเคยผ่านตากันมาแล้ว
แต่ได้ชมซ้ำที่ไร ก็ยังคงเรียกน้ำตาแห่งความปีติได้ทุกครั้ง...

เป็นโฆษณาชุดที่นักท่องเที่ยวยุโรปหนึ่งมาเที่ยวเมืองไทย

แล้วก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมทุกคนจึงพร้อมใจยื่นทำความเคารพท่านทุกครั้งก่อนที่จะดูหนัง

และทำไมจึงมีภาพของท่านปรากฏให้เห็นอยู่ทุกหนทุกแห่งของประเทศไทย

จึงเอ่ยถามคนขับตึกตึกว่าบุคคลคนนี้เป็นใครกัน? คนขับตอบเป็นภาษาไทยว่า “ในหลวง”
ฝรั่งไม่เข้าใจ พี่ตึกตึกทำหน้าครุ่นคิด “ใน...” แล้วก็นึกขึ้นได้ จึงยิ้ม แล้วชี้ไปที่หัวใจ

“In your heart...” ฝรั่งเอ่ยออกมาด้วยเข้าใจในความหมายนั้น พี่ตึกตึกพยักหน้า ยกมือไหว้ท่วมหัวซ้ำ ๆ อย่างนอนน้อมเป็นคำตอบ ด้วยสีหน้าที่เป็นสุข

ใครอยากดูหนังโฆษณาชุดนี้อีกครั้ง หรือถ้าใครไม่เคยได้ชมเลยล่ะก็
ไม่ยากให้พลาดเลยคะ อยากแนะนำให้ลองไปโหลดมาชมกันให้ได้นะค่ะ

http://www.adintrend.com/show_ad.php?id=836

แล้วจะซาบซึ้ง และรู้สึกว่าเป็นหลวงทรงอยู่ในหัวใจของพสกนิกรชาวไทยทุกคนจริง ๆ ค่ะ

ยังจำได้ถึงภาพวันที่พระองค์ทรงออกมาโบกพระหัตถ์ให้ประชาชนเมื่อ ๕ ธ.ค. ปีที่ผ่านมา และยังจำได้ถึงวันที่พระองค์ได้เสด็จกลับจากโรงพยาบาลศิริราช ที่มีประชาชนตั้งแถวรอส่งเสด็จตั้งแต่อาคารของโรงพยาบาลยาวเหยียดไปจนถึงวัง

คงมีคนเพียงไม่กี่คนในโลกหรอกนะคะ

ที่เพียงแค่ปรากฏกายอยู่ตรงหน้าเท่านั้น ผู้คนก็น้ำตาหลังไหล

ด้วยความปลาบปล้ำมากที่สุด และยอมมอบกายถวายชีวิตให้ได้ดังเช่นพระองค์ท่าน

แต่แน่นอนว่า การแสดงความจงรักภักดี และความกตัญญูต่อพระองค์นั้น

คงมิใช่การทำผ่านเสื้อสีเหลือง เสื้อสีชมพู หรือเพียงการยืนขึ้นทำความเคารพเท่านั้น

ความดีอันใดที่ “พ่อ” ทำให้เราเห็น ขอให้เรามีท่านเป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจ

แม้ “ทศพิธราชธรรม” ของพระองค์ท่าน ก็เป็นหลักอันเป็นแนวทางที่เราเองก็ควรดำเนินตาม

จำได้ไหมคะ ๑๐ ประการนั้นคือ - ๑. การรู้จักอนุเคราะห์ ๒. การรักษาศีล

๓. การเสียสละ ๔. ความเป็นผู้ซื่อตรง ๕. ความเป็นผู้อ่อนน้อม อ่อนโยน

๖. ความเป็นผู้มีเมตตา ไม่มักโกรธ

๗. ความเป็นผู้ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ๘. ความเป็นผู้อดทนต่ออุปสรรค ๑๐. ความเป็น

ผู้ประพฤติไม่ผิดจากทำนองคลองธรรม

หรือแม้แต่เรื่องง่าย ๆ อย่างเช่น ความกตัญญูที่ท่านทรงมีต่อองค์สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

ภาพที่ท่านทรงใช้ธรรมาสน์ หรือแม้แต่หลอดยาสีฟันที่ทรงบีบใช้งานเกลี้ยงหลอด ฯลฯ

เรื่องราวเหล่านี้ เรามีพระองค์เป็นแบบอย่างที่ดีให้เห็นกันมาจนตลอดชีวิตของเราแล้ว

อย่าเพียงแค่ปลาบปล้ำภูมิใจแล้วปล่อยให้เรื่องราวเหล่านั้นผ่านไป

ทุกคนสามารถสร้างคุณธรรมและความดีงามในตัวเองให้เกิดขึ้นได้เช่นกัน หรือหากมีอยู่แล้ว ก็พัฒนาให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้น และแผ่กว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้นได้ ให้สมกับที่เป็นประชาชนของ “องค์พระภูมิพล” ผู้เป็นกำลังแห่งแผ่นดิน เพราะคงไม่มีสิ่งไหน สร้าง “รอยยิ้มของในหลวง” ได้ดีเท่าการเป็นคนดีถวายท่านนะค่ะ :

และนิตยสารธรรมะใกล้ตัวที่คุณผู้อ่านได้อ่านอยู่นี้ ก็เป็น “ฉบับวันพ่อ” ซึ่งเป็นฉบับพิเศษ ที่ทีมงานได้ร่วมกันจัดทำขึ้นเพื่อร่วมถวายพระพรในหลวงของเราในโอกาสนี้ด้วยเช่นกันค่ะ

และเนื่องจากเป็นฉบับพิเศษ จึงของดเรื่องสั้นชุด ๕ ตอนจบ เรื่อง บัลลังก์หญ้า โดย คุณเมริน ในคอลัมน์ “นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ” ที่ได้เปิดตัวตอนแรกไปในฉบับที่แล้ว และนำเรื่องราวพิเศษสำหรับพ่อจาก *คุณเอ๋อมดาว* มาฝากกันในฉบับนี้แทนนะค่ะ กับเรื่อง *ดาวของพ่อ* ที่มาพร้อมกับเรื่องราวกินใจของสาวน้อยชื่อดาว ที่ไม่เข้าใจว่าพ่อทนทำงานเป็นข้าราชการตำรวจไปเพื่ออะไร รับรองว่าอ่านแล้ว คุณผู้อ่านจะพลอยซาบซึ้งจนน้ำตาซึมไปเหมือนกับทีมงานของเราหลาย ๆ คนเลยละค่ะ

ตามมาด้วย “สัพเพพระธรรม” กับเรื่อง *คิดถึงพ่อ...เขียนถึงพ่อ*

คุณศิริภรณ์ อภิรัฐ เล่าให้ฟังว่าได้เคยเขียนจดหมายพูดคุยกับพ่อในช่วงที่ห่างไกลกัน ใครจะรู้ว่าสิ่งเล็กน้อยเหล่านั้นมีคุณค่าทางจิตใจขนาดไหน บางทีคุณผู้อ่านอ่านแล้ว อาจจะนึกขึ้นได้นะค่ะว่า สิ่งเล็กน้อยที่มีความหมายสำหรับคุณพ่อของคุณคืออะไร

และสำหรับคนที่เห็นสารพัดรูปแบบของความเป็นพ่อมาจนเจนตาอย่างคุณหมอ *ทิมพการัง* เธอก็ได้ถ่ายทอดความรู้สึกผ่านประสบการณ์นั้นมาใน “ของฝากจากหมอ” เรื่อง *พ่อฉบับพิเศษ พ่อฉบับธรรมดา* หากคุณผู้อ่านเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีลูกต้องดูแล ลองอ่านมุมมองของกุมารแพทย์คู่สีกินดีนะค่ะว่า คุณเป็น... หรืออยากเป็น... พ่อฉบับไหน

แล้วตาม *คุณชลนิล* ไปดูหนังสนุก ๆ แต่ชวนซึ่งรับเทศกาลวันพ่อกันต่อ

ในคอลัมน์ “แง่คิดจากหนัง” กับเรื่อง *Brother Beat - แผ่นหลังของพ่อ* ค่ะ

นอกจากนี้ *คุณต้นหยง* ก็มีบทสัมภาษณ์คนใกล้ตัวมาฝากกันด้วย

ในคอลัมน์ “ธรรมะกับไลฟ์สไตล์” กับตอน *นางฟ้าและเทวดาในลานธรรม*

ซึ่งเธอก็คงตั้งชื่อตอนให้เก๋ไก๋สะดุดหูไปอย่างนั้นเองค่ะ เพราะคนที่ให้สัมภาษณ์ในคอลัมน์ ก็เป็นคนธรรมดา ๆ ที่ยังหน้าด้วยกิเลสเหมือนคนทั่ว ๆ ไป คือ บ.ก. และพี่ชายนั้นเองค่ะ ;)

ปิดท้ายด้วยข่าวที่อยากชักชวนกันไว้ล่วงหน้า

วันที่ ๕ ธันวาคมนี้ ภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชันคุณภาพที่ผลิตโดยคนไทย

เรื่อง **พระพุทธเจ้า (The Life of Buddha)**

จะเปิดฉายในโรงภาพยนตร์พร้อมกันทั่วประเทศแล้วนะค่ะ และเราก็นำข่าวนี้มาบอก พร้อมกับรางวัลพิเศษสำหรับผู้่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวโดยเฉพาะด้วยค่ะ ;)

ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ได้จัดทำขึ้นโดย บริษัท มิเดียสแดนดาร์ด จำกัด

เพื่อร่วมเฉลิมฉลองในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๘๐ พรรษา

ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และจัดทำขึ้นเพื่อเป็นพุทธบูชา เผยแผ่พุทธประวัติ

ในรูปแบบการ์ตูนที่เป็นฝีมือคนไทยล้วน ๆ โดยใช้เวลาเตรียมงานถึง ๔ ปี

ทีมงานผู้วาดภาพยนตร์เรื่องนี้ มีหลายท่านที่มีประสบการณ์การทำงานในวงการแอนิเมชัน ระดับโลกมาแล้วด้วยนะค่ะ อย่างเช่น วอลท์ ดิสนีย์ วอร์เนอร์ บราเธอร์ส และ เอ็มจีเอ็ม กับเรื่องที่เรารู้จักกัน เช่น มูฮุลาน ทาร์ซาน

ไลอ้อนคิงส์ การ์ฟิลด์ และอื่นๆ อีกกว่า ๓๐ เรื่อง

ซึ่งแม้จะใส่จินตนาการที่เกิดจากการตีความตัวหนังสือในพระไตรปิฎกให้เป็นภาพ

แต่ทีมงานก็ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการถ่ายทอดเรื่องราวในรายละเอียด

ให้สอดคล้องและตรงตามพระไตรปิฎกที่สุด โดยมีคณะกรรมการร่วมกันพิจารณาด้วยค่ะ

ส่วนทีมพากย์ ก็มีทั้งดาราดัง พิธีกร ดิเจ นักร้อง และทีมพากย์มืออาชีพ มาร่วมให้เสียง

ซึ่งได้ยินมาว่า เป็นภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชันที่ได้รับเกียรติจากบุคคลที่มีชื่อเสียง

มาร่วมพากย์มากที่สุดเท่าที่เคยมีมาเลยนะค่ะ เช่น คุณพิสมัย วิไลศักดิ์,

คุณป้าจู้ จูรี โอศิริ, คุณศรุต วิจิตรานนท์, คุณแทนคุณ จิตต์อิสระ, คุณชไมพร จตุรภุช

และท่านอื่นๆ อีกมากมาย

นอกจากนี้ คุณพงศ์เพชร อมรสิทธิ์ หรือ คุณยอด

ซึ่งเป็นหนึ่งในทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัวของเรา ก็ยังได้มีส่วนร่วม

โดยได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้พากย์เสียง พระอัสสชิเถระ ในเรื่องด้วยนะค่ะ :)

(คุณยอดเป็นผู้ให้สัมภาษณ์เรื่องสั้นในนิตยสารฉบับเสียงของเราเองค่ะ
ใครอยากฟัง ลองเปิดฟังเรื่องสั้นตั้งแต่ฉบับที่ ๒๙ กันดูนะค่ะ)

ใครอยากชมหนังตัวอย่าง ก็เปิดคลิกไปชมกันก่อนได้เลยค่ะ มีให้ชม ๒ คลิปที่
<http://video.mthai.com/player.php?id=23M1195923850M0>
และ <http://www.thelifeofbuddha.net> ค่ะ

และพิเศษสำหรับผู้อ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวโดยเฉพาะ

ดร. วัลลภา พิมพ์ทอง ประธาน บริษัท มิเดียสแดนดาร์ต จำกัด
ได้มอบบัตรชมภาพยนตร์ รอบสื่อมวลชน มาให้จำนวน ๑๐ ใบ
เพื่อให้ผู้อ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้ก่อนใครด้วยค่ะ :)

โดยรอบสื่อมวลชนนี้ จะฉาย วันศุกร์ที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นี้
ที่ โรงภาพยนตร์ พารากอน ซีเนเพล็กซ์ รอบฉายเวลา ๒๐.๐๐ น. ค่ะ

แต่เนื่องจากเป็นสิทธิพิเศษที่มาแบบด่วนจี๋ มีเวลาให้ร่วมสนุกได้เพียงแค่วันเดียว
ใครได้อ่านฉบับนี้เร็ว ก็โชคดีมีสิทธิ์ก่อนนะค่ะ :) เพียงตอบคำถามง่ายๆ ว่า
พระพุทธเจ้าทรงใช้เวลานานเท่าใดในการตรัสรู้ นับตั้งแต่วันที่ออกผนวช?
แล้วส่งคำตอบ พร้อมชื่อ และเบอร์โทรศัพท์มือถือ มาที่ dthursday@gmail.com
ภายใน วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ พฤศจิกายนนี้ ก่อนเวลาสามทุ่มตรง
ผู้โชคดี ๕ ท่านที่ตอบถูกและได้รับการสุ่มรางวัล
และจะได้รับการติดต่อกลับทาง SMS ก่อนสี่ทุ่มในวันเดียวกัน
โดยจะได้รับรางวัลเป็นบัตรชมภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ท่านละ ๒ ใบค่ะ

ใครชิงโชคกับเขาไม่ทัน ก็ไม่ต้องเสียตาไปนะค่ะ
ชวนคุณพ่อคุณแม่คุณลูกไปชมกันได้ตั้งแต่วันพื่อวันที่ ๕ ธันวาคมนี้เป็นต้นไปค่ะ
ขอให้มีความสุขเบิกบานกันถ้วนหน้าในเดือนธันวาคมนี้
และ... สุขสันต์วันพ่อแต่ทุก ๆ ท่านนะค่ะ

กลางชล

สารบัญ ←

ถาม: อยากให้ท่านยกตัวอย่างแนวทางปฏิบัติธรรมจากพระสูตร เพื่อพวกเราจะได้สนใจศึกษาพระไตรปิฎกเพิ่มมากขึ้น

พระสูตรแรกสุดในพระไตรปิฎกคือ พรหมชาลสูตร เป็นพระสูตรที่พระศาสดาทรงแสดงเรื่องทิวัญญิประเภทต่างๆ และมีผู้นำมาตั้งกระทู้หลายคราวแล้ว ผมจึงขออนุญาตไม่กล่าวถึงพรหมชาลสูตร แต่จะเริ่มกล่าวถึงพระสูตรถัดไป คือ สามัญญผลสูตร อันเป็นพระสูตรที่ ๒ ปรากฏในทีฆนิกาย สีลขันธวรรค พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑ พระไตรปิฎกเล่มที่ ๙

เพียงพระสูตรแรกที่ยกมานี้เราก็พบว่า กระบวนการปฏิบัติธรรมที่พระศาสดาทรงแสดงในพระสูตรนี้ แตกต่างออกไปบ้างจากตำราที่เราได้ยินได้ฟังกันจนคุ้นหู คือในตำราที่เราได้ยินกันในปัจจุบันนี้ มักจะสอนกันว่า ให้ทำสมาธิเพื่อข่มนิวรณ์ จากนั้นจึงใช้จิตที่ปราศจากนิวรณ์ไปเจริญวิปัสสนา คำสอนอย่างนี้มีปัญหากับผู้ปฏิบัติบางท่าน ที่ไม่ว่าจะทำสมาธิอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เพราะจิตหาความสงบไม่ได้เลย ไม่ว่าจะกำหนดลมหายใจ ฟังกสิณ หรือเจริญอนุสติใดๆ ดังนั้น จึงไม่สามารถเจริญวิปัสสนาได้เสียที

แต่สามัญญผลสูตรกลับสอนถึงขั้นตอนที่กลับข้างกับสิ่งที่เราเคยทราบ คือท่านสอนให้ จัดการกับนิวรณ์เสียก่อน เพื่อทำสัมมาสมาธิ อันเป็นเครื่องมือสร้างสติสัมปชัญญะและอุเบกขา

ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการทำวิปัสสนา

คำสอนของท่านดังกล่าวนี้ ง่ายสำหรับการปฏิบัติ

ดังจะขอชวนเชิญพวกเราติดตามศึกษากันต่อไป

เรื่องราวของ สามัญญผลสูตร เริ่มขึ้นอย่างงดงามดังนี้

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาค ประทับ ณ สวนอัมพวัน
ของหมอชีวกโกมารภัจจ์ ใกล้พระนครราชคฤห์
พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๑๒๕๐ รูป
วันนั้นเป็นวันอุโบสถ ๑๕ ค่ำ เป็นวันครบ ๔ เดือน
ฤดูดอกโกมุทบาน ในราตรีเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง
พระเจ้าแผ่นดินมคธ พระนามว่า อชาตศัตรูเวทเทหิบุตร
แวดล้อมด้วยราชอำมาตย์ประทับนั่ง ณ พระมหาปราสาทชั้นบน.
ขณะนั้น ท้าวเธอทรงเปล่งพระอุทานว่า
ดูกรอำมาตย์ ราตรีมีดวงเดือนแจ่มกระจ่าง นำรื่นรมย์หนอ
ราตรีมีดวงเดือนแจ่มกระจ่าง ช่างงามจริงหนอ
ราตรีมีดวงเดือนแจ่มกระจ่าง นำชมจริงหนอ
ราตรีมีดวงเดือนแจ่มกระจ่าง นำเบิกบานจริงหนอ
ราตรีมีดวงเดือนแจ่มกระจ่าง เข้าลักษณะจริงหนอ
วันนี้เราควรจะเข้าไปหาสมณะหรือพราหมณ์ผู้ใดดีหนอ
ซึ่งจิตของเราผู้เข้าไปหาพึงเลื่อมใสได้.

*** พระเจ้าอชาตศัตรูผู้นี้ ปลงพระชนม์พระราชบิดา

แล้วปราบดาภิเษกเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นมคธ

ในวันที่พระราชบิดาคือพระเจ้าพิมพิสารสวรรคตนั้น

เป็นวันที่พระเจ้าอชาตศัตรูได้โอรสองค์โต

และเกิดความสำนึกในความรักของพ่อที่มีต่อลูก

จึงคิดจะปลดปล่อยพระเจ้าพิมพิสารจากที่คุมขัง
แต่พระราชบิดาได้เสด็จสวรรคตเสียแล้ว
พระองค์จึงสำนึกผิด เสียพระทัย
และเที่ยวใช้เวลากลางคืนศึกษาธรรมะ
โดยเที่ยวไปฟังธรรมจากปรมาจารย์ต่างๆ ในยุคนั้น
แต่ยังไม่พบธรรมที่ถูกพระทัย

เมื่อทรงปรารถนาตั้งข้อความข้างต้นแล้ว
ก็ทรงได้รับคำแนะนำจากหมอชีวก ซึ่งเป็นแพทย์หลวง
ให้ไปฟังธรรมของพระพุทธเจ้า ณ วัดป่ามะม่วงของคุณหมอเอง
เมื่อพบพระศาสดาแล้ว พระองค์ได้ทูลถาม
ถึงสามัญญผลของการปฏิบัติธรรมทางพระพุทธศาสนา

พระศาสดาก็ทรงชี้แจงผลประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมไปเป็นลำดับ
ซึ่งทรงเรียงลำดับตั้งแต่การมีศีล
มีอินทรียสังวรเมื่อตากระทบรูป หูกระทบเสียง ฯลฯ
มีสติสัมปชัญญะ รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ทุกอิริยาบถ
มีความสันโดษพอใจในสิ่งที่ได้
หลังจากนั้นก็เริ่มการปฏิบัติธรรมในชั้นสมาธิ ดังนี้ ***

[๑๒๕] ภิกษุนั้นประกอบด้วยศีลชั้นธ อินทรียสังวร
สติสัมปชัญญะและสันโดษอันเป็นอริยะเช่นนี้แล้ว
ย่อมเสพเสนาสนะ อันสงัด คือ ป่า โคนไม้ ภูเขา
ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชฎู ที่แจ้ง ลอมฟาง
ในกาลภายหลังภัต เธอกลับจากบิณฑบาตแล้ว
นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติเฉพาะหน้า
เธอละความเพ่งเล็งในโลก มีใจปราศจากความเพ่งเล็งอยู่
ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความเพ่งเล็งได้
ละความประทุษร้ายคือพยาบาท ไม่คิดพยาบาท

มีความกรุณาหวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่
ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความประทุษร้ายคือพยาบาทได้
ละถีนมิทระแล้ว เป็นผู้ปราศจากถีนมิทระ
มีความกำหนดหมายอยู่ที่แสงสว่าง
มีสติสัมปชัญญะอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากถีนมิทระได้
ละอุทธัจจะกุกกุกจะแล้ว เป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่าน มีจิตสงบ ณ ภายในอยู่
ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากอุทธัจจะกุกกุกจะได้
ละวิจิกิจฉาแล้ว เป็นผู้ข้ามวิจิกิจฉา
ไม่มีความคลางแคลงในกุศลธรรมทั้งหลายอยู่
ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากวิจิกิจฉาได้.

อุปมานิเวศน์

[๑๒๖] ดุกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงกู้หนີไปประกอบการทำงาน
การทำงานของเขาจะพึงสำเร็จผล เขาจะพึงใช้หนີที่เป็นต้นทุนเดิมให้หมดสิ้น
และทรัพย์สินที่เป็นกำไรของเขา จะพึงมีเหลืออยู่สำหรับเลี้ยงภริยา
เขาจะพึงมีความคิดเห็นอย่างนี้ว่า เมื่อก่อนเรากู้หนີไปประกอบการทำงาน
บัดนี้การงานของเราสำเร็จผลแล้ว
เราได้ใช้หนີที่เป็นต้นทุนเดิมให้หมดสิ้นแล้ว
และทรัพย์สินที่เป็นกำไรของเรายังมีเหลืออยู่สำหรับเลี้ยงภริยา ดังนี้
เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ ถึงความโสมนัส
มีความไม่มีหนี้เป็นเหตุ ฉันทใด.

ดุกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงเป็นผู้มีอาพาธ
ถึงความลำบาก เจ็บหนัก บริโภคอาหารไม่ได้ และไม่มีกำลังกาย
สมัยต่อมา เขาพึงหายจากอาพาธนั้น บริโภคอาหารได้ และมีกำลังกาย
เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า
เมื่อก่อนเราเป็นผู้มีอาพาธถึงความลำบาก เจ็บหนัก
บริโภคอาหารไม่ได้ และไม่มีกำลังกาย
บัดนี้ เราหายจากอาพาธนั้นแล้ว บริโภคอาหารได้

และมีกำลังกายเป็นปกติ ดังนี้

เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ ถึงความโลมณัส

มีความไม่มีโรคนั้น เป็นเหตุ ฉันได.

ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงถูกจำอยู่ในเรือนจำ

สมัยต่อมา เขาพึงพ้นจากเรือนจำนั้นโดยสวัสดิ์

ไม่มีภัย ไม่ต้องเสียทรัพย์อะไรๆ เลย

เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า เมื่อก่อนเราถูกจองจำอยู่ในเรือนจำ

บัดนี้ เราพ้นจากเรือนจำนั้นโดยสวัสดิ์ไม่มีภัยแล้ว

และเราไม่ต้องเสียทรัพย์อะไรๆ เลย ดังนี้

เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ ถึงความโลมณัส

มีการพ้นจากเรือนจำนั้นเป็นเหตุ ฉันได.

ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงเป็นทาส

ไม่ได้พึงตัวเอง พึ่งผู้อื่น ไปไหนตามความพอใจไม่ได้

สมัยต่อมา เขาพึงพ้นจากความเป็นทาสนั้น พึ่งตัวเอง ไม่ต้องพึ่งผู้อื่น

เป็นไทยแก่ตัว ไปไหนได้ตามความพอใจ

เขาจะพึงมีความคิดเห็นอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเราเป็นทาส พึ่งตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งผู้อื่น

ไปไหนตามความพอใจไม่ได้

บัดนี้ เราพ้นจากความเป็นทาสนั้นแล้ว

พึ่งตัวเอง ไม่ต้องพึ่งผู้อื่น เป็นไทยแก่ตัว ไปไหนได้ตามความพอใจ ดังนี้

เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ ถึงความโลมณัส

มีความเป็นไทยแก่ตัวนั้นเป็นเหตุ ฉันได.

ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษ มีทรัพย์ มีโภคสมบัติ

พึงเดินทางไกลกันดาร หาอาหารได้ยาก มีภัยเฉพาะหน้า

สมัยต่อมา เขาพึงข้ามพ้นทางกันดารนั้นได้

บรรลุถึงหมู่บ้านอันเกษมปลอดภัยโดยสวัสดิ์

เขาจะพึงมีความคิดเห็นอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเรามีทรัพย์ มีโภคสมบัติ เดินทางไกลกันดาร

หาอาหารได้ยาก มีภัยเฉพาะหน้า
บัดนี้ เราข้ามพ้นทางกันดารนั้น
บรรลุลึงหมู่บ้านอันเกษม ปลอดภัยโดยสวัสดิแล้ว ดังนี้
เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ ถึงความโสมนัส
มีภูมิสถานอันเกษมนั้นเป็นเหตุ ฉันทใด.
คุณกรมหาบพิตร ภิกษุพิจารณาเห็นนิวรรณ์ ๕ ประการเหล่านี้
ที่ยังละไม่ได้ในตนเหมือนหนี เหมือนโรค เหมือนเรือนจำ
เหมือนความเป็นทาส เหมือนทางไกลกันดาร
และเธอพิจารณา เห็นนิวรรณ์ ๕ ประการที่ละได้แล้วในตน
เหมือนความไม่มีหนี เหมือนความไม่มีโรค
เหมือนการพ้นจากเรือนจำ เหมือนความเป็นไทยแก่ตน
เหมือนภูมิสถานอันเกษม ฉันทนั้นแล.

***เราจะเห็นได้ว่า พระองค์ไม่ได้สอนให้เข้าฌานเพื่อข่มนิวรรณ์
แต่ในขั้นเริ่มต้นปฏิบัติธรรมกรรมฐานนั้น
ท่านแนะนำให้ภิกษุพิจารณานิวรรณ์ในจิตของท่าน
ถ้าพูดด้วยภาษาที่พวกเราในลานธรรมคั่นเศยกก็คือ
ทรงสอนให้ผู้ปฏิบัติดูจิตหรือสังเกตจิตใจตนเอง
เมื่อพบนิวรรณ์ รู้ว่านิวรรณ์มีโทษ นำทุกข์มาให้
จิตก็จะสลัดนิวรรณ์ทิ้งเสีย
แล้วเข้าถึงความปราโมทย์ คือมีความร่าเริงยินดีอยู่ในจิตใจ
เมื่อจิตมีความเบิกบานแล้ว เบาทสบายแล้ว จึงค่อยทำสมาธิต่อไป***
สัมมาสมาธิที่พระองค์ทรงสอนไว้ มีดังนี้

รูปฌาน ๔

[๑๒๗] เมื่อเธอพิจารณาเห็นนิวรรณ์ ๕ เหล่านี้ ที่ละได้แล้วในตน
ย่อมเกิดปราโมทย์ เมื่อปราโมทย์แล้วย่อมเกิดปีติ

เมื่อมีปิติในใจ กายย่อมสงบ

เธอมีกายสงบแล้ว ย่อมได้เสวยสุข

เมื่อมีสุข จิตย่อมตั้งมั่น.

เธอสังัดจากกาม สังัดจากอกุศลธรรม บรรลุปฐมฌาน

มีวิตก มีวิจาร์ มีปิติและสุขเกิดแต่วิเวกอยู่

เธอทำกายนี้แหละให้ชุ่มชื้นเอิบอímซาบซ่าด้วยปิติและสุขเกิดแต่วิเวก

ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว

ที่ปิติและสุขเกิดแต่วิเวกจะไม่ถูกต้อง

ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนพนักงานสรองสนาน

หรือลูกมือพนักงานสรองสนานผู้ฉลาด

จะพึงใส่จรรยาดีตัวลงในภาชนะสำริด แล้วพรมด้วยน้ำ หมักไว้

ตกเวลาเย็นก่อนจรรยาดีตัวซึ่งยางซึมไปจับติดกันทั่วทั้งหมด

ย่อมไม่กระจ่ายออก ฉนั้นใด ภิกษุก็ฉนั้นนั่นแล

ทำกายนี้แหละให้ชุ่มชื้นเอิบอímซาบซ่าด้วยปิติและสุขเกิดแต่วิเวก

ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว

ที่ปิติและสุขเกิดแต่วิเวกจะไม่ถูกต้อง

ดูกรมหาบพิตร นี่แหละสามัญผลที่เห็นประจักษ์ ทั้งดียิ่งกว่า

ทั้งประณีตกว่าสามัญผลที่เห็นประจักษ์ข้อก่อนๆ.

[๑๒๘] ดูกรมหาบพิตร อีกประการหนึ่ง

ภิกษุบรรลุทุติยฌานมีความผ่องใสแห่งจิตในภายใน

เป็นธรรมเอก (เอโกทิภาวะ) ผุดขึ้น

เพราะวิตก วิจาร์สงบไป ไม่มีวิตก ไม่มีวิจาร์

มีปิติและสุขเกิดแต่สมาธิอยู่

เธอทำกายนี้แหละ ให้ชุ่มชื้นเอิบอímซาบซ่า ด้วยปิติและสุขเกิดแต่สมาธิ

ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว

ที่ปิติและสุขเกิดแต่สมาธิจะไม่ถูกต้อง.

ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนห้วงน้ำลึกมีน้ำปั่นป่วน

ไม่มีทางที่น้ำจะไหลมาได้ ทั้งในด้านตะวันออก

ด้านใต้ ด้านตะวันตก ด้านเหนือ
ทั้งฝนก็ไม่ตกเพิ่มตามฤดูกาล แต่สายน้ำเย็นพุขึ้นจากห้วงน้ำนั้นแล้ว
จะพึงทำห้วงน้ำนั้นแหละให้ชุ่มชื้นเอิบอาบซาบซึมด้วยน้ำเย็น
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งห้วงน้ำนั้นทั้งหมด ที่น้ำเย็นจะไม่พึงถูกต้องฉันใด
ภิกษุก็ฉันนั้นแล ย่อมทำกายนี้แหละ
ให้ชุ่มชื้นเอิบอิมซาบซ่านด้วยปิติและสุขเกิดแต่สมาธิ
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว
ที่ปิติและสุขเกิดแต่สมาธิจะไม่ถูกต้อง
ดูกรมหาบพิตร นี่แหละสามัญผลที่เห็นประจักษ์
ทั้งดียิ่งกว่า ทั้งประณีตกว่าสามัญผลที่เห็นประจักษ์ช้อก่อนๆ.

[๑๒๙] ดูกรมหาบพิตร อีกประการหนึ่ง
ภิกษุมือเบกขา มีสติ มีสัมปชัญญะ
เสวยสุขด้วยนามกาย เพราะปิตินั้นไป
บรรลุดตियฆาน ที่พระอริยะทั้งหลายสรรเสริญว่าผู้ได้ฆานนี้
เป็นผู้มีมือเบกขา มีสติ อยู่เป็นสุข
เธอทำกายนี้ให้ชุ่มชื้นเอิบอิมซาบซ่านด้วยสุขอันปราศจากปิติ
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัวที่สุขปราศจากปิติจะไม่ถูกต้อง
ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนในกอบัวซาบ ในกอบัวหลวง
หรือในกอบัวขาว ดอกบัวซาบ ดอกบัวหลวง
หรือดอกบัวขาว บางเหล่าซึ่งเกิดในน้ำ
เจริญในน้ำ ยังไม่พ้นน้ำ จมอยู่ในน้ำ น้ำหล่อเลี้ยงไว้
ดอกบัวเหล่านั้น ชุ่มชื้นเอิบอาบซาบซึมด้วยน้ำเย็นตลอดยอด ตลอดเงา
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งดอกบัวซาบ ดอกบัวหลวง
หรือดอกบัวขาว ทั่วทุกส่วน ที่น้ำเย็นจะไม่พึงถูกต้อง ฉันใด
ภิกษุก็ฉันนั้นแล ย่อมทำกายนี้แหละให้ชุ่มชื้น
เอิบอิมซาบซ่านด้วยสุขปราศจากปิติ
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว ที่สุขปราศจากปิติจะไม่ถูกต้อง

ดูกรมหาบพิตร นี่แหละสามัญผลที่เห็นประจักษ์
ทั้งดียิ่งกว่า ทั้งประณีตกว่าสามัญผลที่เห็นประจักษ์ช้อยก่อนๆ.

[๑๓๐] ดูกรมหาบพิตร อีกประการหนึ่ง
ภิกษุบรรลุจตุตถฌาน ไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข
เพราะละสุขละทุกข์ และดับโสมนัสโทมนัสก่อนๆ ได้
มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่
เธอนั่งแผ่ไปทั่วกายนี้แหละ ด้วยใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว
ที่ใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วจะไม่ถูกต้อง

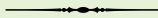
ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงนั่งคลุมตัวตลอดศีรษะด้วยผ้าขาว
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายทุกๆ ส่วนของเธอ
ที่ผ้าขาวจะไม่ถูกต้อง ฉันทใด ภิกษุก็ฉันทนั้นแล
เธอนั่งแผ่ไปทั่วกายนี้แหละด้วยใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว
ไม่มีเอกเทศไหนๆ แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว
ที่ใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วจะไม่ถูกต้อง

ดูกรมหาบพิตร นี่แหละสามัญผลที่เห็นประจักษ์
ทั้งดียิ่งกว่า ทั้งประณีตกว่าสามัญผลที่เห็นประจักษ์ช้อยก่อนๆ.

มีสิ่งที่พวกเราควรศึกษาพระสูตรส่วนนี้
ด้วยความเคารพและเบิกบานอยู่หลายจุด
นับตั้งแต่การที่ท่านสอนให้เราฐูนีวรณฺ จนนีวรณฺดับไป
เมื่อนีวรณฺอันเป็นข้าศึกของสมาธิดับไปแล้ว
จิตก็จะเกิดสมาธิขึ้นโดยง่าย
นับตั้งแต่เกิดปีติสุข แล้วเกิดธรรมอันเอกหรือเอโกทิภาวะ
ถัดจากนั้นอารมณ์ก็ประณีตเข้าตามลำดับ
คือปีติดับไป สุขดับไป เช่นเดียวกับที่นิวรณฺดับไปเมื่อถูกฐูนันเอง
จนเหลือจิตที่เป็นอุเบกขา มีสติรู้อารมณ์ที่เป็นอุเบกขา

สติสัมปชัญญะก็แนบแน่นมั่นคงเข้าตามลำดับ
อันเป็นเครื่องมือสำคัญของการเจริญวิปัสสนาต่อไป

จากประสบการณ์ ผู้ปฏิบัติที่ไม่มีธรรมอันเอก
ไม่มีทางเจริญวิปัสสนาได้จริง
อย่างมากที่สุดก็ทำได้เพียงการเพ่งอารมณ์ที่กำลังปรากฏ
ไม่ใช่การสักว่ารู้ว่าเป็นอารมณ์ที่กำลังปรากฏ
เพียงแต่ไม่รู้ตัวเท่านั้นว่า สิ่งที่ทำอยู่ไม่ใช่วิปัสสนาจริงๆ

และเพื่อให้พวกเราเข้าใจสัมมาสมาธิชัดเจนขึ้น
ผมขอยกคำอธิบายในพระอภิธรรมปิฎกมาแสดงดังนี้

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๕ สุตตันตภาชนีย์ อภิธรรมภาชนีย์ อภิธรรมปิฎก

[๒๕๒] คำว่า ประกอบด้วยวิตก วิจาร มื่อธิบายว่า
วิตก มีอยู่ วิจาร มีอยู่ ใน ๒ อย่างนั้น

วิตก เป็นไฉน ความตรึก ความตรึกอย่างแรง ความดำริ
ความที่จิตแนบอยู่ในอารมณ์
ความที่จิตแนบสนิทอยู่ในอารมณ์
ความยกจิตขึ้นสู่อารมณ์ สัมมาสังกัปปะ อันใด นี้เรียกว่า วิตก

วิจาร เป็นไฉน
ความตรอง ความพิจารณา ความตามพิจารณา ความเข้าไปพิจารณา
ความที่จิตสืบท่ออารมณ์ ความที่จิตเพ่งดูอารมณ์อยู่เนื่องๆ อันใด นี้เรียกว่า
วิจาร

ภิกษุ เป็นผู้เข้าไปถึงแล้ว ฯลฯ ประกอบแล้ว ด้วยวิตกและวิจารนี้
ด้วยเหตุนี้ จึงเรียกว่า ประกอบด้วยวิตก วิจาร ด้วยประการฉะนี้

[๖๖๑] คำว่า เป็น**ธรรมเอกมุต**ขึ้นแก่ใจ
ได้แก่ ความตั้งอยู่แห่งจิต ฯลฯ **สัมมาสมาธิ**

[๖๗๐] บทว่า เป็นผู้**มีจิตเป็นอุเบกขา** มีอธิบายว่า อุเบกขา เป็นไฉน
ความวางเฉย กิริยาที่วางเฉย ความเพ่งเฉพาะ
ความเป็นกลางแห่งจิต อันใด นี้เรียกว่า อุเบกขา
ภิกษุ เป็นผู้เข้าไปถึงแล้ว ฯลฯ ประกอบแล้ว ด้วยอุเบกขานี้
ด้วยเหตุนี้ จึงเรียกว่า เป็นผู้มีจิตเป็นอุเบกขา

[๖๗๒] คำว่า มี**สติสัมปชัญญะ** มีอธิบายว่า ใน ๒ อย่างนั้น

สติ เป็นไฉน

สติ ความตามระลึก ฯลฯ **สัมมาสติ** อันใด นี้เรียกว่า สติ

สัมปชัญญะ เป็นไฉน

ปัญญา กิริยาที่รู้ชัด ฯลฯ ความไม่หลง ความวิจิตรธรรม

สัมมาทักขณิ อันใด นี้เรียกว่า สัมปชัญญะ

ภิกษุ เป็นผู้เข้าไปถึงแล้ว ฯลฯ ประกอบแล้ว

ด้วยสติและสัมปชัญญะนี้

ด้วยเหตุนี้ จึงเรียกว่า มี**สติสัมปชัญญะ** ด้วยประการฉะนี้

[๖๘๓] บทว่า มี**สติบริสุทธิ์**เพราะอุเบกขา มีอธิบายว่า

อุเบกขา เป็นไฉน

ความวางเฉย กิริยาที่วางเฉย ความเพ่งเฉพาะ

ความเป็นกลางแห่งจิตอันใด นี้เรียกว่า อุเบกขา

สติ เป็นไฉน

สติ ความตามระลึก ฯลฯ **สัมมาสติ** อันใด นี้เรียกว่า สติ

สตินี้ เปิดเผย บริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว เพราะอุเบกขานี้

ด้วยเหตุนี้ จึงเรียกว่า มี**สติบริสุทธิ์**เพราะอุเบกขา

ผมไม่ค่อยพบท่านผู้ใดอธิบายสัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าอย่างนี้
มีแต่กล่าวกันว่า สมาธิมีมาก่อนพระพุทธศาสนา
เป็นเรื่องของฤๅษีชีพรามณ์ ไม่มีความจำเป็นสำหรับการเจริญวิปัสสนา

ทั้งที่พระสูตรก็ดี พระอภิธรรมปิฎกก็ดี
ท่านเน้นย้ำสั่งสอนเรื่องนี้เอาไว้มากมาย
องค์ฌานแต่ละองค์ แม้จะชื่อเดียวกับฌานนอกพระพุทธศาสนา
แต่พระพุทธเจ้าท่านก็สอนพลิกเข้ามาในองค์มรรค
เช่น วิตก คือสัมมาสังกัปปะ
ธรรมเอก คือจิตที่เป็นสัมมาสมาธิ (พวกเราชอบเรียกกันว่าจิตผู้รู้)
สติ คือสัมมาสติ
สัมปชัญญะ คือสัมมาทิฏฐิ

สามัญญผลสูตร ยังไม่จบนะครับ
จะเขียนรวดเดียวก็จะยาวเกินไป ลำบากแก่ผู้อ่าน
ผมจึงขอยกส่วนที่เกี่ยวกับการพลิกจิตที่เป็นสัมมาสมาธิไปเจริญวิปัสสนา
ไปกล่าวถึงในตอนต่อไปครับ
แต่สรุปแล้วก็คือ ผมอยากชวนพวกเราอ่านพระไตรปิฎกกันดู
แล้วจะพบอะไรหลายอย่าง ที่น่าศึกษาอีกมากทีเดียว

จาก <http://www.lamdham.net/cgi-bin/kratoo.pl/000558.htm>

สันตินันท์
(พระปราโมทย์ ปาโมชิต ในปัจจุบัน)

สารบัญ ←

รู้สุขทุกข์

หลักการฝึกมีสติอยู่กับเวทนา

นับแต่เริ่มฝึกรู้ลมหายใจ มาจนกระทั่งเห็นกายโดยความเป็นของสูญ เราจะพบความจริงประการหนึ่ง คือจิตเราผลจากกายมาหาความรู้สึกภายในอยู่เรื่อยๆ ซึ่งทันทีที่จิตกลับมาเกาะความรู้สึกภายใน ความรู้สึกว่าเป็นเราก็จะปรากฏเต็มตัวขึ้นมาทันที นั่นเพราะชาติที่ตั้งของสติ ไม่รู้จะตั้งสติไว้ตรงไหน

มโนภาพความเป็นบุคคลที่กำลังปรากฏอยู่แม้ในยามนี้ มิได้ถูกสร้างขึ้นด้วยความมีกายเพียงอย่างเดียว แต่ยังประกอบด้วยความรู้สึกเป็นสุขเป็นทุกข์ ถ้าสุขก็รู้สึกว่ามีตัวเราดีๆ ถ้าทุกข์ก็รู้สึกว่ามีตัวเราแย่ๆ ถ้าเฉยก็รู้สึกว่ามีตัวเราธรรมดาๆ トラบเท่าที่ยังหลงเห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นตัวเรา ก็ต้องฝึกรู้กันต่อไปจนกว่าจะเกิดปัญญาเห็นแจ้ง ไม่อาจหยุดการฝึกเพียงแค่มีสติอยู่กับกายเท่านั้น

ความรู้สึกเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่ใจว่าจิตจะเข้าไปเสพรสความรู้สึก อยู่เสมอ หลักการฝึกมีสติอยู่กับความรู้สึกนั้น เราจะดูว่าเมื่อใดจิตไม่แยกรู้กายหรือสิ่งอื่น ผลจากความรู้ในกายและสิ่งอื่นมาเสพความรู้สึกแทน เช่น เมื่อจงกรมรู้อริยาบถเดินจนเมื่อยล้า มาเอนลงนอนผ่อนพักอย่างสบาย จิตย่อมถูกดึงดูดให้หันเหความสนใจจากกายมาเสพสุขประดุกปลาพน้ำ หรือเมื่อมีสติรู้อริยาบถนอนอยู่ดีๆ เกิดปวดอูจจาจะจนเป็นทุกข์เต็มกลั้น จิตย่อมถูกกระชากลากดึงให้มาผูกอยู่กับความทุกข์แฉ่นหนาราวกับนักโทษในเครื่องทรมาน เป็นต้น

การที่จิตไม่ยึดสิ่งอื่น เอาแต่เสพความรู้สึกนั้นแหละคือบทยอกของเราร เรียงตามลำดับจากง่ายไปหายากดังนี้

๑) เมื่อเสพสุขก็รู้ว่าเสพสุข

ความสุขคือความเบาสบาย หรือชื่นกายชื่นใจอยู่กับสภาพน่ายินดีเป็นพิเศษ ความสุขมีประโยชน์ตรงที่เอื้อให้เกิดสติง่าย แต่ก็มีโทษคือชวนให้หลงติดเหมือนจมปลัก

สุขที่เกิดขึ้นโดยอาศัยเหยื่อล่อแบบโลกๆเรียกว่า ‘สุขแบบมีอามิส’ เช่น เห็นรูปสวย ฟังเสียงเพราะ หรือที่ซบซ้อนกว่านั้น เช่น ได้ของขวัญสมปรารถนา เล่นเกมชนะ อ่านหนังสือถูกใจ หมกมุ่นกับความคิดเกี่ยวกับตัวตนอันน่าสนุก เป็นต้น เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพสุขประเภทนี้อยู่ ย่อมเกิดความหลงโลก มีความติดใจวัตถุหรือความคิดอันเป็นเครื่องล่อ จิตไม่เป็นอิสระในตนเอง

ส่วนสุขที่เกิดจากการเจริญสติ เรียกว่า ‘สุขแบบไม่มีอามิส’ เช่น เมื่อรู้ลมยาวจะเป็นสุขแบบสดชื่น เมื่อรู้อิริยาบถใหญ่น้อยจะเป็นสุขเพราะกายใจโปร่งเบา เมื่อเห็นว่ากายสกปรกจะเป็นสุขจากการระงับความกระสับกระส่ายทางกามารมณ์ เมื่อเห็นว่ากายไม่มีภาวะบุคคลจะเป็นสุขจากการเลิกสำคัญผิดว่านี่เรานั้นเขา เมื่อเห็นว่ากายเป็นของสูญจะเป็นสุขจากอิสระไร้พันธะกับกาย เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพสุขเหล่านี้อยู่ ย่อมเกิดความปล่อยาวไกล เลิกติดใจวัตถุภายนอก แต่ยังอาจติดใจกับรสแห่งความว่างและความสว่างอันเยือกเย็นภายในได้อยู่

ต่อเมื่อรู้ตัวว่าจิตกำลังเสพสุข เห็นชัดว่ารสสุขไม่เที่ยง เสพได้ระยะหนึ่งก็มีอันต้องเสื่อมลง ไร้ความเป็นบุคคล จิตจึงเลิกติดใจเสียได้

๒) เมื่อเสพทุกข์ก็รู้ว่าเสพทุกข์

ความทุกข์คือความอึดอัดกดดัน หรือระคายกายระคายใจอยู่กับสภาพแยๆ ความทุกข์มีโทษตรงที่กดสติให้พราเลือน แต่ก็มีประโยชน์คือผลักดันให้อยากพ้นไปเสีย

ทุกข์ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยเหยื่อล่อแบบโลกๆเรียกว่า ‘ทุกข์แบบมีอามิส’ เช่น เจอหน้าคนที่เกลียดกัน ได้ยินเสียงหนวกหู หรือที่ซบซ้อนกว่านั้น เช่น ไม่ได้ของตามปรารถนา เล่นเกมแพ้ ต้องทนอ่านหนังสือยากๆ ต้องครุ่นคิดถึงเรื่องหนวกอก เป็นต้น เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพทุกข์ประเภทนี้อยู่ ย่อมเกิดความดิ้นรน อยากรหนีไปหาสิ่งอื่นที่ให้ความสบายกว่ากัน จิตใจเร่าร้อนเรียกหาอิสรภาพไม่เลิก

ส่วนทุกข์ที่เป็นผลข้างเคียงจากการเจริญสติ เรียกว่า ‘ทุกข์แบบไม่มีอามิส’ เช่น ไม่สามารถตั้งจิตเป็นสมาธิตามปรารถนา หรือกระทั่งเพียรเพื่อมรรคผลแล้วยังไม่เห็นวิเวกสำเร็จเสียที ไม่ทราบต้องทนรออีกนานเพียงใด เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพทุกข์ประเภทนี้อยู่ ย่อมเกิดความอยากหนีสภาวะของตัวเองในขณะนั้นๆ แต่เป็นความอยากพ้นอันเกิดจากแรงดันของกิเลส ยังไม่ใช่ความใคร่พ้นด้วยปัญญา สังเกตจากที่อาจเกิดความท้อถอยใคร่เลิกเจริญสติ ไม่ใช่มีกำลังใจอีกหาญที่จะเจริญสติยิ่งขึ้น

ต่อเมื่อรู้ตัวว่าจิตกำลังเสพทุกข์ เห็นชัดว่ารสทุกข์ไม่เที่ยง เสพได้ระยะหนึ่งก็มีอันต้องเสื่อมลง ไร้ความเป็นบุคคล จิตจึงเลิกกระวนกระวายเสียได้

๓) **เมื่อเสพความไม่สุขไม่ทุกข์ก็รู้ว่าเสพความไม่สุขไม่ทุกข์**

ความไม่สุขไม่ทุกข์คือเฉยๆชินๆ ไม่สบายแต่ก็ไม่อึดอัด ไม่ชวนให้ยินดียินร้ายกับภาวะเฉพาะหน้า นี่เป็นสภาพความรู้สึกที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุด แม้ไม่ทำอะไรเลยก็เกิดขึ้นได้ หากเท่าทันว่าเมื่อใดจิตเริ่มหลงเข้ามาเสพความรู้สึกชนิดนี้ ไม่ยอมแข่งงมกับความรู้สึกชนิดนี้ ก็แปลว่ามีโอกาสเจริญสติได้แทบทั้งวัน

ความเฉยๆชินๆแบบมีอามิสคือใช้ชีวิตอยู่กับโลกตามปกติ เสพสมบัติที่คุ้นเคยจนไม่รู้สึกพิเศษอีกแล้ว หรือแม้กระทั่งนอนอยู่เฉยๆในหว่างเปล่าจากความคิดนึกดีร้ายก็นับว่าใช่ เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพความรู้สึกประเภทนี้อยู่ ย่อมเกิดความเฉื่อย เนื่อย ไร้ความยินดียินร้าย อาจนำไปสู่ความเบื่อและคิดหาสิ่งแปลกใหม่มาแทนที่

ส่วนความเฉยๆชินๆแบบไม่มีอามิสเกิดจากการเจริญสติได้ระดับหนึ่งเป็นปกติ ไม่รู้สึกว่าการก้าวหน้าหรือถอยหลัง ไม่อึดใจหรือใจแห้ง เราจะพบว่าเมื่อจิตเสพความรู้สึกประเภทนี้อยู่ ย่อมเอียงไปทางเกียจคร้าน ขาดกำลังใจมุ่งมั่นเจริญสติให้ดียิ่งขึ้น

ต่อเมื่อรู้ตัวว่าจิตกำลังเสพความรู้สึกเฉยๆชินๆ เห็นชัดว่าความเฉยๆชินๆไม่เที่ยง เสพได้ระยะหนึ่งก็มีอันต้องเสื่อมไป ไร้ความเป็นบุคคลอยู่ในความเฉยๆชินๆและในอาการเสพ จิตจึงหลุดจากความเนื่อยนายมาสู่ความกระตือรือร้นเสียได้

หลังจากฝึกรู้สึกทุกข์เฉยไปเรื่อยๆ ในที่สุดเราจะให้ค่าความรู้สึกทั้งหลายเสมอกัน ตรงที่ต่างก็เป็นเพียงความรู้สึก แม้เกิดความรู้สึกอย่างไรขึ้นมา เราก็จะไม่เข้าไปเป็นความรู้สึกนั้นๆ ความรู้สึกถูกเห็นเป็นเพียงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นวูบหนึ่งแล้วดับลงตามเหตุกระตุ้น ไม่มีใครเกิด ไม่มีใครดับไปด้วยเลย

อนึ่ง เมื่อเริ่มฝึกอาจมีการพยายามจำแนกความรู้สึกออกเป็นประเภทๆ เหมือนเกิดเสียงคอยพากย์กำกับไปด้วย ต่อเมื่อคุ้นแล้วว่าจะรู้สึกทุกข์อย่างไร ก็จะเงียบเสียงพากย์ไปเอง ที่ตรงนั้นคือการมีสติรู้นามธรรมอย่างแท้จริง พุดง่าย ๆ ว่าสติเข้าไปชนกับความรู้สึกตรงๆ โดยปราศจากเครื่องกั้นรุงรังใดๆ

รู้สภาพจิต

หลักการฝึกมีสติอยู่กับจิต

กายเป็นของจับต้องได้ แต่รู้ตัวเองไม่ได้ ต้องมีจิตทำหน้าที่รู้ กายจึงปรากฏว่ามีอยู่ และเช่นกัน แม้ความรู้สึกสุขทุกข์เป็นของจับต้องด้วยมือไม่ได้ ก็ถูกรู้ได้ด้วยจิต สรรูปคืออะไรไม่ว่ารูปหรือนามจะไม่ปรากฏว่ามีเลย หากขาดธรรมชาติอันเป็นผู้รู้สรรพสิ่งคือจิตนี้

เมื่อจิตเป็นผู้รู้อะไรๆทั้งปวง จิตจึงเป็นที่ตั้งสำคัญของความรู้สึกในตัวตน ทุกคนต่างหลงสำคัญไปว่าจิตคือตน ตนคือจิต และตราบดีที่ยังไม่เห็นว่าเป็นจิตประวนแปรไป อยู่เสมอ ตรานั้นความสำคัญผิดว่าจิตเป็นตัวเราก็คงยังคงฝังรากอย่างไม้อาจถลาย ถอน ต่อให้สำเร็จสมาธิขั้นสูง เกิดญาณรู้เห็นมากมาย มีความรู้สึกอยู่เหนือโลกียะ ก็ยังคงสำคัญไปอยู่ที่ว่าจิตอันสูงส่งคือตัวของตนที่แท้

เมื่อเป็นเช่นนั้น การฝึกที่ผ่านๆมาเพียงรู้กายและสุขทุกข์จึงไม่พอ ต้องรู้ต่อให้ครอบคลุมถึงจิตด้วย หลักการฝึกมีสติอยู่กับจิตจะเน้นการเห็นความไม่เหมือนเดิมของจิต และเบื้องต้นเพื่อให้เห็นว่าจิตอยู่ที่ไหน ก็ต้องอาศัยความเข้าใจขั้นพื้นฐานคือ ‘จิตเท่านั้นที่เป็นกิเลสได้’ ด้วยความเข้าใจนี้จะช่วยให้เราเกิดจุดสังเกตคือ กิเลสอยู่ตรงไหน จิตก็ต้องอยู่ตรงนั้น และแม้กิเลสหายไปที่ตรงไหน จิตที่ว่างจากกิเลสชั่วคราวก็ต้องอยู่ตรงนั้นด้วย

การรู้เช่นนี้ แท้จริงก็คือการเห็นจิตเกิดดับเป็นดวงๆ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราเห็นจิตเป็นนิมิตทรงกลมสีขาวดำใดๆ **ช่วงเวลาที่รู้สึกตามจริงว่าจิตมีกิเลส** ก็คือการเห็นอกุศลจิตดวงหนึ่ง และ**ช่วงเวลาที่รู้สึกตามจริงว่าจิตปลอดจากกิเลส** ก็คือการเห็นกุศลจิตอีกดวงหนึ่ง ด้วยการตามรู้ตามดูอยู่เช่นนี้ ในที่สุดเราจะพบว่าธรรมชาติของจิตนั้น ดวงหนึ่งเกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไปตลอดวันตลอดคืน หากจะหลงยึดว่ากายเป็นตัวตน ยังจะดีกว่าสำคัญมั่นหมายว่าจิตเป็นตัวตน เพราะกายยังคงรูปเดิมๆให้เห็นนานกว่าจิตมากนัก

การฝึกจิตต่อไปนี้ไล่จากหยาบไปละเอียด เมื่อกิเลสหายๆหายไป จิตก็มีคุณภาพสูงขึ้น การฝึกเบื้องต้นก็สังเกตเปรียบเทียบความต่างระหว่างจิตที่ประณีตยิ่งขึ้นนั่นเอง

๑) เมื่อจิตมีราคะก็รู้ว่าจิตมีราคะ เมื่อจิตปราศจากราคะก็รู้ว่าจิตปราศจากราคะ

ราคะคือความกำหนัด ความยินดีในกาม ความติดใจ หรือความข่มใจติดใจอยู่ในวัตถุกาม เราจะรู้สึกตัวว่าจิตมีราคะได้ก็ต่อเมื่อศึกษาไว้ก่อนว่าจิตมีราคะเป็นอย่างไร และตกลงกับตัวเองไว้ล่วงหน้าว่าจะดูขณะเกิดราคะเป็นอนิจิต ไม่เช่นนั้นธรรมดาของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายจะไม่รู้สึกตัวเลยว่าจิตมีราคะ เมื่อเกิดราคะข่มมูกดึงดูตให้ติดไว้กับวัตถุกามโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ทางมาของราคะมักเกิดจากการได้เห็นรูปลักษณะทางเพศอันต้องตาหรือยวนใจ การเห็นรูปแล้วรู้สึกถูกดึงดูตให้จดจอนั่นเองคือจิตมีราคะ อีกทางมาหนึ่งคือการผุดความคิดทางเพศขึ้นมา แล้วเรายินดีตรึงนึกต่อ กระทั่งเกิดอาการกระโจนเข้าไปว่ายวนในห้วงจินตนาการทางกามารมณ์ อาการนั่นเองคือจิตมีราคะ

หากรู้สึกตัวในทันทีที่จิตมีราคะ ราคะจะถูกแทนที่ด้วยสติ เราจะเห็นทันทีว่าราคะหายไป เช่น ตาจะถอนจากอาการจذبจ้องรูปภายนอก หรือใจจะถอยออกมาจากห้วงจินตนาการทางกามารมณ์ กลับเข้ามารู้สึกถึงความว่างจากราคะอันเป็นภายใน ขณะแห่งการรู้ความว่างจากราคะนั่นเอง คือการรู้ว่ามีจิตปราศจากราคะ

แต่หากสติเกิดไม่ทันเพราะไม่ตั้งใจดีสังเกตไว้ล่วงหน้า ราคะที่มีในจิตจะเหมือนห้วงน้ำที่ลามเปียกไปถึงกาย และก่อให้เกิดอารมณ์เพศที่เหนียวแน่น เหมือนกายใจถูกตรึงไว้ให้ติดอยู่กับราคะอย่างยากจะระงับ อันนี้หากเคยเจริญสติเห็นกายโดยความเป็นของสกปรกมาก่อน ก็เหมือนมีเครื่องมือถอนใจออกจากกามได้ไม่ยาก มิฉะนั้นก็ต้องห้ามใจกันตรงๆ ซึ่งก็อาจก่อให้เกิดความเก็บบกต หรือไม่ก็ปล่อยใจเลยตามเลย ซึ่งก็เป็นการถลาล่มจมปลักอยู่กับเหตุแห่งทุกข์กันไป

๒) เมื่อจิตมีโทสะก็รู้ว่าจิตมีโทสะ เมื่อจิตปราศจากโทสะก็รู้ว่าจิตปราศจากโทสะ

โทสะคือความขัดเคือง ไม่นินดีในสิ่งที่เข้ามากระทบกายใจ อยากผลักใส่ให้พ้นตัว หรืออยากกระแทกให้เจ็บปวด หรืออยากทำลายให้สูญสิ้นไป

ปกติเมื่อเกิดโทสะนั้น คนทั่วไปมักมีความยับยั้งชั่งใจอยู่ระดับหนึ่ง คือไม่พุดจาหรือลงไม้ลงมือประทุษร้ายใครทันที ความยับยั้งชั่งใจนั้นเองส่งผลให้เกิดสติรู้ตัวอย่างอ่อนๆ คือรู้ว่าขณะนี้จิตมีโทสะอยู่ แต่การรู้สึกตัวของคนธรรมดาว่ามีโทสะอยู่ในจิตนั้น เป็นไปด้วยอาการควบคุมตนเองมิให้หลุดคำพูดหรือการกระทำที่เกินเลยออกไป หาใช่ความรู้สึกตัวแบบนักเจริญสติไม่

การรู้สึกตัวของนักเจริญสตินั้น ประกอบพร้อมด้วยความเข้าใจขั้นพื้นฐาน ว่ากายนี้ใจนี้ไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน นอกจากนั้นยังมีการฝึกสติ เคยรู้กายและรู้ทุกข์มาก่อน กระทั่งเกิดสติติดตัวระดับหนึ่งแล้ว ฉะนั้นในวูบแรกของการเกิดโทสะ จิตย่อมไม่ถลันไปอยู่กับความร้อนของโทสะเต็มที่ ความร้อนของโทสะจะเกิดขึ้นเพียงแผ่วพอให้ระลึกได้ว่าขณะนี้จิตมีโทสะอ่อนๆ

เมื่อเกิดสติเท่าทันว่าขณะนี้จิตมีโทสะ โทสะย่อมปรากฏเป็นส่วนเกิน เป็นของแปลกปลอม เป็นของอื่นนอกจากจิต ความรู้เท่าทันเช่นนั้นย่อมทำให้สติเกิดขึ้น และกลับมารู้อยู่กับความเย็นอันมาจากจิตที่ผ่องแผ้วจากโทสะ

แต่หากไม่เกิดสติเท่าทันว่าจิตมีโทสะ แม้นักเจริญสติก็พลาดพลั้งได้ ปล่อยให้โทสะกำเร็บลุกลามไปเป็นความร้อนทางกายและวาจาได้ ซึ่งถึงจะเกิดสติขึ้นในช่วงนั้น ก็คงไม่เห็นโทสะหายไปทันที แต่เป็นไปได้ที่จะรู้สึกว่าแรงอัดหรือความเผาผลาญของโทสะมีหนักบ้างเบาบ้างสลับกัน หากเฝ้ารู้เฝ้าดูสักกระยะหนึ่งจึงค่อยเห็นว่าโทสะระงับลง

๓) เมื่อจิตมีโมหะก็รู้ว่าจิตมีโมหะ เมื่อจิตปราศจากโมหะก็รู้ว่าจิตปราศจากโมหะ

โมหะคือภาวะที่ทำให้จิตไม่รู้ความจริง ไม่ทราบว่าจะไร้อะไรผิด กล่าวโดยสรุปคือโมหะเปรียบเหมือนม่านหมอกห่อหุ้มคลุมจิตให้ขาดสติ ขาดความสามารถในการรู้ตามจริง

แม้แต่พระอรหันต์ที่จิตไม่ถูกเคลือบคลุมด้วยโมหะได้อีก ที่เหลือนอกจากนั้นล้วนยังมีโมหะด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งก็มีทั้งโมหะระดับหยาบ เช่น เห็นกงจักรเป็นดอกบัวนึกว่าทำชั่วเป็นเรื่องน่ายกย่อง แล้วก็มีทั้งโมหะระดับละเอียด คือไม่รู้ว่ายานี้เป็นทุกข์ ใจนี้เป็นทุกข์ หาใช่ตัวตนอันน่ายึดเป็นที่มั่นไม่

การจะรู้ว่าจิตมีโมหะไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนักเจริญสติ เพราะเมื่อสติแข็งแรงพอ ย่อมไม่ถูกโมหะหยาบๆ ครอบงำได้ง่าย อีกทั้งมีความปลอดภัยโปร่งโล่งใจเสมอๆ เมื่อจิตโปร่งแล้วรู้กายก็ย่อมเหมือนกายโปร่งใส ดังนั้นขณะใดกายปรากฏเป็นของทิพย์ ก็จจะทราบว่าต้นเหตุไม่ได้มาจากกาย แต่เป็นเพราะจิตทิพย์ด้วยโมหะต่างหาก

ด้วยจิตของนักเจริญสติที่แกร่งบั้นนั้น พอม่านหมอกโมหะเริ่มเคลื่อนมาปกคลุมจิต เราย่อมทราบชัดในทันทีก่อนจิตมืดมืดหมดทั้งดวง เหมือนกระจกใสอยู่ พอมีฝ้ามาเกาะก็เห็นง่ายและเช็ดล้างออกเสียทันที ซึ่งการเช็ดล้างทางจิตนั้นก็เพียงด้วยการรู้เท่าทัน ตัวรู้เท่าทันจะเหมือนสายลมเป่าเมฆหมอกให้สลายหายไปเอง

โดยทั่วไปเราจะเริ่มรู้สึกถึงจิตจริงๆ เมื่อโมหะสลายตัวไป คล้ายคนตื่นนอนซึ่งนึกได้ว่าที่เพิ่งผ่านหายไปเป็นเพียงฝัน การตื่นขึ้นในความจริงคือรู้ว่าภายในนี้ไม่มีบุคคล ไม่มีหญิงชาย ไม่มีเราเขา มีแต่จิตที่ถูกกระตุ้นให้เกิดราคะ โทสะ โมหะไม่ขาดสายเท่านั้น พอรากะ โทสะ โมหะสลายไปแม้ชั่วครู่ ก็จะเป็นช่วงเวลาที่จิตเห็นว่าตนเป็นเพียงผู้รู้ ผู้ไร้รูป ผู้เป็นอิสระ ผู้ไม่หลงยึดนิमितแห่งรูปรูปนามใดๆ

๔) จิตหดหู่ก็รู้ว่าจิตหดหู่ เมื่อจิตฟุ้งซ่านก็รู้ว่าจิตฟุ้งซ่าน

ความหดหู่คืออาการซึมท้อหรือท้อเหี่ยวไม่ชื่นบาน มีความหยุดกับที่ ซาเฉื่อยกับที่ อาการเหม่อลอยหรือขี้เกียจเคลื่อนไหวจัดเป็นความหดหู่อย่างอ่อน ส่วนความซึมเศร้าหมดอาลัยตายอยากสิ้นหวังในชีวิตนับเป็นความหดหู่ขนาดหนัก

ความฟุ้งซ่านคืออาการที่จิตไม่สงบ มีความพล่านไป ชัดสายไป อาการคิดวุ่นไม่เป็นเรื่องนับเป็นความฟุ้งซ่านอย่างอ่อน ส่วนความตื่นเต้นหรือเครียดจัดนับเป็นความฟุ้งซ่านขนาดหนัก

ทั้งความหดหู่และความฟุ้งซ่านต่างเป็นสภาพจิตที่เอามาใช้การยาก เพราะจับอะไรไม่ค่อยยติดี และภาวะหดหู่กับภาวะฟุ้งซ่านก็เป็นภาวะที่ลากจูงกันมา เช่น ถ้าปล่อยใจเหม่อลอยหรือแช่จมกับอารมณ์เปื้อนสักพัก จะเกิดความฟุ้งซ่านรำคาญใจ และพอฟุ้งซ่านรำคาญใจจนเหนื่อย ก็จะกลับอ่อนเพลียเหนื่อยนาย ไม่อยากคิดไม่อยากทำอะไรนอกจากจมอยู่กับความหดหู่ไปเรื่อยๆ วนไปเวียนมาอยู่อย่างนี้

สำหรับผู้ที่ผ่านการเจริญสติมาจนมีกำลังพอใช้ พอนึกขึ้นได้ว่าจิตเริ่มซึมลงหรือกระเจิงไป ก็จะทำให้สติรู้สึกตัว สภาพแย่งจะถูกตัดตอนทันที กล่าวคือสติจะเปลี่ยนจิตจากหดหู่เป็นสดชื่นขึ้น หรือเปลี่ยนจากฟุ้งซ่านเป็นสงบระงับลง สามารถกลับมาเจริญสติต่อได้

แต่สำหรับผู้ที่กำลังสติยังอ่อน การจะมีสติรู้ทันความหดหู่หรือความฟุ้งซ่านเพื่อให้หลุดออกมานั้นคงยาก ถ้าหดหู่หนักต้องแก้ด้วยการเคลื่อนไหวในแบบที่จะเกิดความกระตือรือร้นต่างๆ เช่น เร่งความเพียรในการจงกรมหรือออกกำลังกายให้ได้เหนือ แต่ถ้าฟุ้งซ่านจัดก็ต้องแก้ด้วยการสร้างปัจจัยของความสงบต่างๆ เช่น เข้าหาบรรยากาศวิเวก ลากลมหายใจยาวๆ ผ่อนลมหายใจช้าๆ และหยุดหายใจนานเท่าที่ร่างกายต้องการระงับลม เป็นต้น

๕) เมื่อจิตเป็นสมาธิก็รู้ว่าจิตเป็นสมาธิ เมื่อจิตไม่เป็นสมาธิก็รู้ว่าจิตไม่เป็นสมาธิ

สมาธิคือความสงบนิ่งไม่ฟุ้งซ่าน และที่สำคัญคือนิ่งอย่างตื่นรู้ ไม่ใช่นิ่งแบบหตุหู่ ซึมเซา กล่าวแบบรวบรัดคือถ้าจิตมีอาการรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่กวัดแกว่ง ไม่แส่ส่าย ไปทางอื่นแม้เพียงชั่วขณะ ก็จัดเป็นสมาธิได้แล้ว ขอให้เข้าใจดีๆว่าสมาธิไม่ใช่การ จงใจหยุดคิด ไม่ใช่การพยายามบังคับให้นิ่งทื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่การ ฝืนใจเพ่งเล็งสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือเมื่อทำการงานใดๆด้วยความจดจ่อ ใจเราจะนิ่งและรับรู้ สิ่งที่กำลังทำอย่างชัดเจน เหมือนหูดากว่างขวางกว่าปกติ นั่นแหละคือความตั้งมั่น เป็นสมาธิที่ยังคิดอ่านทำการได้ แต่สมาธิแบบโลกๆเช่นนั้นแค่ช่วยให้เราเห็นออก นอกตัว แต่ไม่รู้เรื่องกายใจตัวเองเลย แม้กระทั่งจิตเป็นสมาธิอยู่ ก็ไม่รู้วาลักษณะ ของจิตเป็นอย่างไร ทราบแค่เราอยู่ในภาวะพร้อมจะทำงานเท่านั้น

ขอให้สังเกตว่าขณะทำงานอย่างเป็นสมาธิ ใจเราจดจ่ออยู่กับงานก็จริง แต่จะไม่ เพ่งเล็งจุดใดจุดหนึ่งคับแคบ นั่นเป็นทำนองเดียวกับเมื่อเจริญสติจนเกิดสมาธิ ใจเรา จะตั้งรู้สบายๆ เปิดกว้าง ไม่เจาะจงจุดใดจุดหนึ่งคับแคบเช่นกัน

การมีสติในข้อนี้ เพียงแค่ให้จิตรู้ว่าตัวเองแน่งนิ่งไม่แส่ส่ายก็พอ อย่าให้กลายเป็น เพ่งบังคับจะประคองความนิ่งไว้นานๆ คล้ายเอาปลายนิ้วไปแตะผนังเพื่อทราบความ เรียบของผนัง ไม่ใช่ออกแรงกดผนังจนมือเกร็งแน่นไป

หลังจากเฝ้าสังเกตรู้ว่าขณะใดจิตเป็นสมาธิ ขณะใดจิตไม่เป็นสมาธิไปพักหนึ่ง นอกจากเห็นความไม่เที่ยงของสมาธิจิตแล้ว เราจะมีอาการฉลาดเกี่ยวกับจิตเพิ่มขึ้น ด้วย อย่างเช่นจะสังเกตเห็นว่าสมาธิมีหลายแบบ แบบที่จิตแข็งกระด้างก็มี แบบ นุ่มนวลสว่างไสวก็มี แบบรู้คับแคบก็มี แบบรู้กว้างขวางก็มี แบบรู้สึกว่ามีสิ่งห่อ หุ้มก็มี แบบรู้สึกว่ามีสิ่งไม่มีสิ่งห่อหุ้มก็มี

นอกจากนั้น เราจะพบว่าความรู้สึกทางกายแตกต่างกันไปเรื่อยๆตามคุณภาพ ของจิต ถ้าจิตยังเล็ก แข็งกระด้าง ไม่ตั้งมั่น กายก็ปรากฏเป็นของใหญ่ มีความ

หยาบ ดูยากเหมือนภาพลัสมุก แต่ถ้าจิตใหญ่ขึ้น ตั้งมั่นเป็นปึกแผ่น นุ่มนวลอ่อน
ควรแก่การเจริญสติ กายก็ปรากฏเป็นของเล็ก มีความละเอียด ดูง่ายเหมือนภาพใ
นึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเราอาจอาศัยความชัดเจนของการเห็นกายใจเป็นเครื่องวัดได้
ว่าจิตกำลังเป็นสมาธิที่เปี่ยมคุณภาพหรือด้อยคุณภาพ

๖) เมื่อจิตเป็นมหัคคตะก็รู้ว่าจิตเป็นมหัคคตะ เมื่อจิตไม่เป็นมหัคคตะก็รู้ว่า จิตไม่เป็นมหัคคตะ

มหัคคตะคือความตั้งมั่นเป็นหนึ่งของจิต มีความยิ่งใหญ่ ขึ้นต้นอย่างน้อยต้องมีปี
ติสุขเอิบอาบซาบซ่าน เยือกเย็นนิเวกตั้งแต่หัวจดเท้า รัศมีจิตสว่างจ้าออกไปทุกทิศทาง
เสมอกัน เป็นสภาวะจิตอีกแบบที่ต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากจิตสามัญที่นึกๆคิดๆอยู่

เมื่อสามารถนิ่งอย่างรู้ เราจะรู้สึกถึงความว่างที่น่าพอใจยิ่ง ใจความพอใจยิ่งนั้น
อาจกลายเป็นความติดอยู่ หลงอยู่ มัวปลื้มอยู่ แต่หากมีสติ มีความเข้าใจ ประกอบ
การเทียบเคียงจนเห็นจริง ว่าจิตไม่อาจเป็นมหัคคตะได้ตลอดเวลา แม้ตั้งอยู่นานก็
ต้องเสื่อมลง ช่วงขณะที่เสื่อมจากความเป็นมหัคคตะอย่างมีสติรู้ เราจะค่อยๆถอน
ความติดใจยินดีเสียได้ทีละครั้งที่ละหน จนที่สุดเหลือแต่ความเห็นแจ่มชัดว่ามหัคคตะ
จิตเป็นเพียงภาวะปรุงแต่งชั่วคราว คาดหวังพึ่งพาถาวรมิได้

๗) เมื่อมีจิตอื่นยิ่งกว่าก็รู้ว่าไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า เมื่อไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่าก็รู้ว่าไม่มี จิตอื่นยิ่งกว่า

ความยิ่งหย่อนของจิตก็คือความต่างระหว่างจิตหยาบกับจิตประณีตนั่นเอง
ระหว่างเส้นทางแห่งการเจริญสติยอมมีจิตขึ้นและจิตตก เมื่อเคยจิตดีแล้วเปลี่ยน
เป็นเสีย ก็รู้ว่าภาวะจิตปัจจุบันเป็นของด้อย ยังมีจิตที่เหนือกว่านี้ หรือถ้าเจริญ
สติจนชำนาญ รู้ลักษณะจิตตนได้ราวกับตาเห็นรูป ก็จะเริ่มมองจิตคนอื่นออก เห็น
นิมิตลักษณะจิตของเขาเหมือนของเราเอง ตรงนั้นก็อาจเป็นโอกาสให้เทียบเคียงได้
ว่าจิตที่ละเอียดกว่า ประณีตกว่า สะอาดบริสุทธิ์กว่าเราเป็นอย่างไร

ในทางปฏิบัติแล้ว นักเจริญสติยอมรู้ว่าจิตตั้งมั่นเป็นอย่างไร จิตผ่องใสเป็น
อย่างไร จิตเป็นอิสระจากอุปาทานหยาบๆเป็นอย่างไร จิตเป็นอิสระจากอุปาทาน

ละเอียดๆเป็นอย่างไร ทั้งนี้มีใช้เพื่อให้ยึดมั่นแต่จิตเดียวว่าไม่มีมาเอา แต่เพื่อให้เห็น
ความเสื่อม ความเจริญ และตระหนักว่าเรายังมีกิจต้องทำยิ่งขึ้นไปหรือไม่ ตลอด
จนละความประมาทว่าได้ดีแล้ว ไม่ต้องเจริญสติอีกแล้วอีกด้วย

๘) เมื่อจิตหลุดพ้นก็รู้ว่าจิตหลุดพ้น เมื่อจิตไม่หลุดพ้นก็รู้ว่าจิตไม่หลุดพ้น

ความหลุดพ้นในที่นี้หมายถึงการพ้นจากกิเลส พ้นจากอุปาทาน พ้นจากความ
ไม่รู้ หากตามรู้สภาพจิตมาครบทุกข้อข้างต้น ถึงจุดหนึ่งเราอาจเห็นกายนี้ตั้งอยู่ใน
ท่าหนึ่ง เห็นจิตนี้ปรากฏอยู่ในสภาพหนึ่ง แล้วรู้แจ้งขึ้นมาว่าความรู้สึกลงในตัวตนนี้มี
เพราะจิตยังไม่หลุดพ้น ต่อเมื่อเจริญสติจนจิตลอยห่าง และกระทั่งพรากออกมาจาก
อาการยึดมั่นกายใจอย่างสิ้นเชิง นั่นเองจึงถึงความหลุดพ้นอย่างเด็ดขาด ปัจจุบันยัง
ไปไม่ถึงก็เพราะกำลังยังไม่พอเท่านั้น

ผู้มีจิตเห็นจิตเป็นผู้ใกล้ชิดต่อการหลุดพ้น เพราะจิตเป็นที่ตั้งสำคัญที่สุดของความ
รู้สึกในตัวตน เมื่อรู้สภาพจิตต่างๆจนเห็นความไม่เที่ยงของจิต ก็เหมือนไม่เหลือที่ตั้ง
ให้อุปาทานอีกต่อไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ประทับใจสิ่งใดแค่ไหน ก็จะไม่เห็นว่าสักแต่
เป็นความรู้สึกหนึ่ง หรือเป็นปรากฏการณ์ทางจิตครั้งหนึ่ง หาได้มีความน่าประทับใจ
อยู่จริงไม่ เพียงต่างวันความรู้สึกก็ต่างไปแล้ว

มาถึงตรงนี้เราจะพร้อมดูกายใจโดยสักว่าเป็นสภาวะธรรม เป็นของอื่น ของ
แปลกล้อม ไม่ใช่เรา ไม่ใช่บุคคล จะเป็นรูปก็ดี นามก็ดี ของใหญ่ก็ดี ของย่อย
ก็ดี ทั้งหมดทั้งปวงสักแต่เกิดขึ้นแล้วดับลงให้ระลึกว่าไม่ใช่เราเท่านั้น

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดูหน้าที่ ๓๐

โดย หมอพีร์

วันนี้มีลูกค้าที่นัดดูทางโทรศัพท์เยอะกว่ามาดูที่บ้าน และมีเรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่งที่น่าสนใจ พอถึงเวลาตามที่นัดไว้ ลูกค้าก็ติดต่อกลับมา ถามไปว่าใครแนะนำมาคะ เธอบอกว่าเพื่อนแนะนำให้มาดู

เริ่มฉากแรกต้องถามวันเกิดก่อน ค่อยเรื่องอื่นไปพลางขณะคำนวณเลข พอแค่เธอเริ่มเอ่ยปากพูดออกมา สัมผัสผ่านน้ำเสียงที่เปล่งออกมา มีแต่กระแสที่ฟังแล้วรู้สึก ว่า ทำไมผู้หญิงคนนี้ช่างน่าสงสารจัง

จิตใจมีแต่ความทุกข์ หงอยเหงา เศร้าหมอง หดหู่ ว้าเหว่ ท้อแท้ เบื่อโลก ไม่มีความสุขในจิตใจเอาเสียเลย เหมือนมีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ ไม่มีเป้าหมาย หรือบางทีเธออาจจะมีเป้าหมายแต่ไม่มีแรงที่จะไขว่คว้าอะไร หหมดแรงสู้ไปก่อน

พอเห็นว่าจิตใจเธอเป็นแบบนี้ก็เลยต้องหาสาเหตุที่มาที่ไปก่อนอันดับแรก ว่าเกิดอะไรขึ้นกับจิตใจของเธอ

จิตใจของเธอเหมือนกำลังต้องการความสุขจากความรัก มาทดแทนให้เกิดความอบอุ่นทางใจ แต่ก็ไม่เจอ จิตใจไม่สามารถมีความสุขได้จากตัวเอง ต้องการพึ่งพาผู้ที่มีความสุขมากกว่าเสมอ

ถามเธอว่า เธอไม่สามารถอยู่คนเดียวได้ ต้องหาเพื่อนหรือหาคนอื่นไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดใช่ไหม เธอบอกว่าใช่ค่ะ ทำอะไรมักจะมีเพื่อน ถ้าไม่มีเพื่อนก็จะไม่กล้าที่จะทำ เจอประเด็นปัญหาของชีวิตเธอได้ถูกจุดแล้ว กลับมาดูที่ดวงอีกว่าเธอมีปัญหาตรงตามที่เจอไหม

ในดวง ตัวเลขบ่งบอกถึงการเกิดในบ้านที่แตกแยก นิสัยค่อนข้างเป็นคนที่เขาแต่ใจ ชอบเอาชนะ ใจร้อน ใช้อารมณ์เก่ง แต่จะเป็นเฉพาะกับคนที่บ้านเท่านั้น

อยู่ข้างนอกไม่เป็น ดวงเธอเวลาอยู่นอกบ้านเหมือนนางฟ้าจะใจดีกับคนอื่นมาก ๆ เวลาอยู่ในบ้านเหมือนนางมารชั่วขณะ

บอกเธอไปว่าพี่เคยคิดจะแก้ไขตัวเองอยู่ใช่ไหม แต่ไม่เคยทำได้เลย เธอยอมรับแบบน่ารักมาก ๆ การเห็นข้อผิดพลาดตัวเองได้ทำให้ผิดอะไรมาบ้าง แสดงว่าพร้อมที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตัวเองได้ในระดับหนึ่งแน่นอน

พอเข้าใจนิสัยของเธอว่าเป็นแบบไหนมาก่อน เทียบจากดวงของเธอที่มี ทำให้เห็นว่าเธอเป็นแบบนี้เพราะติดนิสัยมาจากอดีตด้วยไม่มีเปลี่ยนแปลงเลย พี่ดวงบอกว่าในอดีตทำกรรมกับคนในบ้านมากที่สุด โดยเฉพาะแฟน ทั้งใช้อารมณ์ทำร้ายแฟน ทั้งนอกใจแฟน แถมยังมีดวงทอดทิ้งลูกอีก ไม่ใส่ใจไม่สนใจลูก

นิสัยของเธอไม่เหมือนผู้หญิงเท่าไร จะค่อนข้างมีนิสัยของความเป็นผู้ชายมากกว่า ต้องเป็นผู้ชายมาก่อน และเป็นคนทำให้บ้านตัวเองแตกแยกทิ้งลูกทิ้งเมียมาก่อน ซึ่งตามดวงเธอก็เป็นดวงบ้านแตกอยู่แล้ว

เลยถามไปว่าอยู่กับพ่อแม่ครบไหม คำตอบที่ได้รับคือ พ่อนอกใจแม่ไปอยู่กับภรรยาใหม่ ตอนนี้อยู่แต่กับแม่และลูกหนึ่งคน เธอเลิกกับสามี ไม่มีพี่น้อง

เมื่อได้ข้อสรุปที่ไปที่มาของจิตใจที่ไม่มีความสุขของเธอแล้วที่เกิดจากเรื่องอะไรคือวิบากที่เคยเจ้าชู้ทอดทิ้งให้ทั้งแฟนและลูกให้ขาดความอบอุ่น เหงา เศร้า เสียใจทุกขใจ

ผลของกรรมที่ทำผิดไป ทำให้ต้องมาเกิดในครอบครัวที่พ่อต้องทิ้งเธอ พ่อไม่สนใจไปมีภรรยาใหม่ จิตใจเลยขาดความอบอุ่นจากพ่อ ในใจลึก ๆ ของเธอ มีความรู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรม เกิดความสงสัยว่าชีวิตทำไมต้องเกิดมาในครอบครัวแบบนี้ คิดว่าการแต่งงานจะทดแทนให้มีความสุขได้

ซึ่งพอยู่กับแม่ ก็ยังพลาดพลั้งใจร้อนปากร้ายกับแม่ไปอีก ทำให้ความคิดเห็นไม่ตรงกัน แทนที่จะคุยกันรู้เรื่อง กลับทำให้เหมือนคุยกับใครไม่ได้

สาเหตุที่จิตไม่มีความสุขเกิดจากการสั่งสมความผิดหวังในความรักตั้งแต่เกิดมาคือพ่อทิ้งเธอกับแม่ ส่วนกับแม่อังคุยไม่เข้าใจกันอีก ทำให้จิตใจเธอยิ่งทุกข์ พอมี

สามีก็ไปกันไม่ได้ ทำให้จิตเธอสะสมความเจ็บปวดมาทีละนิดเรื่อยมา

จิตใจของเธอวางเรื่องราวร้าย ๆ ที่เจอมาไม่ได้ มีแต่โทษคนอื่นว่าทำตัวเองให้ต้องเป็นแบบนี้ เลยต้องไม่มีความสุข ไม่ได้ย้อนกลับมาคิดว่า วิกฤตของตัวเองทำให้ต้องเป็นแบบนี้

วันนั้นโชคดีมากเลยเพิ่งอ่านเตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัวเล่มสิบมา มีหัวข้อที่ตรงกับจิตใจเธอเลย นำมาแนะนำให้เธอลุกขึ้นให้ได้

โดยอันดับแรกต้องช่วยให้จิตใจมีกำลัง คือมีความสุขจากตัวเองไม่ให้พึ่งความสุขจากผู้อื่นก่อน

เริ่มจากการไปทำสังฆทานเองที่วัดเองคนเดียว ต้องไปซื้อของเอง เลือกวัดเอง ไปทำกับพระเอง ห้ามถามใคร และหลังจากนั้นให้ไปอธิษฐานต่อหน้าพระประธานว่า ขอให้านิสงส์ของการทำสังฆทานที่ได้ทำไป ทำให้จิตใจมีความสุขจากตัวเองได้ มีตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ ประมาณนี้ ซึ่งสังฆทานอาจจะไม่ต้องแพง ให้ทำตามกำลังทรัพย์ แต่อาจจะต้องทำติดกันหลายอาทิตย์ เปลี่ยนวัดเปลี่ยนพระไปเรื่อย ๆ จะดี (ซึ่งมีหลายคนแอบกระซิบบอกว่าได้ผลมาก ๆ ทำให้จิตใจมีความสุขได้จนไม่ต้องขอใครแล้ว) หรืออาจจะคิดทำกับข้าวไปวัดเองก็ได้

ยังแนะนำให้ไปทำบุญช่วยเหลือสังคมด้านอื่น ๆ อีก เช่น คนที่ถูกทอดทิ้งให้เหงา ให้เศร้า เด็กกำพร้า เด็กถูกทอดทิ้ง เด็กด้อยโอกาส หรือบ้านคนชราก็ได้ ถ้าคิดเป็นผู้นำชวนเพื่อนทำด้วยก็ยิ่งดี

ที่สำคัญขาดไม่ได้ที่สุด คือให้ไปขอขมาแม่ตัวเองก่อน บาปกรรมกับพ่อแม่จะเป็นกรรมหนัก เพราะท่านเป็นผู้มีพระคุณมาก และต้องไม่ทำผิดอีก

ส่วนเรื่องคุณพ่อ แนะนำให้เธอให้อภัยคุณพ่อ ไม่ควรผูกใจเจ็บ จะทำให้จิตใจหม่นหมองหนักเหมือนกัน ความจริงพ่อเขาก็ผิดที่ทิ้งไม่สนใจ แต่ถ้าจะสืบหา ความผิดจริง ๆ ไม่อยู่ที่พ่อคนนี้หรอก ถ้าจะผิดก็เพราะอดีตเราไม่รู้ พลาดพลั้งทำกรรมเองต่างหาก กตัญญูกับท่านคืนกลับได้จะเป็นบุญใหญ่ของชีวิต แม้พ่อจะไม่ได้เลี้ยงเราก็ตาม แต่ท่านเป็นผู้ให้ชีวิตคนหนึ่งเหมือนกัน

ส่วนลูกเธอบอกว่าสามีไม่สนใจ แนะนำให้ไม่ต้องเรียกร้องให้พ่อของเขามาสนใจ มีแต่จะเจ็บปวดกับเจ็บปวดหนักกว่านี้ เพราะเขาไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิด บอกเธอไปว่า ความสุขของลูกไม่ได้เกิดจากพ่อรักเขาอย่างเดียว ความสุขของเขาเกิดจากการที่รักตัวเองให้เป็น มีความสุขจากตัวเองต่างหาก การที่ลูกต้องไม่มีพ่อเกิดจากวิบากของลูกเขาเองเหมือนกัน อย่าโกรธแทนลูกเลย สอนให้ลูกทำบุญให้เป็น มีความสุขจากตัวเองดีกว่า

และยังไม่ควรหาแฟนใหม่มาทดแทนให้มีความสุขเลย ไม่มีใครให้ได้หรอก ตอนนี้ให้ทำบุญไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจิตใจสามารถมีตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มีความสุขจากตัวเองได้ก่อน ถ้ามีตอนนี้ต้องเลิกอยู่ดี เพราะจะไปฝากชีวิตทั้งชีวิตไว้ที่เขา คาดหวังให้เขารักเรา ให้ความสุขเรามากจนเกินไป จะทำให้อีกฝ่ายอึดอัดเบื่อกันง่าย

ความสุขที่แท้จริงจะมีได้ไม่ใช่จากการที่คนอื่นรักเรา แต่เราต้องรักตัวเองให้เป็น พ่อแม่รักเราแต่วันหนึ่งท่านก็ต้องจากเรา แฟนรักเราแต่วันหนึ่งไม่จากเป็นก็ต้องจากตายอยู่ดี ความสุขขั้นแรกเริ่มจากการทำทานก่อน จากนั้นค่อยรักษาศีลห้าให้ครบ จิตใจจะมีความสุขอีกขั้นหนึ่ง หลังจากนั้นค่อยภาวนาให้จิตใจมีความสุขขั้นสูงกว่าขึ้นไป

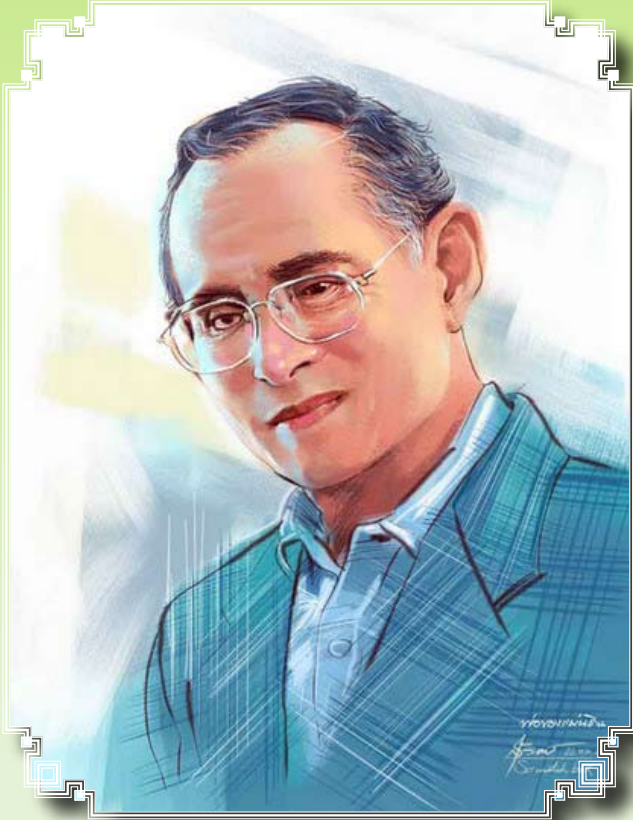
ถ้าใครอยากที่จะเกิดมามีพ่อแม่ครบ ต้องสร้างเหตุที่ดีไว้ มีลูกต้องเลี้ยงลูกให้ดี ส่วนพ่อแม่ถึงท่านจะดีไม่ดี ต้องกตัญญูคืนกลับ อย่ารอให้กรรมเล่นงานเลย เดี่ยวจะตกไปมากกว่าจิตตภาวะ

ส่วนบางคนกำลังทรัพย์น้อย ก็สามารถใช้จ่ายร่างกายเป็นทานได้ เพราะจะมีบางที่ที่รับอาสาสมัคร เช่น ช่วยป้อนนมป้อนข้าวให้เด็กกำพร้า หรือถ้าสามารถภาวนาปฏิบัติธรรมเรียนรู้กายกับใจลงไปเลย จะช่วยได้เร็วมาก

ข่าวประชาสัมพันธ์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ จะมีงานเปิดตัว “ไดอารี่หมอดู - เกมกรรมแห่งความรัก” ที่ห้องพุทธศยา ชั้น ๒๒ อาคารอัมรินทร์พลาซ่า เวลาประมาณบ่ายโมงครึ่ง (ยังไม่กำหนดแน่นอนนะคะ) หากสะดวกในเวลาและสถานที่ข้างต้นก็ขอเชิญนะคะ

สารบัญ ←

แปดสิบพรรษามหากษัตริย์

โดย ภริมา

กาพย์ห่อโคลง

๑ กรองโคลงแทนมาลัย
ถวายพรภูวตล

กรองคำโคลงต่างร้อย
กรองจิตภักดีไทย

กรองดวงใจของปวงชน
ด้วยจงรักและภักดี

มาลัย
ท้าวหล้า

ถวายพรพระทรงชัย
ธ มิ่งขวัญเหล่าข้า-

วาระเฉลิมชนม์
จอมฉัตรจอมจักรี

เฉลิมชนม์ธิดาขัติ
“ภูมิพล” ภูมินทร์
เอกองค์ปิ่นจักรินทร์
กราบบาทบงส์ผ่านเฝ้า

ราชกิจทั้งปวงนั้น
ไกลไกล ธ ดันฝ่า

พระราชกรณียกิจนั้น
บำบัดทุกข์ประชา
ไกลไกลทุกทิศา
ดับสิ้นเข็ญทุกข์อัน

ทรงครองทศพิช
ทุกขโศกวิโยคใด

ทรงธรรมอันเลิศล้วน
“ทศพิชราชธรรม” ผูก-
นำไทยสู่สุขสุด
ด้วยพระบารมีหอม

พระเกียรติคุณงาม
ตั้งแสงสุรีย์ฉาย

พระเกียรติคุณหลากล้าน
ต่างชาติต่างศาสน์สดับ

ศรีชาติ
บาทน้อมภักดี

“ภูมิพล” ปิ่นธานี
พสกนบบาทยุค

จอมบดินทร์
มิ่งเกล้า
นพราชา
พสกซึ่งพระกรุณา

เพื่อรังสรรค์สุขประชา
ดับสิ้นเข็ญอันเช่นจินต์

นานา
เดือดร้อน
เสด็จทั่ว แคว้นแฮ
ขจัดสิ้นโศกภัย

งามวิจิตรหนุนนำไทย
กลับสุขด้วยพระบารมี

เอกอุตม์
ผ่องพร้อม
สร้างโศก
ท่อนให้เหือดหาย

โลกเลื่อนามขจรขจาย
สาดส่องภพลบบมีดมน

ลือสรรพ
เกริกก้อง

ดุจแสงสุริยะขับ
ชาวโลกสรรเสริญซ้อง-

อัญเชิญพระไตรรัตน์
แปดสิบชั้นชาติล

เชิญพระไตรรัตน์เอื้อ
สรรพโรคขจัด
ขอองค์ปิ่นสยามรัฐ
แปดสิบพรรษาให้

ข่มมืด
แสงถ้อยอิงอล

จงพิพัฒน์สวัสดิ์ผล
ขอพระองค์ทรงพระเจริญ

อวยสวัสดิ์
จบได้
สราญสุข
ราษฎร์น้อมถวายพระพร

รักพ่อ

โดย ลูกสระบัว

ภาพยანი ๑๑

๑ รักพ่อยิ่งฟ้ากว้าง
ถนอมเลี้ยงทุกคืนวัน

อ้อมกอดพ่ออุ่นนัก
คราวทุกข์คราวโศกยิ่ง

พ่อคอยแนะนำให้
ปลุกใจให้ฟันฝ่า

สอนลูกให้ทำดี
ความชั่วทั้งหลายล้วน

รักพ่อล้ำพิสุทธิ์
ทุกอย่างที่มอบให้

คือผู้สร้างชีวิตฉัน
ยามป่วยไข้ไม่ทอดทิ้ง

เปี่ยมด้วยรักอย่างแท้จริง
ซบอภพอหลังน้ำตา

เมื่อยามใดมีปัญหา
อุปสรรคหนักทั้งมวล

ทำสิ่งที่ถูกและควร
พึงหลีกเลี่ยงหนีห่างไกล

งามผ่องผุดกว่าสิ่งไหน
มิหวังสิ่งตอบแทนมา

สุดซาบซึ่งใจนัก
ก้มกราบเท้าบิดา

“ลูกแสนรักพ่อ...พ่อจ๋า”
บูชาท่านนรินทร

คืนวันพ่อ...คิดถึงพ่อ

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

๑ คืนวันพ่อฤดูหนาวดาวเต็มฟ้า
แสงพร่างพร้อยร้อยระยับจับดวงมาน

พ่อเคยชี้ชวนชมหมู่ดวงดาว
ลูกแสนสุขเหลือคณายังกว่าใด

วันและคืนเลยผ่านกาลลับล่วง
แสงระยับยังระยิบงามพิริบพราว

แต่แตกต่างคืนวันนี้ไม่มีพ่อ
เพราะความตายได้พรากเราจากกัน

บางคืนค้ำยามยลดาวสกาฟ้า
“ขอสัญญาว่าจะเป็นคนดี

ขอบพระคุณที่พ่อก่อชีวิต
บุญอันใดที่ลูกก่อปรกรรมดีดล

เพื่อพ่อมีความสุขทุกภูมิภา
ข้ามสงสารผ่านพันทนมรمان์

ล้านดาราคล้ายแยมยิ้มพริ้มพรายหวาน
งามตระการตั้งเพชรผากฟากฟ้าไกล

แสงวิบวาวเรียงดวงโชติช่วงไสว
แม้หลายปีผ่านไปยังชมดาว

ดาราดวงยังสวไสในฟ้าหา
เหมือนเช่นคราวยังเล็กเป็นเด็กนั้น

คอยเติมต่อแต้มแต่งให้คิดฝัน
ชีพมนุษย์แสนสั้นเพียงเท่านี้

ลูกห้วงหาคิดถึงพ่ออย่างเหลือที่
สร้างสิ่งมีประโยชน์แท้แก่ผู้คน

อัตภาพมนุษย์นั้นดีเลิศล้ำ
ปวงกุศลขออุทิศแก่บิดา

ได้ประสบ “ทางสายเอก” อเนกค่า
ในอนาคตกาลมินานเอย”

ดอกสร้อยร้อยพกา

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ดอกพุทธรักษา

๑ พุทธเอ๋ยพุทธรักษา
แทนความพิสุทธิ์แห่งรักประจักษ์ใจ
เฝ้าโอบอุ้มคุ้มประคองป้องปวงภัย
มีอาจทดแทนคุณได้ในชีวิตวัน

สวายนักหนาสี่แสนสุดสดีไส
“พ่อ” มอบให้แก่ลูกผูกสัมพันธ์
แต่น้อยจนจวบใหญ่คอยสร้างสรรค์
พระคุณพ่ออรรคอนันต์ยั้งน้กเอย

ดอกราชาวดี

- ๑ ราชเอาีราชาวดี นามเจ้านี้ชวนคะนึ่งถึงจอมกษัตริย์
“พระภัทรมหาราชา” มิ่งขวัญรัฐ ธ บำบัดทุกข์สิ้นรินสุขชน
พร้อมทศพิธราชธรรมทรงนำสยาม ทวีเขตคามดำเนินไปแม่ไกลพัน
สมพระนาม”พลังแห่งแผ่นดิน” “ภูมิพล” ไทยทุกคนรักดีมั่นนรินันตร์เอย

พระบรมสาทิสลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

จาก <http://www.fwdder.com/topic/13554>

ภาพดอกพุทธรักษา

จาก www.royalthaipolice.go.th/admin/news/images/1165420419_41.jpg

ภาพดอกราชาวดี

จาก www.morninggarden.com/wiki/images/7/72/Raachaawadii01N.jpg

สำหรับสืบค้นคำศัพท์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒
<http://rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม
และพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์
<http://84000.org/tipitaka/dic/>

สารบัญ ←

พระบรมราชาบาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

“...การปิดทองหลังพระนั้น เมื่อถึงคราวจำเป็นก็ต้องปิด ว่าที่จริงแล้วคนโดยมากไม่ค่อยชอบปิดทองหลังพระกันนัก เพราะนึกว่าไม่มีใครเห็น แต่ถ้าทุกคนพากันปิดทองแต่ข้างหน้า ไม่มีใครปิดทองหลังพระเลย พระจะเป็นพระที่งามบริบูรณ์ไม่ได้...”

พระราชทานแก่ผู้รับพระราชทานปริญญาบัตร
ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๖

“...คนเราถ้าพอใจในความต้องการ ก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ถ้าทุกประเทศมีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่าพอประมาณ ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข...”

พระราชทานแก่คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต
เมื่อ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๑

“...ความคิดนั้นเป็นแม่บทใหญ่ของการพูดและการกระทำ เพราะกิจที่จะทำคำ
ที่จะพูดทุกอย่างล้วนสำเร็จมาจากความคิด การคิดก่อนพูดและก่อนทำจึงช่วยให้
บุคคลสามารถยับยั้งคำพูดที่ไม่สมควร หยุดยั้งการกระทำที่ไม่ถูกต้อง...”

พระราชทานแก่ผู้รับพระราชทานปริญญาบัตร

ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๐

“...คุณธรรมข้อหนึ่งที่ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทยก็คือ การให้ การให้
ไม่ว่าจะให้สิ่งใด แก่ผู้ใด โดยสถานใดก็ตาม เป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่ง เพราะ
เป็นเครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญระหว่างบุคคลกับบุคคล และให้สังคมมีความ
มั่นคงเป็นปึกแผ่นด้วยสามัคคีธรรม...”

พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย

เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่

เมื่อ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๕

“...ความเจริญของคนทั้งหลาย ย่อมเกิดมาจากประพฤติชอบและการหา
เลี้ยงชีพชอบ เป็นหลักสำคัญ ผู้ที่จะสามารถประพฤติชอบและหาเลี้ยงชีพชอบ
ได้ด้วยนั้น ย่อมจะมีทั้งวิชาความรู้ ทั้งหลักธรรมทางศาสนา เพราะสิ่งแรกเป็น
ปัจจัยสำหรับใช้กระทำการทำงาน สิ่งหลังเป็นปัจจัยสำหรับส่งเสริมความประพฤติ
และการปฏิบัติงานให้ชอบ คือให้ถูกต้องและเป็นธรรม...”

พระราชทานแก่ครูโรงเรียนราษฎร์ ๔ จังหวัดภาคใต้

เมื่อ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๙

“...ความสุขความเจริญอันแท้จริงนั้น หมายถึง ความสุขความเจริญที่บุคคล
แสวงหามาได้ด้วยความเป็นธรรม ทั้งในเจตนาและการกระทำ ไม่ใช่ได้มาด้วยความ
บังเอิญหรือด้วยการแก่งแย่งเบียดบังมาจากผู้อื่น...”

พระราชดำรัสในพระราชพิธีกาญจนาภิเษก

ฉลองสิริราชสมบัติ ครบ ๕๐ ปี

เมื่อ ๙ มิถุนายน ๒๕๓๙

“...สัจจวาจา นั้นเป็นรากฐานของการทำงาน หรือการดำรงชีวิตที่ดีที่งามที่มี
ความก้าวหน้า มีความสำเร็จ สัจจะเป็นการตั้งใจ ตั้งจิตใจ วาจาเป็นคำพูดออกมา
แสดงถึงคำพูดนั้นต้องออกมาจากใจ คือเป็นการตั้งใจที่จะทำอะไรเพื่อความสำ
เร็จในงานนั้น...”

พระราชทานแก่ผู้พิพากษาประจำกระทรวงยุติธรรม

ในโอกาสถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่

เมื่อ ๑๘ มีนาคม ๒๕๒๕

“...การดำเนินชีวิตโดยใช้วิชาการอย่างเดียวยังไม่พอ จะต้องอาศัยความรู้รอบ
ตัวและหลักศีลธรรมประกอบด้วย ผู้ที่มีความรู้ดีแต่ขาดความยั้งคิด นำความรู้ไป
ใช้ในทางมิชอบ ก็เท่ากับเป็นบุคคลที่เป็นภัยแก่สังคมของมนุษย์...”

พระราชทานแก่ผู้รับพระราชทานปริญญาบัตร

ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เมื่อ ๑๘ กันยายน ๒๕๐๔

“...คนดีทำให้คนอื่นดีได้ หมายความว่าคนดี ทำให้เกิดความดีในสังคม คนอื่นก็ดีไปด้วย ความเลวนั้นจะทำให้คนดีเป็นคนเลวก็ยาก แต่เป็นไปได้ ถ้าคนดีเข้มแข็งในความดี จะทำให้คนเลวมาทำให้คนดีเป็นคนเลวยาก สำคัญอยู่ที่ความเข้มแข็งของคนดี...”

พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต
เมื่อ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๙

“...คนไม่มีความสุจริต คนไม่มีความมั่นคง ชอบแต่ makkelijk ไม่มีวันจะสร้างสรรค์ประโยชน์ ส่วนรวมที่สำคัญอันใดได้ ผู้ที่มีความสุจริตและความมุ่งมั่นเท่านั้น จึงจะทำงานสำคัญยิ่งใหญ่ที่เป็นคุณประโยชน์แท้จริงได้สำเร็จ...”

พระราชทานแก่ผู้เข้ารับพระราชทานปริญญาบัตร
ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๒

สารบัญ ←

คิดถึงพ่อ...เขียนถึงพ่อ

โดย ศิริภรณ์ อภิรัฐ

ใครก็ตามที่สนิทสนมกับฉันจะรู้ว่าฉันใกล้ชิดกับพ่อมาก เหตุที่เป็นเช่นนั้น เพราะเรามีความสนใจในเรื่องราวต่างๆ ใกล้เคียงกัน พ่อทำให้ฉันสนใจการดูดาวและเป็นคนแรกที่ทำให้ได้ดูสุริยุปราคา ท่านมักนำข่าวดาราศาสตร์ต่างๆ มาฝากอยู่เสมอๆ ว่าจะมีดาวหางดวงไหนโคจรมาให้เห็น มีจันทรุปราคาเมื่อไหร่ ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นเราสองคนยังสนใจการเมือง และชอบอ่านหนังสือแนวใกล้เคียงกัน นอกจากความเป็นพ่อลูกแล้ว จึงคล้ายๆ จะเป็นเพื่อนสนิทกันด้วย

ความสนใจอย่างหนึ่งของฉันที่พ่อกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการส่งเสริม คือการเขียนและการแข่งขันทางวิชาการ พ่อซื้อหนังสือที่ฉันสนใจมาให้อ่าน โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับดวงดาวและประวัติศาสตร์ รวมไปถึงการ์ตูนชนิดต่างๆ จำนวนมากมาย จนแม่บ่นว่าไม่มีที่เก็บ แม้ฐานะทางบ้านจะธรรมดา แต่ฉันไม่เคยขาดแคลนในส่วนนี้เลย

การอ่านมากช่วยทำให้การเขียนพัฒนาไปได้เร็วขึ้น ฉันเขียนร้อยแก้วเข้าประกวดตั้งแต่เรียนชั้นประถมปลาย และเรียนการเขียนร้อยกรองเพื่อเข้าประกวดตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น ซึ่งการส่งผลงานเข้าแข่งขันและร่วมประกวดนั้น มีทั้งที่ได้และไม่ได้รับรางวัล บางครั้งพ่อนำข่าวประกวดมาบอกฉัน บางครั้งแนะนำเรื่องการใช้ภาษา และหลายครั้งแอบไปดูลูกสาวเข้าประกวดโดยไม่บอกล่วงหน้า

เมื่อฉันออกจากบ้านมาใช้ชีวิตในเมืองหลวงเพื่อเรียนในระดับอุดมศึกษาด้วยความที่เป็นคนชอบเขียน จึงเขียนจดหมายหาพ่ออย่างสม่ำเสมอ เนื้อหาของจดหมายคือการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน สุข ทุกข์ ดีใจ เสียใจ รู้สึกนึกคิดอย่างไร ก็เล่าให้พ่อฟังเท่าที่ใจอยากจะเล่า ลายมือที่เขียนจดหมายก็ไม่ได้บรรจงให้สวยงาม เป็นลายมือหวัดๆ แต่อ่านไม่ยาก ตามแบบของฉัน

กระดาษที่ใช้บางครั้งก็ฉีกมาจากสมุดจดงาน หรือกระดาษที่ใช้ทำรายงาน หรือกระดาษแผ่นเล็กๆ หลายแผ่น แล้วเย็บติดกัน ใส่ลงไปซองจดหมายขนาดมาตรฐาน จนบางครั้งซองนั้นโป่งพอง จำได้ว่าครั้งหนึ่งได้เก็บดอกจามจรี ดอกไม้ประจำสถาบันการศึกษาใส่ลงไปซองจดหมายที่เขียนถึงพ่อด้วย

ต่อมา ด้วยเหตุที่สนุกสนานไปกับกิจกรรมต่างๆ ในรั้วมหาวิทยาลัย และการเรียนที่เริ่มหนักขึ้น มีการบ้านมากขึ้น ฉันทักไม่ค่อยได้เขียนถึงพ่ออีก แต่เราก็คุยโทรศัพท์กันอย่างสม่ำเสมอ และได้พบกันเป็นระยะๆ เท่าที่โอกาสอำนวย

เวลาผ่านไป ฉันเรียนปีสามเทอมหนึ่ง พ่อเริ่มป่วยมากขึ้น เข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลถี่ขึ้นจริงๆ แล้วฉันรับรู้มาก่อนหน้านั้นว่าท่านเป็นมะเร็ง แต่พ่อก็ดูปกติสุขดี ไม่ได้วิตกกังวลจนน่าเป็นห่วง จึงคิดว่าท่านน่าจะอยู่ไปอีกนาน อย่างน้อยก็จนถึงวันที่ฉันรับปริญญา

เมื่อปิดภาคการศึกษานั้น ฉันกลับบ้านไปอยู่กับพ่อ ขณะที่ทำความสะอาดตรงที่นอนของท่าน ฉันได้พบจดหมายทุกฉบับที่เคยเขียนถึงพ่ออยู่ที่ใต้หมอน ในซองหนึ่งมีดอกจามจรีที่เหี่ยวแห้งแล้ว ดอกเดียวกับที่ฉันแนบมาในซองจดหมายนั่นเอง พ่อคงอ่านจดหมายทุกฉบับ อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าในขณะที่ผจญกับความทรมานอย่างสาหัสกับโรคร้าย

เออหนอ...ฉันไม่เคยรู้เลยว่าถ้อยคำของฉันมีค่ากับพ่อมากขนาดนี้ ไม่รู้เลยว่า เรื่องราวที่บอกเล่ามาในจดหมาย ที่คิดว่ามันดูไร้สาระ ไม่น่าสนใจอะไร จะเป็นสิ่งมีค่า เป็นกำลังใจของพ่อในยามเจ็บป่วยมากขนาดนี้ ไม่เคยรู้เลยจริงๆ ถ้ารู้อย่างนี้ ฉันคงเลือกที่จะเขียนจดหมายถึงพ่อต่อไปเรื่อยๆ ไม่ปล่อยให้พ่ออ่านจดหมายฉบับเดิมๆ ซ้ำซากอยู่อย่างนั้น...

พ่อจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ในช่วงปิดภาคเรียนนั่นเอง...จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เกิน ๗ ปีแล้ว

ในฐานะที่เป็นลูก ฉันไม่มีอะไรที่ต้องเสียใจ เพราะตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ ท่านได้ความสุขและความสมหวังจากลูกสาวคนนี้เสมอ

มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันเสียดาย... คือหลังจากที่พ่อจากไป ฉันเขียนจดหมายถึงท่านหลายฉบับ

เสียดายนัก... พ่อไม่มีโอกาสได้อ่านมัน

ฉันไม่มีโอกาสได้พูดกับพ่ออีกแล้ว พ่อก็ไม่มีโอกาสได้อ่านจดหมายของลูกสาวคนนี้อีก ฉันจึงเขียนเรื่องราวนี้ขึ้น เพราะอยากบอกผู้ที่กำลังอ่านหรือฟังอยู่ ว่าบางครั้งสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ดูว่าไม่มีค่าสักเท่าไรในสายตาของเราเอง แต่มันอาจเป็นดั่งน้ำทิพย์ชโลมใจ ในยามทุกข์ สำหรับคนใกล้ชิดหรือผู้ที่รักเรา โดยเฉพาะพ่อแม่ ซึ่งไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ตาม ความรักที่ท่านมีต่อลูกนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง หากยังมีโอกาสที่จะทำได้ โปรดจงสื่อสารจากใจคุณไปสู่ใจผู้ให้กำเนิด เพื่อบอกให้รู้ว่าท่านเป็นที่รักมากแค่ไหน

วันหนึ่ง วันหน้า เมื่อถึงวันที่จะต้องลาจากกันไปชั่วชีวิต คุณจะได้ไม่ต้องรู้สึกเสียดายอย่างที่ฉันต้องรู้สึก

เพราะชีวิตนี้น้อยนัก เพราะชีวิตนี้แสนสั้นนัก...

สารบัญ ←

จดหมายจากภุมมาเหล็ก

โดย ชลนิล

บันทึกท้ายเรื่อง

เหตุที่มีบันทึกท้ายเรื่องนี้ ก็ด้วยหลังจากส่งจดหมายไปให้วุฒิชัยครบ ๓ ชุดแล้ว เวลาตามเก็บคืน เจ้าตัวบอกว่าได้รับแค่สองชุด ชุดสุดท้าย (ฉบับ ๑๔-๒๑) เขาไม่ได้รับ จึงทำให้ต้องมานั่งเขียนสรุปย่อช่วงเวลาเดือนสุดท้าย ให้เรื่องราวสมบูรณ์

หลังจากเขียนจบเมื่อ ๒๐ ก.ย. ๔๑ ได้สักปี สองปี (ไม่แน่ใจ) วุฒิชัยก็บอกว่าพบจดหมายชุดที่สามแล้ว และได้ส่งคืนกลับมา ทำให้บันทึกท้ายเรื่องไม่จำเป็นต้องมี แต่เมื่ออ่านทวน ก็เห็นมีบางเรื่องราว ที่ไม่ได้เล่าไว้ในจดหมาย จึงคิดว่าน่าจะเอาเนื้อหาในบันทึกนี้มาลงเพื่อความสมบูรณ์กว่าเดิม

เชิญอ่านได้เลยครับ

๒๙ ส.ค. ๔๑

หลังจากได้ไปกราบคารวะครูบาอาจารย์ในวัดเขตอำเภอสว่างแดนดินแล้ว ก็มีการไปกราบคารวะอีกครั้ง ที่วัดป่าบ้านค้อ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี เป็นวัดของพระอาจารย์ทูล ขิปปปัญญา

การไปคารวะครั้งนี้ ไม่มีผมร่วมคณะด้วย เปิดโอกาสให้พระรูปอื่นไปบ้าง (ธรรมตา การไปกราบคารวะครูบาอาจารย์จะมีพระเฝ้าวัดอยู่ราว ๒-๓ รูป)

พระอาจารย์ทูล ขิปปปัญญา เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ขาว อนาลโย ท่านเป็นพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบรูปหนึ่ง เมื่อผมได้ฟังคำบอกกล่าวจากพระที่ไปกราบคารวะ จึงนึกเสียดายที่ไม่ได้ไป

การไปกราบคารวะพระอาจารย์ทูล ก็เป็นการคารวะครั้งสุดท้ายในพรรษานี้ของ
ชาววัดถ้ำพวง

๒๐ ก.ย. ๕๑

ผมเว้นช่วงการเขียนบันทึกความทรงจำเกือบเดือน นึกไม่ออกว่ามีอะไรน่าเขียนลงไป
อีก เนื้อหาหลัก ๆ ก็มีเท่าที่เขียนไปแล้ว...ถ้ามาถามผมว่า เรื่องปลีกย่อยเดือนสุดท้าย
มีอะไรบ้าง ผมนึกแทบไม่ออก เอาเท่าที่รื้อวางในสมอง ก็มีเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย

น่าแปลกที่สองเดือนแรกในการบวชร่างกายผมปกติดี แม้จะฉันทมือเดียว
อดอาหารเย็น สิ่งเดียวที่เห็นชัดคือผมอมลงมากเท่านั้น...พอเดือนสุดท้าย อาการโรค
กระเพาะที่เคยเป็น (สมัยวัยรุ่น) กลับกำเริบขึ้นอีก จำได้ว่าท้องเสียหนัก ๆ อยู่ครั้งหนึ่ง
พยายามรักษาด้วยการกินยาแก้ท้องเสียอย่างแรง จนกลับมาท้องผูกแทน อาการท้องผูก
ทรมาณกว่าท้องเสียหลายเท่า

หลังจากนั้นก็มีอาการเกี่ยวกับท้องเรื้อยมา โชคดีที่พ่อมาเยี่ยม เลยขอให้หายา
แก้โรคกระเพาะ (แอนตาซิล) มาให้ ได้ขวดเบือเริ่ม พอประทังได้บ้าง หมดแอนตาซิล
ก็ขอยาธาตุจากอาจารย์หลอ เพราะท้องมันปั่นป่วน เดี่ยวท้องขึ้น เดี่ยวอะไรต่อมีอะไร
จำได้ว่าช่วงนั้นใช้ยาเป็นสรวงที่พึ่งจริง ๆ

บางขณะที่ปวดท้อง ร่างกายเกิดทุกขเวทนา ตอนนั้นได้ธรรมะช่วยเยียวยา พิจารณา
ธาตุขันธ์ตามที่หลวงตาสอน ทำให้เกิดกำลังใจ บางที่ทุกขเวทนาหายไปเลย ๆ ก็มี

ตลอดพรรษา ผมได้ยินอาจารย์หลอท่านเทศน์หนัก ๆ สองครั้ง (ปกติท่านจะเปิด
เทปเทศนาของครูบาอาจารย์ให้ฟัง) ครั้งแรก ตอนที่พระเณรย่อหย่อนพระธรรมวินัย
เปิดเพลงฟังลั่นวัด

อาจารย์หลอท่านเทศน์เรื่องพระวินัยอย่างหนัก เท่าที่จำได้ มีประโยคหนึ่งติดหู
ผมมาจนถึงปัจจุบัน

“พระเณรที่ฟังเพลงนะ มันเสื่อมเสียศักดิ์ศรีของพระ”

ในปฏิปทาการดำเนินสู่มรรคผลของหลวงตามหาบัว ท่านได้เล่าอุบายตัดกิเลสของท่าน ช่วยให้ปฏิบัติธรรมก้าวหน้าท่านใช้วิธีผ่อนอาหาร อดอาหาร ทำให้ร่างกายไม่มีกำลังถ่วงจิต ช่วยฝึกจิตได้ดี อาจารย์หลอกก็แนะนำพระชาววัดถ้ำพวง ในวัดมีพระพยายามดำเนินตามรอยนี้เช่นกัน แต่มีบางรูป ใช้วิธีอดอาหารเพื่อแข่งขันกัน แทนอดอาหารเพื่อเป็นอุบายเอาชนะกิเลส

ท่านอาจารย์หลอ ต้องเทศน์หนัก ๆ อีกเป็นหนที่สอง

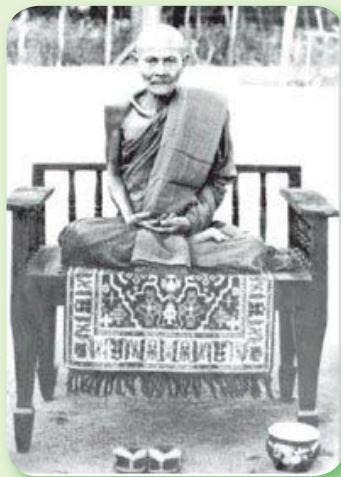
“พระเรา มาฝึกจิต ปฏิบัติธรรมก็เพื่อปัญญา ความฉลาด ไม่ใช่เพื่ออย่างอื่น”

ผมไม่ได้สนใจเรื่องอดอาหารนัก แต่ฉันวันละมื้อก็ผมมจนพระบางรูปหักแล้วว่า

“ท่านอย่าไปอดอาหารเลย เดียวจะผมมยิ่งกว่านี้”

ที่ศาลารวมฉันมีรูปหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ภาพของท่านอาจารย์มั่น เป็นภavnั่งสมาธิ มองเห็นไผ่ปลาร้าท่านจมลึก...ผมถามตัวเองว่าขณะนั้นตนผมมเท่าอาจารย์มั่นหรือยัง ?

คำตอบคือ “ยัง” เพราะขณะนั้นผมจึงไม่หวั่นเกรงอะไร

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ขณะที่มีพระอดอาหารเพื่อแข่งขันกัน ก็ยังมีพระอดอาหารเพื่อความเพียรทางจิตจริง ๆ เหมือนกัน พระรูปนั้นบวชก่อนผมไม่กี่วัน แรก ๆ ท่านก็ฉันตามปกติ หลัง ๆ ท่านฉันเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ วันธรรมดาไม่บิณฑบาต ไม่ฉัน ใช้เวลาทั้งวันเดินจงกรม นั่งสมาธิ อ่านหนังสือ บางครั้งถึงออกมาผ่อนคลายอิริยาบถข้างนอก

ช่วงปลายพรรษาผมมีโอกาสคุยกับท่านเรื่องผลการปฏิบัติธรรม ฟังผลที่ท่านได้รับแล้ว รู้สึกว่าคุ้มค่ามากกับการที่ท่านลงทุนขนาดนั้น

ถึงอย่างไร ออกพรรษาท่านก็ต้องสึกเหมือนกันเพราะมีครอบครัวรออยู่

ครั้งที่พ่อมาเยี่ยมครั้งล่าสุด ผมบอกให้ช่วยเอากล่องกับกระเป๋าเสื้อผ้ามาให้ก่อนออกพรรษา เพราะอยากใช้เวลาที่เหลือถ่ายรูปรูปภายในวัด และมีเสื้อผ้าใส่เวลาสึก

พ่อเอากกระเป๋าเสื้อผ้าให้เจ้านายผมไปฝากให้รุ่นพี่ที่ทำงาน ให้เอาขึ้นมาให้ผมที่วัดที่เขาคงฟังมาไม่หมด เลยหัวมาแค่กล่อง-ฟิล์ม ไม่ได้เอากกระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วย

ผมไม่รู้จะพูดอย่างไร ได้แค่ไหนแค่นั้นจึงถ่ายรูปวิวสวย ๆ บรรยากาศต่าง ๆ ในวัด รวมถึงถ่ายภาพหมู่พระในพรรษานั้นไว้ด้วย...ถึงวันปวารณาออกพรรษายังไม่มีใครเอากกระเป๋าเสื้อผ้ามาให้ ผมก็ไม่เดือดร้อน เพราะพระที่จะสึกพร้อมกันเตรียมเสื้อผ้าเผื่อไว้ให้แล้ว

หลังจากปวารณาออกพรรษาเสร็จที่วัดล่าง ผมไม่ได้นั่งรถขึ้นเขากลับวัดบนนี้ก็อยากเดินขึ้นเขาเอง ระยะทางแค่ ๕ กม. ไม่เรียกว่าไกล (แม้ต้องเดินขึ้นทางชัน) ในพรรษาที่เคยเดินมาแล้ว จึงอยากเดินส่งท้ายเสียหน่อย

เดินขึ้นเขาไปเรื่อย ๆ ถึงเกือบกลางทาง ได้ยินเสียงรถดังตามหลังจึงหลบเข้าริมทาง ไม่อยากให้ใครเห็นกลัวเขาจะเรียกขึ้นรถ แต่ก็ยังได้ยินเสียงเรียก

“หลวงพี่ หลวงพี่”

เสียงคุ้นหู ต้องเดินออกมาดู ปรากฏว่าเป็นเพื่อนชื่อสุภาภรณ์มาจากอุดรธานี เอากกระเป๋าเสื้อผ้ามาให้

เรื่องมีอยู่ว่ารุ่นพี่ที่ทำงานผมไม่มีเวลาเอากระเป๋าเสื้อผ้ามาให้ (หลังจากคราวที่แล้วไม่ได้เอามาพร้อมกล่อง) เลยเอากระเป๋าไปทิ้งไว้บ้านสุภาภรณ์ ซึ่งเจ้าหล่อนก็ไม่มีรถ จึงชวนเพื่อนชื่อแต้ม ทารถขึ้นมาส่งเสื้อผ้าก่อนผมสึกจนได้ น่าอนุโมทนาน้ำใจจริง ๆ

วันสี่ก ผมตื่นแต่เช้า เพราะต้องสึกก่อนพระบิณฑบาต นอกพรรษาอย่างนี้พระวัดถ้าพวงไม่ได้บิณฑบาตในหมู่บ้าน จึงมีเวลามากกว่าเดิม

ที่แรกผมคิดว่าอาจารย์หลอ จะมาสึกให้ พอขึ้นไปนิมนต์ท่าน ท่านก็บอกให้นิมนต์อาจารย์เสื่อแทน

พระครบสี่รูป มีอาจารย์เสื่อนั่งหัวแถว พวกเรากล่าวคำขอสึกสั้น ๆ (สั้นจริง ๆ ถ้าเทียบกับคำขอชาว) พระท่านก็ถอดผ้าให้ (ไม่แน่ใจว่าเป็นผ้าอังสะ หรือผ้าสังฆาฏิ) เป็นจบกิริยาแต่เพียงเท่านี้

พระที่สึกพร้อมกันต่างแยกย้ายกลับบ้าน ส่วนผมต้องอยู่เฝ้าวัดเพราะไม่มีใครมารับ

อยู่วัด ๒-๓ วัน ทำความสะอาดกุฏิ ห้องน้ำภายในวัดจนเรียบร้อย พอมารับในวันทีสาม แต่อาจารย์หลอ ท่านไม่อยู่ ผมเลยให้ชนของกลับก่อน ส่วนตัวเองจะอยู่รอรกราบลาอาจารย์หลอแล้วค่อยเดินทางกลับเองวันต่อมา

ถึงเวลานี้ สิ่งที่ผมได้รับในช่วงบวชสามเดือน นับว่ามีค่ามหาศาล เป็นสามเดือนในชีวิตที่ดีที่สุดกว่าเวลาเกือบสามสิบปีในขณะนี้

ผมตอบไม่ได้ว่าอนาคตจะมีโอกาสบวชอีกหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมทิ้งการปฏิบัติธรรม ถึงผลการปฏิบัติตอนเป็นฆราวาสจะกระท่อนกระแท่น ไม่ได้เรื่องราวสักแค่ไหน ผมก็ไม่เล็ก รู้แล้วว่าจุดมุ่งหมายสูงสุดของตนเองคืออะไร

เพื่อจะไปให้ถึงที่สุด ต้องใช้เวลา ศรัทธา ความเพียรขนาดไหน ผมก็จะพยายาม... มันอาจยังไม่สำเร็จผลในปัจจุบัน แต่ทราบใดที่เราไม่หยุด ไม่ถอย...ต้องมีสักวันที่ผมถึงฝั่ง...การไม่ต้องเกิดอีก...

วิชาຍ

แถมท้าย

๑๔ ม.ค. ๕๐

ที่จริงหลังบันทึกท้ายเรื่องแล้ว ก็ไม่น่ามีอะไรเพิ่มเติมอีก ข้อเขียนที่ผ่านมาทั้งหมดนี้ ถูกบันทึกไว้เมื่อสิบกว่าปีก่อน เมื่อผมได้อ่านทวนในตอนนี ทำให้มองเห็นอะไรหลายอย่าง แต่ที่อยากเขียนแถมท้าย เพื่อปิดเรื่องราวให้สมบูรณ์มีเรื่องเดียว

เรื่องการปฏิบัติธรรมของตัวเอง

ข้อผิดพลาดที่ผมเห็นได้ชัดในการปฏิบัติของวันวานคือ ผมขาด “การเจริญสติระหว่างวัน” ซึ่งนั่นเป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรมเลย ที่ผ่านมาผมคิดว่า นั่งสมาธิเป็นชั่วโมง ๆ หลายครั้งในหนึ่งวัน เดินจงกรมที่สองสามชั่วโมง ก็น่าจะพอแล้ว แต่ผมลืมไปว่า เมื่อลุกจากที่นั่งสมาธิ ออกจากทางเดินจงกรม ผมได้ทิ้งสติ ทั้งการปฏิบัติธรรมไว้ตรงนั้นเลย ปลอยตัวเองไม่มีความเพียรที่ต่อเนื่อง ผลจึงเป็นอย่างที่เห็น

การปฏิบัติธรรมไม่ว่าจะเป็นสายสมถยานิก หรือสายวิปัสสนายานิก สิ่งสำคัญที่เหมือนกันคือ การเจริญสติระหว่างวัน มีความเพียรต่อเนื่อง ไม่ใช่ลุกจากที่นั่งสมาธิ ออกจากทางจงกรมแล้วทิ้งสติไปหมด คิดว่าจะปฏิบัติแต่ในรูปแบบเท่านั้น ชีวิตปกติไม่ต้องมีการบำเพ็ญเพียรอะไร ซึ่งนั่นเป็นความคิดที่ผิด

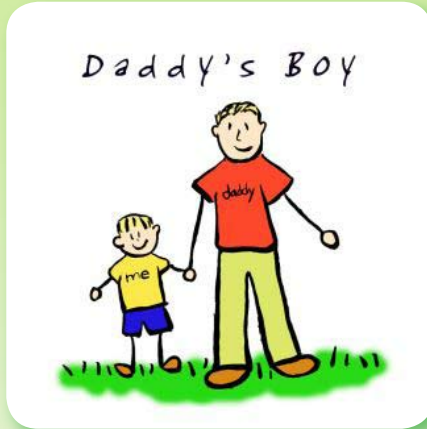
งานเขียนชิ้นนี้ถือว่าผมได้เอาข้อผิดพลาดของตัวเองในอดีตมาเล่าสู่กันฟัง หากใครอ่านแล้วเกิดประโยชน์ก็ขออนุโมทนาจากใจจริงด้วยครับ

วิชาญ

สารบัญ ←

พ่อฉบับพิเศษ พ่อฉบับธรรมดา

โดย พิมพ์ภารัง

มิติที่ประชุมกรม.(คณะผู้ร่วมกันมาทำงานบทความ)

ตกลงทำนิตยสารฉบับวันพ่อ เป็นพิเศษ

สารภาพว่า ฉันไม่มีภาพความประทับใจเกี่ยวกับพ่อ

คุณพ่อเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเล็กเกินจะจำท่านได้ ไม่รู้จัก ไม่ได้คิดถึง ห่วงหาอาลัย

เด็กหญิงที่ไม่รู้สีกว่าตัวเองขาดอะไร

เพราะไม่เคยรู้สึกว่ามี ยังดูสดชื่น ช่างพูด(มาก)

เป็นตัวแทนทำกิจกรรมสารพัด เช่น แต่งกลอน วาดรูป ได้ว่าที่

ครั้งหนึ่งเคยเป็นหัวหน้าทีมได้ว่าที่ญาติดีเกี่ยวกับพ่อ จำได้ว่าในหัวสมองว่างเปล่า

ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่สิ้นไหล ตก และมีสาระมานำเสนอเหมือนทุกครั้ง

ผลคือทีมแพ้ ถูกคุณครูตำหนิ เพื่อนร่วมชั้นซุบซิบเป็นคู่ๆ ทันท

เสียงที่ลอยมาเข้าหูคือ “โถ ก็เค้าไม่มีพ่อนี่ เค้าน่าสงสารจัง”

ในศักระเหมือนมีเสียงดังว๊ิง... ว๊ิง... ว๊ิง.....

เด็กน่าสงสาร ... นี่เราเป็นเด็กน่าสงสารหรือหรือนี่

เด็กหญิงที่มีความมั่นใจในตัวเอง เดินเซิดหน้าขึ้นเวทีได้ทุกกิจกรรม
จะเกิดอาการจุกแน่น อึดอัดในอก ชุมนมัว
พร้อมจะหงุดหงิดใส่คนอื่นทันที ทุกเทศกาลวันพ่อ

โตกว่านั้นอีกหลายปี กว่าจะรู้จักคำว่า “ปมด้อย”
อีกหลายปี กว่าจะรู้จักคำว่า “อึดอัด” “มานะ” “กรรม”
และอีกหลายปี กว่าจะรู้จัก “การยอมรับ” และ “การปล่อยวาง”

ตอนนี้ไม่มีปมด้อยที่กำพร้าพ่อแล้ว
ลืมความรู้สึกต่ำต้อยเวลาถูกคนอื่นสงสารไปแล้ว
เด็กหญิงคนนั้นเติบโตขึ้นเป็นหมอ
เห็นความตายและการพลัดพรากเป็นปกติ
เวลาผ่านมานานนักหนาแล้วค่ะ

ภาพยนตร์คำว่าพ่อสำหรับตัวเอง เหลือแต่ภาพคุณพ่อของคนไข้
ประสบการณ์ส่วนตัว น้องที่มากับคุณพ่อแค่สองคน
มักจะมีปัญหาในการตรวจ สาเหตุเพราะ

- คุณพ่อมักไม่รู้ประวัติละเอียดของลูก
ซักประวัติหน่อยก็ต้องโทรศัพท์กลับไปถามที่บ้าน
คุณพ่อที่รู้ประวัติละเอียด อาจมีความไม่ปกติบางอย่างในครอบครัว
เช่น ไม่มีคุณแม่แล้ว
- คุณพ่อมักจะงานยุ่ง เดี่ยวเดี๋ยวก็มีสายโทรเข้าโทรออก
เดี๋ยวก็สายลูกค้า เดี่ยวก็เจ้านาย เสียงก็ดัง
ยิ่งถ้ามีอารมณ์ร่วม บางทีแผดเสียงก้อง ดังยิ่งกว่าเด็กๆ ทะเลาะกันเสียอีก
- ด้วยความที่คุณพ่อยุ่งมาก จึงมีเวลาน้อย และอารมณ์เสียง่าย
รอนานนิดก็เป็นเรื่อง
- คุณพ่อมักปกป้องลูกไม่ค่อยได้ คุณพ่อจะจำมีน้อยกว่าคุณพ่อที่ดูให้ลูกเจ็บ

ทั้งหมดนี้ใช้คำว่ามัก เพราะคุณพ่อที่อ่อนโยน ใจเย็น แสนสุภาพ
มีเวลาและความอดทนเหลือเฟือ เลี้ยงลูกได้ตรงตามอุดมคตินักจิตวิทยาเด็กก็มีนะคะ
ขอยกให้เป็นคุณพ่อฉบับพิเศษก็แล้วกัน

แต่คุณพ่อฉบับธรรมดา

ผู้รับบทหัวหน้าครอบครัว แบกรับความเครียด ความรับผิดชอบสารพัด
ความอ่อนโยนละเอียดอ่อน มักถูกกดตามวิธีการเลี้ยงดู
ค่านิยมทางสังคมที่กล่อมเกลามาจนโต
เส้นขีดคั่นระหว่างความอาจหาญสมชายกับความก้าวร้าว
บางครั้งก็ใกล้จนแยกกันลำบาก

คุณพ่อมักดุลูกเล็กๆ ที่ร้องไห้งอแงให้เงียบ ให้อดทน
ลูกชายต้องเข้มแข็ง ห้ามร้องไห้
ความเป็นจริงคือเด็กเล็กๆ ไม่เข้าใจสิ่งที่เป็นนิยาม
เขาแปลคำว่าอดทนหรือเข้มแข็งยังไม่ออก
เราเชื่อว่าเด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่เป็นนิยามได้น่าจะอายุเกิน ๗ ถึง ๙ ขวบขึ้นไปค่ะ

น้องเล็กๆ รับฟังบ่อยเข้า อาจเข้าใจคำว่าเข้มแข็ง ในลักษณะของชื่อเฉพาะ
รู้สึกเหมือนพ่อชื่นชมใครสักคนที่เขาไม่รู้จัก ที่เชื่อว่านายเข้มแข็ง ฝ่อดทน
คุณชอบไหม ถ้าถูกสอนในลักษณะเชิงเปรียบเทียบว่าอีกคนดีกว่า
พ่อชอบเขามากกว่า ใครๆ ก็ไม่ชอบ น้องก็ไม่ชอบ หมอเด็กก็ไม่ชอบเช่นกันค่ะ

ทำไมเราถึงสนับสนุนให้เด็กๆ

บิดเบือนความรู้สึกที่แท้จริง ใช้การซ่อนกลบ แทนที่จะยอมรับ
กลไกทางจิต ปมความขัดแย้งในใจ
ก็เริ่มต้นมาจากการอบรมให้เขาสะกดเก็บสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในใจ
จนเราโต เริ่มศึกษาการตามรู้ตามจริง จึงค่อยๆ เห็น
ความรู้สึกแท้ๆ ที่ถูกซ่อนเก็บเอาไว้มานาน
แล้วทำไม เราจึงใช้ชีวิตให้ยุ่งยากขนาดนั้น

ถ้าน้องยังเล็ก อยากขอแนะนำให้ผู้ปกครอง
ปลอดภัยน้องด้วยความอบอุ่น ให้เขาสบายใจ
“โอ้ พ่ออยู่นี่ กอดหนูอยู่นี่ไม่ไปไหน พี่พยาบาลเขาช่วยหนูอยู่ เดี่ยวหนูก็กายแล้ว”
ถ้าเขาเป็นลูกตัวโตแล้ว อยากขอแนะนำให้ปลอดภัยในลักษณะของการยอมรับความจริง
“รู้ว่าลูกกลัว แต่มันจำเป็นนี่ครับ ลูกต้องเจาะเลือด หมอจะได้รู้ลูกเป็นอะไร
ไงครับ”

คุณพ่อคนพิเศษ ปลอดภัยลูกด้วยความรัก ความเข้าใจ ยอมรับความจริงว่าลูก
อ่อนแอได้

คุณพ่อคนธรรมดา มักคุ้นเสียงดัง
สั่งให้หยุดร้องเดี๋ยวนี้ละ เป็นลูกชายเสียเปล่า
หันไปโทรศัพท์ถามประกันว่าเบิกค่าใช้จ่ายได้ไหม
โทรบอกลูกค้าว่าอยู่บนทางด่วน (แน่ะ มุสาอีก)
แล้วเร่งหมอว่าตรวจเสร็จหรือยัง จะได้รับกลับไปประชุม งานยิ่งยุ่งๆ อยู่

เป็นหมอเด็กช่วงแรกๆ ยอมรับเลยคะ ว่าคุณพ่อส่วนใหญ่ไม่น่ารัก
เอ หรือจะเป็นอคติส่วนตัวตามประสาคนที่โตมาแต่กับผู้หญิง
จนไม่ชินกับวิถีคิดของผู้ชาย หรือเป็นปมด้อยที่ยังลบไม่หมด
หรือเป็นความอิจฉา หรืออะไรกันเอ่ย

วันเวลาที่ผ่านไปซ้ำๆ

ความเป็นกุมารแพทย์ทำให้ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ละนิดของการเจริญเติบโต
ไม่ใช่เฉพาะของเด็ก แต่เป็นจังหวะการเติบโตของทั้งครอบครัว เกิดขึ้นซ้ำๆ

มีโอกาสเห็นคุณพ่อแต่ละท่านตั้งแต่ครั้งแรก วันแรกของการเป็นพ่อจริงๆ
วันที่พวกท่านยังยืนทำหน้าที่อื่นๆ ผุดลุกผุดนั่ง อยู่แถวหน้าประตูห้องคลอด
บางท่านตื่นเต้นมากจนลืมเลขที่บ้านตัวเอง บางท่านหน้าซีดสลับแดงทำท่าเหมือน
จะเป็นลม

น้องตัวแดงที่นอนพักในตู้อบ

จะมีคุณพ่อขออนุปรณสารพัดมาบันทึกภาพประวัติศาสตร์

คุณพ่อหลายท่านถามด้วยสีหน้ากังวลว่าแสงจากแฟลชจะทำอันตรายลูกไหม

อ้อ คำตอบคือ ปิดแฟลชก่อนดีกว่านะคะ รวมทั้งแสงสว่างจ้า

แสงจากโทรศัพท์ด้วยคะ

ถ้าน้องเล็กได้หลับเต็มอิ่มแล้ว เราจะถามคุณพ่อว่าอยากอุ้มเลยไหม จะสอนวิธีอุ้มให้

คุณพ่อหลายท่านเอามืออุ้งกันทางเองตัวเองโดยอัตโนมัติ ก่อนจะปฏิเสธ ท่านว่าตัว

ท่านสกปรก

ความรักของคุณพ่อมือใหม่ช่างน่ารักเหลือเกิน

ช่วงเวลาที่เปิดเผยความอ่อนโยน ความรักและเอ็นดูต่อลูกน้อยอย่างลึกซึ้ง

คุณพ่อที่รีบออกไปโกนหนวด รีบไปตัดเล็บก่อนมาขออุ้มน้องด้วยท่าทางแก้งก้าง

จนเราแอบขำ

หลังน้องเล็กได้กลับบ้าน จะมีนัดตรวจสุขภาพและฉีดวัคซีนต่อไปเป็นระยะ

จะได้เห็นน้องที่ค่อยๆ โตขึ้น คุณพ่ออ่อนโยนคนเก่าที่เคยรู้จัก

ค่อยๆ มีการเปลี่ยนแปลง

คุณพ่อของพี่น้องบาลถึงประถม

จะเริ่มปรึกษาเรื่องโรงเรียนชนิดต่างๆ ที่เหมาะกับลูก

จะเข้าโรงเรียนสองภาษา อินเตอร์ หรือที่เน้นว่าสอบเข้าสาธิตได้ แบบไหนดีกว่ากัน

กิจกรรมเสริมต่างๆ อีก จะไม่ให้เรียนก็ได้

เพราะเพื่อนๆ ได้เรียนกันทั้งห้อง จะไปเรียนทั้งที ก็ต้องมีชุดสวยๆ ใส่ด้วย

ค่าใช้จ่ายเด็กยุคนี้ ถ้าต้องการให้น้องได้อย่างที่เล่ามาทั้งหมด จะตกหลักแสนต่อปี

คุณพ่อต้องมีรายได้เท่าไรกันนะ ถึงจะหาได้พอสำหรับเจ้าตัวเล็กแค่หนึ่งคน

คุณพ่อที่รู้จักหลายท่านทำงานหนักมาก

แอบเอาบ้านไปจำนอง รับงานพิเศษ หาลูกค้ามากขึ้น เริ่มมีหนี้บัตรเครดิต

ที่เป็นทหารก็พยายามใกล้ชิดเจ้านายมากขึ้น ตัดค่าใช้จ่ายส่วนตัวเองลง

มีความเครียดมากขึ้นจนน่ากลัว ตัดงานอดิเรก ลดเวลาพักผ่อน
เวลาเพื่อตัวเองไม่มีเหลือ

เคยถามคุณพ่อสองสามท่านตรงๆ

ว่าทำไมไม่เล่าสถานการณ์จริงๆ ให้ครอบครัวทราบ

ทุกท่านส่ายหน้า บอกว่าเป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบของคนเป็นพ่อ

ความเครียดที่สะสมยาวนานต่อเนื่อง กลับเข้าบ้านด้วยความเหนื่อยอ่อน
เห็นน้องเล่นเกมก็ดูเสียงดัง

โกรธที่อุตสาหะหวังดีให้ได้อยู่โรงเรียนดีๆ ทำไมลูกไม่ตั้งใจเรียน

คุณพ่อดู ลูกก็งอน คุณพ่อดูคุณแม่ขำขันดูแล้วลูกลอยๆ คุณแม่เสียใจ ลูกก็เข้าข้างคุณแม่

คุณพ่อหลายท่านที่มีลูกวัยรุ่น ระบายอย่างคับแค้นใจว่าทำไมลูกไม่รัก

ทำไมไม่เข้าใจกันบ้าง

วงเวียนที่ย้อนกลับมาเป็นวงกลม

คุณพ่อก็เป็นคนธรรมดา มีเหนื่อย โกรธ ผิดหวัง เศร้า

ทำถูกบ้าง ผิดบ้าง ก็เป็นธรรมดา

คุณพ่อรู้สึกว่าคุณไม่รัก ลูกถามย้อนกลับ

คุณพ่อนั้นแหละไม่รักครอบครัว วันๆ เอาแต่ทำงาน

คุณพ่อตอบ ฉันทำทุกอย่างเพื่อครอบครัว ลูกย้อนโหนบอกลีวันเกิดผมวันที่เท่าไร

นานมาแล้ว

เคยมีเด็กหญิงคนหนึ่ง แสดงกิริยาไม่น่ารักใส่คุณครู

เพราะไม่ยอมยกประกวดวาดภาพวันพ่อ

รู้สึกว่าคุณตำหนิ ยังดีเสียว่าคุณสมเพชเวทนา

ฉันเห็นเงาเด็กหญิงคนนั้น ในสายตาคูณพ่อทั้งหลาย

คุณพ่อที่โตมากับคำสอนว่าลูกชายต้องเข้มแข็ง

เลยจำต้องกลืนเก็บความเหนื่อยใจไว้ในอก เคลือบปิดด้วยความก้าวร้าว

แสดงความอดทนเพื่อปิดร่องรอยความกังวลใจ
โธ่เอ๊ย คุณพ่อ คุณพ่อผู้นำสงสาร

ปีนี้ใกล้จะถึงวันพ่อแล้ว

ท่านไหนมีคุณพ่อฉบับพิเศษ

คุณพ่อที่ไม่ติดอยู่ในวงเวียนของความขัดแย้ง และเก็บความเครียดไว้คนเดียว
ครอบครัวที่เต็มไปด้วยความรัก ความผูกพัน ความเข้าใจกัน
โปรดทราบว่าคุณโชคดีมากเหลือเกิน ขอให้รักและดูแลคุณพ่อให้มากนะคะ

ท่านที่มีคุณพ่อฉบับธรรมดา

เติบโตกับความขัดแย้ง มีการปะทะอารมณ์ มีความน้อยใจกันบ่อยๆ

โปรดทราบว่าการเป็นคุณพ่อไม่ใช่เรื่องง่าย

โปรดเห็นใจท่าน ย้อนมองท่านในอีกด้าน

คุณพ่อก็เป็นคนธรรมดาผิดพลาดได้

มีเหงา สับสน โกรธ มีอดีตมา มานะ มีปมด้อยในตัวเองได้

ท่านที่สูญเสียคุณพ่อไปแล้ว

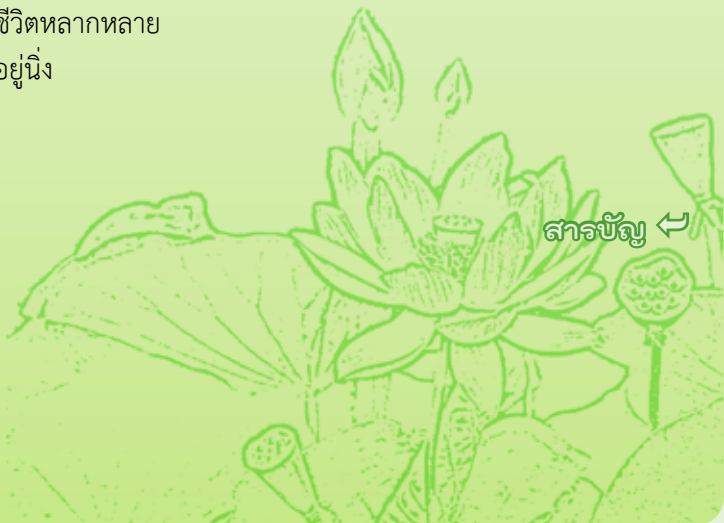
การพลัดพรากจากคนที่เรารัก เป็นเรื่องปกติธรรมดา

จังหวะและลีลาชีวิตหลากหลาย

เปลี่ยนแปลงไม่อยู่นิ่ง

เป็นธรรมดา

ไม่มีอะไรพิเศษ

Brother Beat – แผ่นหลังของพ่อ

โดย ชลนิล

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียอรรถรสในการชมภาพยนตร์

...มีพ่อเป็นอุลตราแมน แล้วแม่ก็อุลตราแมน ยังมีทำไร้อีกคน...

...มองดูท้องฟ้า มองดูดวงดาว มองดูอวกาศ...

...จุดไฟสีแดงที่พุ่งมาจากที่แสนไกล...

...สัญญาเตือนจากที่ไหนสักแห่งบนโลก...

...ทาโร่ยืนขึ้น ทาโร่ต่อสู้ ทาโร่ ทาโร่ ทาโร่ อุลตราแมนทาโร่...

นำด้อย - ป้าเคยฟังเพลงอุลตราแมนมั๊ย

ป้าภารตี - ไม่รู้สิ ไม่เคยมั้ง หนังสือตั้งนานแล้ว ต่อให้เคยฟังก็จำไม่ได้หรอก...
แก่แล้ว

น้ำตุ้ย - รีบดักคอ กลัวโดนกัดก่อนล่ะสิ

ป้าภารตี - แหงล่ะ รีบพูดกันไว้อ่อน น้ำจะได้กัดไม่ได้ แล้วนี่ก็ยังงัดถึงถาม
แบบนี้

น้ำตุ้ย - ก็เพิ่งได้ฟังเพลงนี้มา แล้วย้ำตาไหล...

ป้าภารตี - หน้าอย่างนี้นั้นนะ...(ทำเสียงไม่เชื่อ) แล้วเพลงมันเศร้าตรงไหน...เกี่ยวกับ
เรื่องยอดมนุษย์ไม่ใช่เหรอ?

น้ำตุ้ย - เนื้อเพลงมันไม่เศร้าหรอก ที่เศร้าเพราะได้ดูหนังญี่ปุ่นเรื่องนึง แล้วเขา
เอาเพลงนี้ให้เด็กผู้ชายสามคนร้อง...

ป้าภารตี - ฟังดูก็ยังไม่น่าเศร้าอยู่ดีแหละ (ป้าสงสัย)

น้ำตุ้ย - เด็กสามคนร้องเพลงอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน ให้กำลังใจตัวเอง ให้กำลังใจ
พ่อของพวกเขา ขอให้พ่อของพวกเขารอดตาย

ป้าภารตี - แล้วเป็นยังไง...

น้ำตุ้ย - แต่พ่อของพวกเขาก็ยังตายอยู่ดี...

Brother Beat เป็นซีรีส์ญี่ปุ่น มีลักษณะคล้ายซีทคอม ซึ่งเนื้อเรื่องจะจบเป็น
ตอน ๆ แต่ละตอนจะมีส่วนเชื่อมช่วงท้ายไปหาตอนใหม่ เนื้อเรื่องโดยรวมสามารถ
เดินไปข้างหน้า คนดูจะได้รู้จักตัวละครหลักครบทุกตัว ก่อนที่จะเดินเรื่องไปสู่บท
สรุปในตอนสุดท้าย

จุดเด่นของซีรีส์ญี่ปุ่นชุดนี้จะอยู่ที่ตัวละครหลากหลายสีสัน มีบุคลิกน่าสนใจ เล่าเรื่องผ่านครอบครัวที่ขาดพ่อ แต่ลูก ๆ ทุกคนรวมถึงแม่ก็สามารถใช้ชีวิตต่อมาได้อย่างเข้มแข็ง เป็นสุข มีเรื่องราวสนุกสนาน แทรกอารมณ์ขัน ปนการทะเลาะเบาะแว้งตลอดเรื่อง แต่ทุกคนก็มีความอาทร เข้าใจกันและกัน โดยมีพ่ออยู่ในหัวใจเสมอ

น้ำต้อย - เรียกว่าเป็นซีรีส์ครอบครัวที่ดูแล้วรู้สึกอบอุ่นเรื่องนึ่งเลย

ป่าภารตี - นี่น้ำเล่าจบแล้วใช่ไหม

น้ำต้อย - ยัง... เพิ่งเริ่มเอง

ป่าภารตี - อ้าว...อย่าบอกนะว่าจะเล่าซีรีส์กึ่งชิทคอมเรื่องนี้ให้ฟังทุกคน

น้ำต้อย - ไม่หรอกน่า...จะเลือกเล่าเฉพาะตอนที่ประทับใจเท่านั้นเอง แต่ก่อนจะฟังตอนนั้น ป่าต้องรู้จักครอบครัวนี้ก่อน...

ตระกูลซากุระอิ มีกิจการร้านซักรีดเป็นของตัวเอง แต่เมื่อต้องเสียพ่อซึ่งเป็นผู้นำครอบครัวไป ฮารุเอะ ผู้เป็นแม่ก็ไม่สามารถดำเนินกิจการต่อด้วยตัวคนเดียวได้ จึงออกไปทำงานในซูเปอร์มาร์เก็ต เพื่อเลี้ยงลูกชายเล็ก ๆ ทั้งสามคน

ทัตชัยะ ลูกชายคนโตได้รับการปลูกฝังจากพ่อว่า ตนเองเป็นพี่ใหญ่ ต้องดูแลครอบครัวแทนพ่อ เป็นหลักให้น้อง ๆ และต้องดูแลแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวในบ้าน เขาจึงต้องเป็นคนเก่ง ขยันขันแข็ง รักดี มีความเป็นผู้นำ และมีความรับผิดชอบสูง สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียง ทำงานในบริษัทดี ๆ จนสามารถดูแลแม่กับน้อง ๆ ได้อย่างไม่ลำบาก

ริคุ ลูกชายคนรอง มีนิสัยตรงข้ามกับพี่ชายคนโตแทบทุกอย่าง สมัยเด็กชอบก่อเรื่องจนทำให้พี่ชายกับแม่ต้องตามไปขอโทษบ้านโน้นบ้านนี้อยู่เสมอ เรียนจบแค่มัธยม ไม่สนใจเรียนต่อมหาวิทยาลัย ทำตัวเหมือนเด็กไม่รู้จักโต หาเป้าหมายในชีวิตไม่เจอ ทะเลาะกับพี่ชายคนโตจนเป็นเรื่องปกติ ยอมทำงานเป็นครูสอนว่ายน้ำเพื่อไม่ให้ชีวิตล่องลอยเกินไป ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งชอบเที่ยว กลับบ้านค่ำมืดเป็นประจำ ความเป็นคนหน้าตาดี มีเสน่ห์ จึงเปลี่ยนสาว ๆ เป็นว่าเล่น ทั้งที่จริงก็มีผู้หญิงที่ชอบพอกอยู่แล้ว

จุนเป ลูกชายคนเล็กที่ไม่ค่อยมีปากเสียงกับใคร ยังเรียนเป็นนักศึกษาเกี่ยวกับ การพยาบาล ช่วยเหลือผู้ป่วย เขามีนิสัยอ่อนโยน จิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น มีหน้าที่ดูแลบ้านแทนแม่

ป้าภารตี - เป็นครอบครัวที่น่ารักดีนะ

น้ำต้อย - น่ารักแบบพิลึก ๆ ด้วย ลูกชายคนโตนอกจากต้องทำงานนอกบ้านแล้วยังมีหน้าที่ซักผ้าให้ทุกคน ลูกชายคนรองมีหน้าที่ทำความสะอาดเก็บกวาดบ้าน ส่วนลูกชายคนเล็กจะมีหน้าที่ทำอาหาร ดูแลบ้าน ดูแลบัญชีค่าใช้จ่าย

ป้าภารตี - อ้าว...แล้วแม่พวกเขา ทำอะไรล่ะ

น้ำต้อย - พอลูก ๆ โต คุณนายฮารุอะก็เริ่มขี้เกียจ โบายงานบ้านให้ลูก ๆ ทำตัวเองแค่ทำงานในซูเปอร์ ๗ อย่างเดียว

ป้าภารตี - เออเนอะ...แม่แบบนี้ก็มีด้วย

น้ำต้อย - ละครเรื่องนี้ถึงไม่เหมือนใครใจ ทั้งที่เนื้อหาเรื่องราวก็ธรรมดา ๆ นี่เอง เป็นเรื่องที่เราเจอกันในครอบครัว ชีวิตประจำวัน แต่พอเอามาเล่าผ่านครอบครัวนี้มันเลยดูมีสีสัน มีอารมณ์ขันแบบน่ารัก ๆ คิดดูนะ ครอบครัวที่ขาดพ่อแล้วยังมีแม่ที่ไม่เอาไหน ขี้เกียจ แต่มีลูกชายคนโตที่เก่งกาจ รับผิดชอบทุกเรื่อง ลูกชายคนรองที่เจ้าชู้ ไม่เอาถ่าน ลูกชายคนเล็กที่หัวอ่อน เป็นแม่บ้าน ฟังดูน่าสนุกออก

ป้าภารตี - แล้วตอนไหนล่ะ ที่น้ำประทับใจ

น้ำต้อย - เป็นตอนที่ชื่อ “แผ่นหลังของพ่อ”

ริคุ ลูกชายคนรองกำลังเปลี่ยนแปลงตัวเอง ทั้งนิสัยที่ไม่ดีออกไป เริ่มเป็นคนมีความคิด เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ก็มีปัญหาโดนไล่ออกจากงานสอนว่ายน้ำ เพราะถูกใส่ร้ายว่าแอบไปเป็นชู้กับแม่ของนักเรียน ทำให้เขาโกรธ โมโห ท้อถอย หหมดกำลังใจ จนไม่อยากทำอะไร ปล่อยชีวิตเรื่อยเปื่อย ไม่คิดหางานใหม่ทำ อาศัยเกาะครอบครัวคนรักไปวัน ๆ จนทั้งแม่ น้องชาย และคนรักของเขาต้องระอากใจ เพราะไม่ว่าจะตักเตือน ดุด่า ให้กำลังใจอย่างไรก็ไม่ฟัง จนใคร ๆ ก็พานหมดหวังตามไปด้วย

เวลานั้นทัตซึยะ พี่ชายคนโตไม่รู้เรื่องราว เพราะเขากำลังมีปัญหาเหมือนกัน ปัญหาของทัตซึยะคือเรื่องแต่งงาน...เขาไม่สามารถทำให้พ่อหัวดีของผู้หญิงที่รักยอมรับให้แต่งงานได้ ทั้งที่ทุกคน รวมถึงแม่ยายก็เห็นด้วย เข้าข้างเขาหมด...ว่าที่แม่ยายของเขาถึงขนาดยอมทะเลาะกับสามีจนแตกหัก ย้ายกลับไปอยู่บ้านเดิม ทำให้ว่าที่พ่อตาโมโหมากขึ้น ถึงขนาดประกาศตัดขาดกับลูกสาวของตนเอง

“ถ้าอยากแต่งงานกันนักก็เชิญ ฉันไม่มีลูกสาวแบบนี้อีกแล้ว!”

ทุกคนยู่ให้ทัตซึยะแต่งงานโดยไม่ต้องรอความเห็นชอบจากว่าที่พ่อตา แต่ทัตซึยะไม่ยอม เขาเพียงไปเฝ้าขอร้อง ขอให้พ่อคนรักยอมยกลูกสาวให้...แต่ก็แทบไม่มีความหวัง เพราะลูกเขยในความต้องการของว่าที่พ่อตาก็คือ ต้องยอมเข้าบ้านผู้หญิง รับสืบทอดกิจการทำขนม ซึ่งตกทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่ให้ได้ ทัตซึยะไม่สามารถทำเช่นนั้น เพราะเขาก็มีครอบครัวให้ดูแล มีงานบริษัทที่กำลังก้าวหน้า เขาจึงมีแต่ความจริงใจ ความเชื่อตรงที่จะดูแล รับผิดชอบ และปกป้องผู้หญิงที่เขารัก ให้ว่าที่พ่อตาได้เห็น...มันอาจเป็นการกระทำที่ดูโง่เขลา ไร้สาระสำหรับคนรุ่นใหม่ แต่กับทัตซึยะ มันเป็นความจำเป็น และสำคัญอย่างยิ่ง

ทัตซึยะมีโอกาสดูเห็นพ่อของคนรัก นวดแป้ง ทำขนมด้วยความตั้งใจ ทำให้อดคิดถึงพ่อตนเองไม่ได้...ภาพของพ่อที่ทำงานซักผ้า ริดผ้ากองโตอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

เพื่อลูกและเมีย...แผ่นหลังของบิดาคนรักขณะกำลังนวดแบ่ง ทำให้เขามองเห็นภาพแผ่นหลังของพ่อที่ชุ่มเหงื่อขณะรีดผ้าขึ้นมา...เห็นความรักของพ่อที่ไม่แตกต่างกัน

ต่อให้เป็นพ่อที่หัวดี กล้าตัดพ่อตัดลูกเมื่อลูกสาวซัดใจ แต่เนื้อแท้หัวใจของพ่อก็ยังรักลูกเสมอ หวังให้ลูกสาวของตนมีความสุข มีผู้ชายที่เหมาะสมมารับดูแลปกป้องเธอแทนตนเอง

ทตชียะเป็นลูกพ่อ เข้าใจหัวใจของคนที่เป็นพ่อ เขาจึงพร้อมที่จะใช้เวลาเพื่อพิสูจน์ตัวเอง พิสูจน์เพื่อให้พ่อของคนรักยอมรับและเข้าใจ... ว่าต่อให้เขาไม่สามารถแต่งงานเข้าบ้านผู้หญิง เพื่อรับสืบทอดกิจการทำขนม แต่เขาก็มีความสามารถจะปกป้องดูแล และทำให้ผู้หญิงที่เขารักมีความสุขได้

แม้จะต้องใช้เวลาพิสูจน์ตนเองนานก็ปีก็ยินยอม...

เมื่อทตชียะได้รู้ปัญหาของริคุ แทนที่จะคิดว่ากล่าวเหมือนคนอื่น เขากลับพูดด้วยความเข้าใจ

“ไม่เป็นไร...มันเป็นเรื่องธรรมดาของการทำงาน”

ริคุแปลกใจที่พี่ชายพูดเช่นนี้ ในขณะที่แม่ น้องชาย และคนรักต่างหมดหวังในตัวเขาแล้ว...สองพี่น้องคุยกันอย่างเข้าใจ ริคุยังท้อถอยต่อปัญหาการถูกไล่ออกอย่างไม่เป็นธรรมครั้งแรกในชีวิต ไม่รู้ว่าตนเองจะอย่างไรดี ไม่รู้ว่าตนเองอยากทำอะไร อนาคตอยู่ตรงไหนกันแน่...ทตชียะถามริคุว่า...

“นายจำแผ่นหลังของพ่อได้มั๊ย...ในหน้าร้อน พอกำลังรีดผ้าทั้งที่เหงื่อไหลท่วมตัว แต่พ่อไม่เคยบ่นบ่น พ่อบอกว่าทำงานเพื่อพวกเราทุกคน...พ่อไม่เหนื่อยเลย”

ริคุนึกถึงภาพเหล่านั้น...เขาจำได้...ภาพแผ่นหลังของพ่อที่ชุ่มเหงื่อนั้น ทำให้เขาเห็นพ่อเป็นเหมือนฮีโร่ ตั้งใจจะเป็นผู้ชายที่เก่งอย่างพ่อ อดทนอย่างพ่อ เมื่อพ่อตาย เขาก็ยึดถือทตชียะแทนพ่อ เป็นคนที่สามารถดูแล ปกป้องเขาได้ ถึงจะทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ แต่ส่วนลึกในใจ ริคุก็เคารพและยกให้ทตชียะเป็นฮีโร่ในหัวใจเสมอมา

“ถ้านายยังเป็นลูกผู้ชาย เป็นลูกพ่ออยู่...นายต้องทำงานได้แล้ว” ทัดซีเยทิ้งท้ายไว้แค่นั้น

ริคุกลับมาที่บ้าน เห็นห้องที่พ่อเคยทำงานถูกปล่อยทิ้ง เครื่องมือเครื่องใช้เก่าเก็บไม่ได้ใช้ประโยชน์...แล้วภาพแผ่นหลังของพ่อก็ซ้อนทับขึ้นมาในความทรงจำ... ริคุมองเห็นความต้องการของตัวเอง เห็นความคิดสมัยเด็กที่อยากเดินตามรอยเท้าพ่อ อยากสืบทอดกิจการร้านซักรีดต่อไป อยากเป็นลูกผู้ชายที่สามารถดูแลครอบครัวได้โดยไม่อายใคร ๆ

ริคุไปทำงานก่อสร้างเพื่อหาเงินมาปรับปรุงร้าน ความพยายามชนิดสู้ไม่ถอย โดยมีพ่อเป็นจุดหมายของเขาทำให้ทุกคนมองเห็นความมุ่งมั่น ยอมรับเขาเป็นครั้งแรก... และในที่สุด กิจการร้านซักรีดซาคุระอิ ก็ได้เปิดบริการอีกครั้ง หลังจากต้องปิดมาถึงสิบห้าปี

ป้าภารตี - แล้วพี่ชายคนโตได้แต่งงานมั๊ย

น้ำด้อย - ถ้ามเรื่องนี้ก่อนเลยนะ แสดงว่าเอาใจช่วยทัดซีเยมาก

ป้าภารตี - แหงล่ะ ผู้ชายดี ๆ แบบนี้หายากนี่...อยากให้เขาได้ผลดีตอบแทนบ้าง

น้ำด้อย - ได้แต่งสิ พ่อตาที่ไหนเจอลูกเขยดี ๆ แบบนี้ แล้วไม่เอาบ้างละ แต่แกมีวิธียกลูกสาวให้แบบไม่เหมือนใคร

ป้าภารตี - เออ...แล้วเป็นยังไง

น้ำต้อย - ก็หลังจากที่ทัทซียะไปขอร้อง และช่วยงานแกจนต้องนอนค้างที่บ้าน เป็นเพื่อน... พอตตอนเช้า ว่าที่พ่อตาก็ตื่นมาทำซาลาเปาขาวแดงให้ แล้วบอกว่า ให้กินกับลูกสาวแกด้วย

ป้าภารตี - ซาลาเปานี้ใส่ยาสั่งให้เลิกกันหรือเปล่า...

น้ำต้อย - อืมม บ่านี่ก็ช่างคิดออกมาได้นะ

ป้าภารตี - อ้าวจะไปรู้เหอ...

น้ำต้อย - ไม่ใช่ซะหน่อย...ซาลาเปาขาวแดงนี้ ที่แกวบ่านั้น เขาใช้เป็นขนมในงานมงคล เช่นงานแต่งงาน

ป้าภารตี - อ้อ...เรียกว่าเป็นการยกลูกสาวให้แบบไม่เสียฟอร์ม

น้ำต้อย - นี่แหละคนที่ป็นพ่อละ

ป้าภารตี - ใช่เนอะ...ถึงจะดีอรัน เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่สักแค่ไหน แต่ความรักลูกก็อยู่เหนือกว่าความต้องการของตัวเองอยู่ดี

น้ำต้อย - ป้าจะเอาหนังไปดูมัยละ มีแค่ลิบเฮ็ดตนเอง

ป้าภารตี - ไม่เอา

น้ำต้อย - อ้าวทำไมละ สนุกนะ มีอะไรดี ๆ แทรกอยู่ตลอดเรื่องเลย

ป้าภารตี - ที่ไม่อยากดูก็เพราะ ชี้เกียจฟังเพลง “อุตุร่าแมน” แล้วร้องไห้อี้อ ๆ เหมือนใครบางคน

น้ำต้อย - ฮืม...(นาน ๆ โดนกัตกกลับสักที ไม่รู้จะเถียงยังไง)

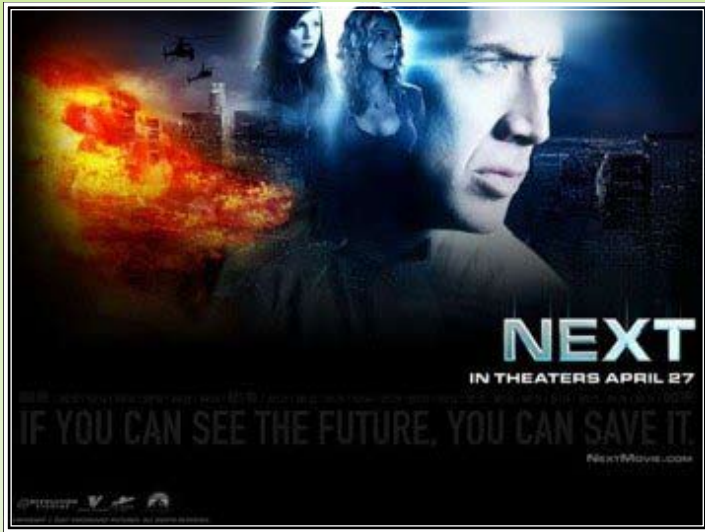
รูปภาพประกอบจาก

- <http://www.tbs.co.jp/brotherbeat/>
- http://wiki.d-addicts.com/Brother_Beat
- <http://gally.tran.free.fr/>
- http://www.mono2u.com/review/content/brother_beat/
- <http://www.bloggang.com/viewblog.php?id=dramacafe&date=19-04-2006&group=1&gblog=38>

Next – อยากเห็นอนาคตมั๊ย?

โดย ประพันธ์ พ.

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียรรถรสในการชมภาพยนตร์

พีพัน - อยากเห็นอนาคตมั๊ย

น้องแอม - อยากสิ พีพันจะดูดวงให้เค้าเหอ แหม...ไปหัดดูดวงมาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย

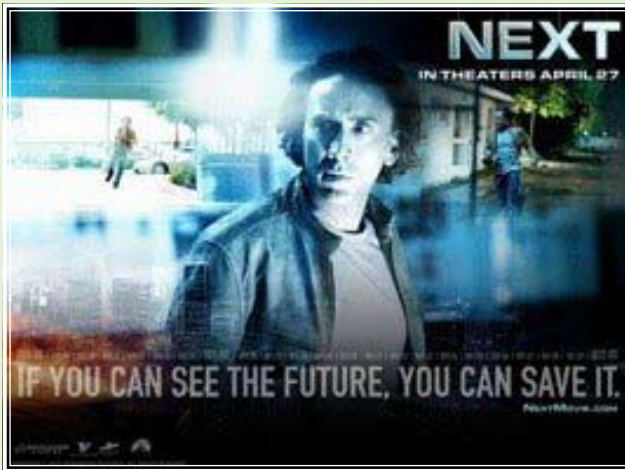
พีพัน - เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น พีแค่ถามดูเล่นๆ ว่า ถ้า แอม มีความสามารถพิเศษเห็นอนาคตของตัวเองได้ แอม จะอยากเห็นมั๊ย ก็พอดี พีเพิ่งดูหนังเรื่อง Next มา พระเอกในเรื่อง เขามีความสามารถพิเศษ เห็นอนาคตของตัวเองล่วงหน้าได้ไม่เกิน ๒ นาทีนะ พีดูแล้วชอบ ก็เลยได้คิดเรื่องคำถามนี้ขึ้นมาไง

น้องแอม - โถ...รู้อนาคตล่วงหน้าแค่ ๒ นาทีเนี่ยนะ รู้แล้วจะไปทำอะไรได้เอ...แล้วหนังเรื่อง Next นี้เนื้อเรื่องมันเป็นยังไงเหอ เล่าให้ฟังหน่อยสิ

พีพัน - อ้อ...เรื่องมันมีอยู่ว่า...

พระเอกของเรื่องชื่อ คริส เป็นนักมายากล ที่ใช้ความสามารถในการเห็นอนาคต ร่วมกับการแสดงกลด้วย เช่น เขาทายว่า สร้อยคอของสุภาพสตรีคนหนึ่งที่กำลังชมมายากลอยู่ กำลังจะร่วงหล่น ลงไปอยู่ในแก้วแชมเปญ สักครู่...พอเขานับ ๑ ถึง ๓ มันก็เกิดขึ้นจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ ความสามารถพิเศษของ คริส ที่เขาปกปิดคนอื่น ว่าเป็นเพียงมายากลเท่านั้น ก็ยังถูกสงสัยและจับตามอง โดยเจ้าหน้าที่FBIสาวสวยนามว่า แคลลี เพราะเธอเชื่อว่า คริส เห็นอนาคตได้จริง เธอจึงหวังที่จะใช้ให้เขา ช่วยบอกเธอว่า อาวุธนิวเคลียร์ที่ถูกขโมยไป จะถูกใช้ที่ไหน เมื่อไหร่ ก่อนที่จะต้องมีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก

แต่...แคลลี จะเข้าถึงตัว คริส ได้อย่างไร ในเมื่อเขาก็จะต้องรู้ล่วงหน้า และสามารถหลบหนีได้ ทุกครั้งไป จนกระทั่ง...คริส ได้พบกับ ลิซ หญิงสาวที่เขาเห็นภาพเธอล่วงหน้า เป็นเวลานาน ก่อนจะได้พบตัวจริง

น้องแอม - อ้าว! ไหนพี่บอกว่า พระเอกเห็นอนาคตล่วงหน้าแค่ ๒ นาทีไง

พีพัน - น้า...อย่าเพิ่งขตสิจ๊ะ ฟังต่อให้จบก่อน แล้วก็รู้เองแหละ

เมื่อ แคลลี ส่งคนตามรอย คริส จนได้รู้ว่า เขาได้ร่วมเดินทางไปกับ ลิซ และ ได้แวะพักค้างคืนกันที่โรงแรมแห่งหนึ่ง แคลลี จึงวางแผนลอบให้ ลิซ หลงเชื่อว่า คริส เป็นคนร้ายที่กำลังหลบหนีคดี จนยอมตกลงร่วมมือวางยาสลบ คริส โดยมี เงื่อนไขว่า ลิซ จะต้องใส่ยาสลบลงในน้ำให้ คริส ดื่ม ภายใน ๒ นาที เพื่อไม่ให้ คริส รู้ล่วงหน้า ในขณะที่เดียวกันนั้น ฝ่ายผู้ก่อการร้ายที่ขโมยอาวุธนิวเคลียร์ไป ก็กำลังวางแผนคอยซุ่มลอบสังหาร คริส อยู่ด้วย

แต่...เมื่อถึงเวลาที่ คริส กำลังจะดื่มน้ำแก้วนั้น ลิซ ก็เปลี่ยนใจ บอกความจริง ทั้งหมดกับ คริส เพราะว่า เธอได้หลงรัก คริส เข้าแล้ว เมื่อรู้อย่างนั้น คริส จึงวางแผนซ้อนแผน เพราะฝ่ายFBIรู้เพียงแค่ว่า คริส มองเห็นอนาคตล่วงหน้า ได้ไม่เกิน ๒ นาที แต่ยังไม่รู้ว่า ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ ลิซ ด้วย เขาสามารถเห็น อนาคตล่วงหน้าได้ไกลกว่านั้น โดยที่เขาเองก็ไม่รู้ว่า ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้น

ดังนั้น คริส จึงสามารถรอดชีวิต จากการลอบสังหาร ของผู้ก่อการร้าย และยังเกือบจะหลบหนีจากทีมFBIของ แคลลี ไปได้ ถ้าไม่ใช่เพราะ แคลลี ยอมเสี่ยงชีวิตจน คริส จำเป็นต้องช่วยชีวิตของ แคลลี เอาไว้ นั่นจึงทำให้ คริส ถูกFBIจับตัวไปเข้าห้องทดลอง และยังทำให้ คริส ได้เห็นอนาคตข้างหน้า ว่า

ลิซ จะต้องถูกผู้ก่อการร้ายจับตัวไป เพื่อล่อให้เขาออกมา และ ลิซ ก็จะต้องตายในที่สุด

เมื่อได้รู้เช่นนั้น คริส จึงต้องจำใจ ยอมร่วมมือกับทีมของ แคลลี เพื่อช่วยชีวิตของ ลิซ และหาหนทางยับยั้งแผนการของผู้ก่อการร้าย โดยมี คริส เป็นผู้นำทีม ทำให้เกิดการปะทะ ต่อสู้กันอย่างดุเดือด จน คริส สามารถช่วยชีวิต ลิซ ไว้ได้

แต่...คริส เพิ่งรู้ว่า เขาทำพลาดไป

ในนาที่นั่นเอง สิ่งที แคลลี หวาดกลัวตั้งแต่แรก ก็ได้เกิดขึ้น ระเบิดนิวเคลียร์ ได้ระเบิดขึ้นจริงๆ

ทำให้มีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมากมายมหาศาล รวมทั้ง คริส ลิซ และ แคลลี ด้วย

คนเรา ถ้าถึงคราวตาย ใครจะไปหยุดยั้งความตายไว้ได้ละ ถ้าเราไม่เร่งสร้างกรรมดีไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ให้สมกับที่ โชคดีได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วละก็ พอถึงคราวตาย จะมาร้องขอต่อเวลาเพิ่ม ก็ไม่ได้แล้ว ตายไปแล้วจะต้องไปเกิดเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้

แต่ถ้าเราได้ทำกรรมดี อย่างสม่ำเสมอ แค่เริ่มต้นด้วยการทำดีกับคนรอบข้าง

ใช้หลักการง่ายๆ ก็คือ เอาใจเขามาใส่ใจเรา อะไรที่เราไม่อยากให้คนอื่นทำกับเรา เราก็ไม่ควรทำกับเขาอย่างนั้นเช่นกัน ถ้าเราไม่อยากเสียใจ ก็อย่าทำให้คนอื่นเสียใจ คิดก่อนพูดและก่อนทำ ง่ายๆ แค่นี้เอง

มีคนจำนวนมากที่ชอบใช้อารมณ์นำหน้าเหตุผล พอพูดหรือทำอะไรออกไปตามอารมณ์ แล้วก็ต้องมานั่งทุกข์ใจภายหลัง อย่างที่ คริส ไม่ยอมช่วย แคลลี หาระเบิดนิวเคลียร์เสียตั้งแต่แรก เพราะคิดเพียงว่า คงจะช่วยไม่ได้ และไม่ใช้เรื่องของตัวเอง ห่วงแต่คนที่ตนรัก แล้วสุดท้าย ก็มารู้ว่า คิดผิด ทำพลาดไป ก็ตอนที่ใกล้จะตาย จะแก้ไขอะไร ก็ไม่ทันเสียแล้ว

น้องแอม - อืม...มันก็จริงอย่างที่พี่พูดนะ แต่หนังเรื่องนี้ก็จบเศร้าเกินไปนะ

พีพัน - อย่าเพิ่งด่วนสรุปอย่างนั้นสิจ๊ะ พี่ยังไม่ได้บอกเลยว่า หนังสือฉบับนี้จับยังงี้ นี่พี่ยังเล่าไม่จบเลยนะ

น้องแอม - อ้าว! แล้วก็ไม่ได้เล่าให้จบ ปล่อยให้เค้าเศร้าอยู่คนเดียว

พีพัน - ที่จริงก็เหลืออีกนิดเดียวแหละ นี่พี่กะว่า จะให้ แอม ยืมไปดูตอนจบเอาเองไง แต่เอาเถอะ ไหนๆ ก็เล่ามาถึงขนาดนี้แล้ว พี่เองก็ไม่อยากให้ แอม เศร้าหรือก นี่มันก็เป็นหนังสือที่เขาแต่งเรื่องขึ้นมา เราไม่ควรจะเก็บมาเป็นอารมณ์นะ แค่นึกไปกับมันชั่วคราว แล้วเก็บเอาแง่คิดดีๆ นำไปใช้ในชีวิตเราก็พอ งั้นพี่เล่าต่อเลยนะ

และแล้ว หลังจากเกิดการระเบิดครั้งใหญ่ หนังสือก็ตัดภาพกลับไปที คริส กำลังนอนลี้มตาอยู่บนเตียงนอนในโรงแรม โดยมี ลิซ นอนอยู่ในอ้อมกอดของเขา ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ตั้งแต่ แคลลี ดักรอ ลิซ เพื่อที่จะหลอกให้วางยาสลบ คริส จนถึงการระเบิด เป็นภาพในอนาคตที่ คริส มองเห็นล่วงหน้าไปไกล เพราะเขาได้อยู่กับ ลิซ นั่นเอง

เมื่อได้เห็นอย่างนั้น คริส จึงตัดสินใจอมร่วมมือกับ แคลลี แต่โดยดี โดยมีเงื่อนไขว่า ไม่ให้ดึง ลิซ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเด็ดขาด... จบแล้วจ๊ะ

น้องแอม - งั้น ตกลงนางเอกก็ไม่ได้ถูกจับ และก็ยังไม่มีการระเบิดเกิดขึ้นจริงๆ แล้วก็เลยไม่รู้กันสิว่า พระเอกจะช่วยจับคนร้ายได้ ก่อนระเบิดทำงานมั้ย

พีพัน - ใช่แล้วน้อง เราไม่มีทางรู้อนาคตได้จริงๆ หรือก เพราะอนาคตอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าเหตุปัจจัยในปัจจุบันเปลี่ยนไป แต่พี่คิดว่า คริส อาจจะทำผิดพลาดอีกครั้งก็เป็นได้ เพราะเมื่อไม่มี ลิซ อยู่ด้วย เขาจะเห็นอนาคตล่วงหน้าแค่ ๒ นาที แต่ถ้าเขาให้ ลิซ ไปอยู่ในการอารักขาของFBIกับเขาด้วย นอกจาก ลิซ จะปลอดภัยกว่าแล้ว ยังทำให้เขาเห็นอนาคตล่วงหน้าได้ไกลขึ้นมาก ซึ่งน่าจะส่งผลดีมากกว่านะ

ในหนังสือเรื่องนี้ คริส จะบอกคนดูทั้งตอนต้น และท้ายเรื่อง ว่า ทุกครั้งที่มองอนาคตจะเปลี่ยน เพราะ คริส ก็เปลี่ยนความคิด และการกระทำ ให้ต่างไปจากที่เห็น

เมื่อเหตุเปลี่ยน ผลก็จะเปลี่ยนตามไปด้วย แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นมีปริมาณมากแค่ไหน และเป็นไปในทางใด อย่างเช่น

ถ้าเราเคยทำกรรมที่ไม่ดีไว้ในอดีต เราก็จะต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้นอย่างแน่นอน แต่ถ้าเรารีบทำกรรมดีไว้มากๆ เสียตั้งแต่ตอนนี้ และทำอย่างสม่ำเสมออย่างที่บอกไว้แล้ว ผลแห่งกรรมดี ก็จะช่วยบรรเทาเบาบางเรื่องร้ายๆ ที่อาจเกิดแก่เราได้

ลองคิดเปรียบเทียบดูอย่างง่ายๆ สมมุติว่า เราเคยทำกรรมไม่ดีไว้ ๑๐ หน่วย และทำกรรมดีไว้ ๑๐ หน่วย ก็เท่ากับเราทำกรรมไม่ดีไว้ถึง ๑๐๐% เมื่อเทียบกับกรรมดี แต่ถ้าเราทำกรรมดีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึง ๑,๐๐๐ หน่วย โดยจดทำกรรมไม่ดีไปด้วย ก็เท่ากับเราทำกรรมไม่ดีไว้เพียง ๑% เมื่อเทียบกับกรรมดี

ดังนั้น เพียงแค่เราทำกรรมดีต่อไปเรื่อยๆ トラバจนถึงลมหายใจสุดท้ายแล้วละก็เท่านั้น ก็สามารถรับประกันอนาคตของเราได้ว่า จะต้องดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างแน่นอน

ทำดีได้ดี มีจริง ๆ นะ ไม่เชื่อก็ลองทำดูสิ

สารบัญ ←

ดาวของพ่อ

โดย เอ้อมดาว

ฉันก้าวเท้าขึ้นไปตามขั้นบันไดทีละขั้นๆ เพื่อไปสู่ชั้นที่สามของแพลตฟอร์มที่ฉันคุ้นเคยเป็นอย่างดี เพราะใช้ชีวิตอยู่ในที่นี้ตั้งแต่จำความได้ จนกระทั่งเรียนจบปริญญาตรี รวมถึงระหว่างที่กลับมาเมืองไทยเป็นระยะๆ ในช่วงการเรียนปริญญาโทและเอก จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาและย้ายออกไปเมื่อปีก่อน

ที่ชั้นสามห้องที่สามจากซ้ายมือ มีป้ายชื่อของเจ้าของห้องเขียนไว้ “ด.ต. ธงชาติ รักดีแผ่นดิน” มองแล้วก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อคิดถึงเจ้าของชื่อที่คุ้นเคยที่สุด เพราะคือพ่อผู้ให้กำเนิด

ฉันไขกุญแจเข้าไปให้ห้อง ทุกอย่างยังคงสะอาดเรียบร้อยเหมือนเดิม เหมือนเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้วที่มาที่นี่ ตามปกติแล้วฉันจะมาเยี่ยมพ่อทุกสัปดาห์ แต่เพราะต้องเดินทางไปเสนอผลงานและเข้าประชุมทางวิชาการที่ประเทศจีนเมื่อสัปดาห์ก่อน ทำให้วันระยะห่างไป เมื่อกลับมาถึงประเทศไทยในวันนี้ ฉันก็ตรงดิ่งมาหาพ่อ ถึงแม้จะมาโดยมิได้นัดหมาย แต่ก็แน่ใจเหลือเกินว่า ไม่เกินหกโมงเย็นเมื่อเลิกงานแล้วพ่อก็จะกลับมาที่นี้ทันที เพราะท่านไม่เคยไปแวะเวียนที่อื่นนอกจากไปวัดเพื่อฟังเทศน์ฟังธรรมและทำบุญให้แม่ หรือไปที่สวนสาธารณะเพื่อออกกำลังกายเบาๆ ในตอนเช้า

ยามที่อยู่ตามลำพังในห้องพักแห่งนี้ ความทรงจำเก่าๆ จะหลั่งไหลเข้ามาอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด ฉันชื่อ “เอ้อมดาว” ชื่อนี้ที่พ่อตั้งให้ มีบางคนถามว่าทำไมถึงชื่อนี้ ก็ตอบไปว่า “พ่อตั้งให้” แล้วฉันไม่ได้พูดอะไรอีก แม้ภายในใจจะมีข้อความต่อไปว่า “สงสัยพ่อจะอยากเอ้อมเอาดาวมาประดับบนบ่าละมั้ง” เพราะพ่อของฉันรับราชการตำรวจมาหลายสิบปี ก็ยังไม่มีดาวมาประดับบ่าสักที ส่วนพ่อจะอยากได้จริงๆ ไหม ฉันก็ไม่เคยกล้าที่จะถามจริงๆ สักครั้ง

เราพ่อลูกอยู่กันอย่างกระเปียดกระเสียดในห้องแห่งนี้ เพียงสองคน สองชีวิตเท่านั้น เพราะแม่ตายจากไปตั้งแต่วันที่คลอดฉัน พ่อเป็นคนประกอบประหม่อมารกน้อยกำพราแม่มาด้วยตัวคนเดียว โดยไม่เคยคิดจะมีแม่ใหม่ให้ฉัน ถึงแม้พ่อจะทุ่มเทความรักให้มากมายสักแค่ไหน แต่ฉันก็อดที่จะรู้สึกขาดแคลนทางวัตถุไม่ได้

ฉันต้องอยู่กับความรู้สึกนี้เพราะลำพังเงินเดือนตำรวจชั้นผู้น้อย ถึงไม่อดมื้อกินมื้อ แต่ก็ไม่ได้ในหลายสิ่งหลายอย่างที่อยากได้ เสื้อผ้าสวยๆ ของเล่นดีๆ ที่เห็นลูกตำรวจห้องข้างๆ เขามีใช้ โทรศัพท์จอยักษ์ที่ดูการ์ตูนได้เต็มตา ขวนตื่นตาตื่นใจฉันก็ได้แต่อาศัยไปดูที่ห้องเขาเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้น

ถึงจะขาดแคลนทางวัตถุ แต่ฉันก็เรียนเก่ง เป็นที่หนึ่งในระดับชั้นของโรงเรียนเล็กๆ ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ไม่ไกลจากแฟลตแห่งนี้ เมื่อเรียนจนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ่อก็พยายามผลักดันให้ฉันไปสอบเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในย่านห้างสรรพสินค้า ติดกับมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศไทย ฉันไม่ทำให้พ่อผิดหวัง เพราะเข้าเรียนได้ในห้องคิง

แม้พ่อจะยินดีมีความสุขกับความสำเร็จขั้นเล็กๆ ของลูกสาว แต่ตลอดเวลาที่เรียนอยู่นั้น ตัวฉันเองต้องกลักร้ากสั่นผันทนกับความอยากได้ใคร่ดีในวัตถุสิ่งของต่างๆ ที่ยั่ววนตา ยั่ววนใจ ทั้งที่ไปเดินผ่านพบเข้า และทั้งที่เพื่อนร่วมชั้นเรียนซื้อหามาใช้ จนบางครั้งเมื่ออดรันทนไม่ได้ ฉันก็เคยถามพ่อตรงๆ “พ่อ ทำไมเราไม่รวยกะเค้าบ้างนะ”

พ่อยิ้มเย้นๆ ท่าทางใจดีตามประสาพ่อ “ทำไมถึงอยากรวยล่ะลูก”

“ก็ดาวอยากมีเสื้อผ้าสวยๆ ใส่ มีของดีๆ ใช้ อย่างคนอื่นเขาบ้าง” ฉันพูดต่อหลบลายตาพ่อ “ทุกวันนี้จะซื้ออะไรแต่ละทีต้องคิดแล้วคิดอีก ไม่เหมือนคนอื่นเขาเลย”

พ่อมองหน้าฉัน นิ่ง นาน “ลูกอยากให้พ่อเป็นอย่างคนอื่นอย่างนั้นใช่ไหม เป็นแบบที่ประชาชนเขารังเกียจกันนะ”

ฉันม้มปาก ก้มหน้าพูดเบาๆ “ดาวก็แค่อยากให้พ่อทำงานที่ได้เงินเยอะกว่านี้”

พ่อยิ้มอย่างเข้าใจ มือสองข้างจับที่ป่าของฉันทัน “เอ๋อแมดว พ่อไม่ได้ทำงาน เพราะเงินนะลูก แต่พ่อทำงานเพราะรักในอาชีพนี้ หน้าที่ของตำรวจคือบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับประชาชน ทำให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อย แต่ก็อย่างที่ลูกรู้ ว่าก็เหมือนกับทุกๆ อาชีพ ที่มีทั้งคนดีและคนไม่ดี”

พ่อชี้มือไปที่ผนังด้านหนึ่ง “ไปอ่านอีกรอบนึงนะลูก ลูกอาจจะลืมไป แต่พ่อไม่เคยลืมเลยสักวัน”

ที่ผนังด้านนั้นมีพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ใ้ส่กรอบสีทองแขวนอยู่ ด้านล่างมีกรอบไม้สีน้ำตาล ภายในกรอบนั้นมีกระดาศสีขาวที่มีตัวอักษรสีดำพิมพ์อยู่อย่างชัดเจน

“...ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...” (พระราชทานในงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ณ ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๒)

ฉันทันหันกลับมาสบตาพ่อ พ่อเดินมากอดฉันทัน “พ่อเป็นข้าราชการ เป็นข้าแผ่นดินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่วันแรกที่เป็นตำรวจ จนกระทั่งทุกวันนี้ พ่อไม่เคยทุจริตในหน้าที่ ไม่เคยหาประโยชน์ ไม่เคยริดไถใคร พ่อภูมิใจในตัวเอง และอยากให้ลูกภูมิใจในตัวพ่อ ถึงเราจะไม่รวย ไม่มีของดีๆ ใช้อย่างคนอื่น แต่เราก็ไม่ต้องกลัวว่าใครเขาจะมาบงร้ายเรา ลูกก็รู้ว่าคนแถวๆ นี้เขารักพ่อกันทั้งนั้น เพราะพ่อช่วยเหลือเขาอย่างจริงใจ เมื่อเขารักพ่อ เขาก็รักและเมตตาลูกสาวของพ่อด้วย”

ตั้งแต่นั้นนั้น ฉันทันก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องฐานะความเป็นอยู่ของเราอีก แต่อดทนก้มหน้าก้มตาศึกษาหาความรู้ หลังจากจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย ฉันทันสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ติดกับโรงเรียน ด้วยสติปัญญาที่ดีและความอดทนขยันขันแข็ง ทำให้ตลอดเวลาที่สี่ปีที่เรียนอยู่นั้นฉันทันได้รับทุนการศึกษาทุกปี ซึ่งก็ช่วยแบ่งเบาภาระ

ของพ่อได้มาก เพราะลำพังเงินเดือนของพ่อที่ต้องใช้จ่าย เป็นค่าอาหาร ค่าน้ำค่าไฟ แม้ว่าจะไม่ต้องจ่ายค่าเช่าแฟลตแห่งนี้ แต่ก็แค่พออยู่ได้เท่านั้น

หลังจากจบการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ และได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทอง ด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นของตนเองและด้วยความช่วยเหลือของอาจารย์ที่ปรึกษาตลอดจนคณาจารย์หลายๆ ท่านในคณะ ทำให้ฉันสามารถสอบทุนให้เปล่าในระดับปริญญาโทของมูลนิธิแห่งหนึ่งได้ และได้รับการตอบรับให้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา หลังจากเรียนจบปริญญาโทด้วยผลงานการวิจัยที่ดีเยี่ยม ทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอทุนผู้ช่วยวิจัยในระดับปริญญาเอกให้ แน่นนอน ฉันรับไว้ด้วยความยินดี

ระหว่างที่อยู่ต่างประเทศ ฉันคิดถึงพ่อมากที่สุด เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาท่านอยู่เคียงข้างฉันเสมอ เป็นทั้งพ่อและเป็นทั้งเพื่อนสนิท แต่ไม่ว่าความคิดถึงจะรุ่มร่าในจิตใจแค่ไหน ฉันก็กักพันทน เพราะคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษา ก็จะสามารถหาเงินได้มาก มากพอที่จะเลี้ยงพ่อให้มีความสุขได้

ฉันเขียนจดหมายถึงพ่ออย่างสม่ำเสมอและบางครั้งก็โทรศัพท์มาหา พ่อเล่าให้ฟังในขณะที่ยังฟังจะเรียนปริญญาโทในภาคการศึกษาแรก ว่าท่านไปสมัครเรียนปริญญาตรีในคณะนิติศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง *“ก็เรียนไปเรื่อยๆ แบบคนแก่จะลูก ดาวอาจจะเป็นด็อกเตอร์ก่อนพ่อจบปริญญาตรีละมั้ง”* ท่านพูดอย่างอารมณ์ดี

ฉันก็พลอยมีความสุขไปกับพ่อด้วย จริงสินะ ตลอดเวลาที่ผ่านมา พ่ออยู่อยู่กับการทำงาน หาเงิน ส่งเสียฉัน และคอยดูแลลูกสาวคนนี้นั้นแทบไม่มีเวลาให้ตัวเอง

หกปีผ่านไป ฉันเรียนจบปริญญาโทและเอก พร้อมกับที่พ่อเรียนจบปริญญาตรี ในระหว่างที่เรียนนั้น ยามใดที่มีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้น ฉันจะคิดถึงพ่อ คิดถึงความรักความอบอุ่นที่ท่านมีให้กับฉัน คิดถึงวันที่ฉันจะได้ทดแทนพระคุณ ด้วยการเลี้ยงดูท่านให้มีความสุข ทั้งหมดคือพลังที่ทำให้ฉันฝ่าฟันอุปสรรคทั้งปวงมาโดยตลอด

หลังจากเรียนจบ มีบริษัทหลายแห่งเสนอตำแหน่งให้ฉันทำงานต่อในประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยรายได้ต่อปีที่น่าสนใจที่สุด เพราะถ้าอยู่เมืองไทยฉันคงได้รับเงินเพียงหนึ่งในสิบของที่นี่ เมื่อเล่าให้พ่อฟังทางโทรศัพท์ ท่านบอกด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดว่า “กลับบ้านเราเถอะเอ๋อแมดาว สังคมไทยต้องการคนดีและคนเก่งอย่างลูก มาช่วยแผ่นดินของเรา ชีวิตของพ่อไม่ได้ต้องการเงินทองมากมายอะไร ความสุขของพ่อก็คือการเห็นลูกก้าวหน้าไปในชีวิต โดยที่ได้ทำประโยชน์ให้กับบ้านเมืองของเราด้วย”

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ฉันไม่มีปากมีเสียง ยอมทำตามที่พ่อร้องขอ ฉันรู้ว่าท่านรักในหลวง รักแผ่นดินถิ่นเกิดแห่งนี้เป็นที่สุด เหมือนกันกับฉันนั่นเอง

เมื่อกลับมาเมืองไทย ฉันเข้าทำงานในมหาวิทยาลัยที่จบปริญญาตรีมา และได้รับการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ภาระงานสอนทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ งานวิจัย งานบริการสังคมต่างๆ ที่มากมาย ทำให้เหนื่อยล้ากับการเดินทาง รวมทั้งความรำคาญเสียงรบกวนโหวกเหวกของสมาชิกบางรายในแพลตฟอร์มนี้ ซึ่งทำลายสมาธิในการทำงาน ฉันจึงทำเรื่องขอเช่าหอพักอาจารย์ในมหาวิทยาลัย และย้ายออกไปอยู่ตามลำพัง ถึงแม้จะแยกออกไป แต่ฉันก็กลับมาเยี่ยมพ่อทุกสัปดาห์

วันนี้ฉันตั้งใจจะเอ่ยปากขอให้พอลาออกจากงานอีกสักครั้ง หลังจากที่เคยขอร้องไปแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อมาเยี่ยมท่านเมื่อคราวที่แล้ว

“พ่อ ลาออกจากงานซะทีก็ได้นะคะ ดาวจะเลี้ยงพ่อเอง นี่ก็เหลือเวลาอีกไม่ถึง ๔ ปี พ่อก็จะเกษียณแล้ว” พ่อมองหน้าฉันตรงๆ “ทำไมลูกถึงคิดให้พอลาออก”

“ก็ดาวรักพ่อ สงสารพ่อ ทำงานก็หนัก เงินก็นิดเดียว ออกมาอยู่บ้านสบายๆ ดีกว่า ถ้าพ่อยอมตกลงนะ ดาวจะไปวางเงินดาวน์บ้านสักหลังแถวๆ ชานเมือง ให้พ่ออยู่สบายๆ พ่อเหนื่อยมามากแล้ว”

พ่อลูบหัวฉันอย่างเอ็นดู เหมือนเมื่อครั้งที่ฉันยังเป็นลูกสาวตัวน้อยๆ “ถ้าลูกรักพ่อ ลูกก็ควรจะให้พ่อได้ทำในสิ่งที่รักนะลูก อย่างที่ลูกรู้ว่าตำรวจมีทั้งที่ดีและไม่ดี พ่อก็อยากเป็นตำรวจน้ำดี เป็นที่พึ่งของคนที่เดือดร้อน”

พ่อยิ้มน้อยๆ ตามประสาคนใจดี “เอ๋อ้มดาว ตอนนีพอกำลังรอผลสอบอยู่ พ่อไปสอบเพื่อเข้ารับการอบรม กอร. เป็นหลักสูตรการฝึกอบรมนายดาบตำรวจหรือ จำลึบตำรวจเพื่อพิจารณาแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรนะลูก ถ้าสอบผ่าน แล้วไปอบรม พ่อก็จะได้เป็นนายร้อยติดดาว”

พ่อยิ้มอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะพูดต่อไป “แต่ถึงจะไม่มีดาวมาประดับบ่า แต่พ่อ ก็มีลูกเป็นดาวประดับใจ แค่ลูกเป็นคนดีมีศีลธรรม ตั้งใจทำงาน รู้จักกตัญญูต่อพ่อ ขนาดนี้ พ่อก็ดีใจและมีความสุขที่สุดแล้วลูก”

ฉันเงิบ ขาขยับในถ้อยคำของพ่อ แม้ในใจจะอยากให้ท่านพักผ่อนได้แล้ว เพราะฉันมีกำลังพอที่จะดูแลท่านให้มีความสุขได้

ในวันนี้ที่เป็นวันคล้ายวันเกิดครบ ๒๙ ปีของฉัน ฉันจะลองขอของขวัญวันเกิด ด้วยการให้ท่านลาออกมาทำสวน ปลูกผักสบายๆ ในบ้านย่านชานเมือง ที่ฉันได้ ไปดูมาแล้ว ถ้าพ่อยอมตกลงใจละก็ ฉันจะวางเงินดาวน์ และให้ท่านย้ายเข้าไปอยู่ โดยเร็วที่สุด

“เอ นีก็เลยเวลาที่พ่อเลิกงานมาได้สักสี่สิบนาทีแล้ว ทำไมยังไม่กลับมาอีกนะ” ฉันรำพึงเบาๆ กับตัวเอง

“กรีก” เสียงไซประตู่ของห้องข้างๆ ดังขึ้น ฉันเดินออกไปทักทาย “ลุงชาย สบายดีหรือเปล่า เห็นพ่อบ้างไหมคะ ดาวมารอพ่อสักพักใหญ่แล้ว” ฉันถามลุงจำสมชาย ตำรวจวัยใกล้เกษียณซึ่งอาศัยอยู่ห้องข้างๆ

“ดาว นีเอ็งไม่รู้ละสิ ว่าไอ้ชาติอยู่โรงบาลนะตอนนี้”

ฉันตกใจ “พ่อเป็นอะไรคะลุง”

“มันเป็นเวรสายตรวจจักรยานยนต์เมื่อสามสี่วันก่อน ชีมอเตอร์ไซค์ไปกับจำเดช สองคน ไปเจอพวกโจรที่คอยดักจี้คนในซอยเปลี่ยวๆ กำลังจี้ผู้หญิงแม่ลูกอ่อนเข้า พ่อเอ็งเข้าไปช่วยคนที่โดนจี้ เลยถูกยิงเอาที่ไหล่ซ้าย เกือบไป ถ้ามันยังแม่นกว่านี้ก็

คงตายไปแล้ว พอรู้สึกตัว เขาก็บอกพวกลุงว่าเอ็งไม่อยู่เมืองไทย อีกหลายวันกว่าจะกลับมา ยังไม่ต้องส่งข่าวไป เดี่ยวเอ็งจะตกใจ”

ฉันรีบถามถึงโรงพยาบาลที่พ่อพักรักษาตัว แล้วรีบรุดไปเยี่ยมโดยไม้อรช้า

ทันทีที่เห็นหน้าพ่อ ฉันก็ปล่อยโฮออกมาอย่างระงับไม่ได้ “พ่อ นี่ถ้าพ่อเชื่อดาวนะ ลากออก ก็ไม่ต้องเจ็บอย่างนี้”

พ่อยิ้มให้ฉันอย่างใจดี เหมือนที่เป็นมาตลอดชั่วชีวิต “พ่อไม่ได้เป็นอะไรแล้ว ลูกอย่าตกใจไปเลย” พ่อหยุดคิดหนึ่ง ก่อนพูดต่อ “นี่ถ้าพ่อกับจำเริญไม่ได้ไปเจอเข้า แม่ลูกคู่นั้นอาจจะโดนทำร้ายถึงตายก็ได้ ใครจะรู้ พ่อดีใจ ที่ได้ช่วยเขาดาวเข้าใจใจไหมลูก”

ฉันพยักหน้ารับ “เข้าใจค่ะ”

ฉันรู้และซาบซึ้งถึงอุดมการณ์ในการทำงานของพ่อ ไม่มี ความจำเป็นอะไรที่จะขอรับรองให้ท่านออกจากราชการอีก เพราะฉันภูมิใจในตัวของผู้ให้กำเนิดที่เป็นทั้งพ่อที่ประเสริฐของฉัน เป็นตำรวจที่ดีของประชาชน และเป็นข้าแผ่นดินที่จงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น พ่อกลับมาพักฟื้นที่แพลต ฉันมาเยี่ยมท่านแทบทุกวันเท่าที่จะทำได้

สองสัปดาห์นับจากเกิดเรื่อง วันหนึ่งขณะที่กำลังนั่งดูข่าวกับพ่อในตอนเย็น มีคนมาเคาะประตูห้อง เมื่อฉันเปิดรับก็พบว่าคนที่มาหาคือลุงชาย ลุงรีบเดินเข้ามาในห้อง ด้วยท่าทางตื่นเตน “ชาติ เมื่อกี้ข้าเจอท่านสารวัตร ท่านว่าผลสอบข้อเขียน กอร. ออกมาแล้ว เอ็งสอบผ่าน อีกไม่นานเขาก็คงเรียกไปอบรม เอ็งจะมีดาวติดบ่าแล้วนะ ชาติดีใจด้วยจริงๆ นี่ชาติติดเข้าเวรนะนี้ แต่ทนไม่ไหว เลยมาส่งข่าวก่อน” ฉันนั่ง อึ้ง ด้วยความยินดี พ่อพยักหน้ารับ บอกขอบคุณลุงชายที่รีบกลับไปเข้าเวรต่อ

โดยมิได้นัดหมาย เราสองคนก้มกราบลงที่พื้น เหนือขึ้นไปคือพระบรมฉายาลักษณ์
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ฉันหันไปยิ้มมองหน้าพ่อด้วยน้ำตาตกตา “พ่อคะ ดาวรู้ว่าพ่อทำงานไม่ได้หวัง
ลาภยศอะไร ทำไปเพราะรักในหลวง รักแผ่นดิน แต่ในที่สุด พ่อก็จะเอื้อมถึง
ดาวแล้วนะ”

พ่อยิ้มให้ฉัน “ขอบใจนะลูก พ่อรักลูกนะ”

ฉันโผล่เข้ากอดพ่อ ชูหน้าก้มบอกอุ้มที่คุ้นเคยนั้น “ดาวก็รักพ่อที่สุดในโลกเลย
ค่ะ”

*เรื่องราวและตัวละครในเรื่อง ได้รับการสมมุติขึ้นทั้งหมด ถ้าหากไปพ้องกับ
ชีวิตผู้ใดเข้า ผู้เขียนต้องขออภัยมา ณ ที่นี้

สารบัญ ←

วัดบวรนิเวศวิหาร

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คอลัมน์เที่ยววัดของเราในฉบับนี้ จะพาท่านไปชมวัดที่มีความสำคัญยิ่งแห่งหนึ่ง คือ “วัดบวรนิเวศวิหาร” พระอารามหลวงชั้นเอก ชั้นราชวรวิหาร ตั้งอยู่ที่ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร วัดแห่งนี้เป็นที่ประทับในระหว่างทรงผนวชของพระมหากษัตริย์ไทยและสมเด็จพระเจ้าฟ้าหลายพระองค์ รวมถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ และในขณะนี้ยังเป็นที่พักของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ปัจจุบันอีกด้วย

วัดบวรนิเวศฯ เดิมชื่อว่า “วัดใหม่” สร้างโดยสมเด็จพระบวรราชเจ้ามหาศักดิพลเสพ ผู้ทรงดำรงพระยศเป็นวังหน้าในสมัยรัชกาลที่ ๓ โดยทรงผูกพัทธสีมาเป็นครั้งแรกเมื่อพุทธศักราช ๒๓๗๒ ตั้งอยู่ใกล้กับวัดรังษีสุทธาวาส ซึ่งต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๖ ได้โปรดเกล้าฯ ให้ยุบวัดนี้รวมกับวัดบวรนิเวศฯ

เมื่อตำแหน่งเจ้าอาวาสของวัดว่างลง พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ ทรงอาราธนาสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎสมมุติเทววงศ์ (ต่อมาคือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔) ที่ทรงผนวชและจำพรรษาอยู่ที่วัดสมอราย (วัดราชาธิวาส) ให้เสด็จมาประทับและทรงเป็นเจ้าอาวาส แล้วจึงพระราชทานนามวัดแห่งนี้ใหม่ว่า “วัดบวรนิเวศวิหาร” ซึ่งอาจเป็นการแสดงนัยว่าสมเด็จพระเจ้าฟ้ามงกุฎฯ นั้นทรงเทียบได้ว่าอยู่ในพระสถานะกรมพระราชวังบวรสถานมงคล ที่จะครองราชย์สืบสันตติวงศ์ต่อไป

<http://kanchanapisek.or.th/>

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔

ในระหว่างที่สมเด็จพระเจ้าฟ้ามงกุฎทรงครองวัดแห่งนี้อยู่นั้น ได้ทรงตั้งคณะสงฆ์ธรรมยุติกนิกายขึ้น โดยทรงปรับปรุงและวางหลักเกณฑ์วัตรปฏิบัติของพระสงฆ์ให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย มีพระสงฆ์ประพฤติตามอย่างพระองค์เป็นจำนวนมาก วัดบวรนิเวศฯ จึงเป็นวัดแห่งแรกในประเทศไทยที่มีคณะสงฆ์เป็นธรรมยุติกนิกาย

www.watbowon.org/joomla/011th/

พระอุโบสถ วัดบวรนิเวศวิหาร

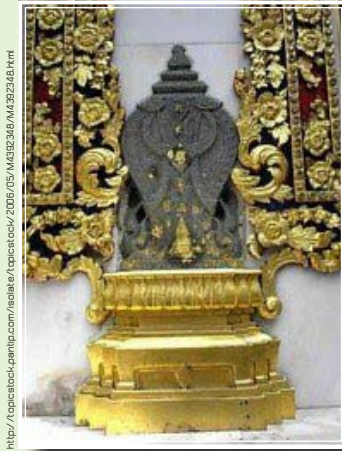
สถานที่สำคัญของวัดบวรนิเวศฯ มีหลายแห่ง เช่น พระอุโบสถ ซึ่งสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๓ โดยมีรูปทรงที่แตกต่างจากพระอุโบสถของวัดทั่วไป คือมีปีกยื่นออกทางด้านซ้ายและขวา ซึ่งเป็นแบบพระราชานิยมในรัชกาลนั้น ต่อมาได้รับการบูรณะในสมัยรัชกาลที่ ๔ โดยโปรดฯ ให้มุงกระเบื้องเคลือบลูกฟูก ประดับลายหน้าบันด้วยกระเบื้องเคลือบสี และโปรดฯ ให้ขรัวอินโข่ง (ซึ่งเป็นพระสงฆ์ผู้มีฝีมือในการวาดภาพ และเป็นคนไทยคนแรกที่ใช้วิธีการวาดภาพแบบตะวันตก คือมีการแสดงระยะใกล้ไกล) เขียนภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในพระอุโบสถ ที่เสาพระอุโบสถยังมีการเขียนภาพปริศนาธรรมประดับด้วยน้ำใจคน ๖ ประเภท ที่เรียกว่า “ฉนาทวิชาติ” อีกด้วย ด้วยความแตกต่างกันของศิลปะที่มีอิทธิพลต่อศิลปะไทย ในช่วงสองรัชกาล คือ รัชกาลที่ ๓ ศิลปะจีน และรัชกาลที่ ๔ ศิลปะตะวันตก ส่งผลให้พระอุโบสถหลังนี้มีลักษณะของการผสมผสานกันระหว่างศิลปะทั้งสองแบบ โดยมีศิลปะไทยเป็นหลัก

<http://staff2.kmutt.ac.th/~techfair/art.html>

“ปริชาตทรัพย์” จิตรกรรมในพระอุโบสถ วัดบวรนิเวศวิหาร (ผลงานของขรัวอินโข่ง)

ด้านหน้าของพระอุโบสถมีใบเสมาเก่าสมัยอุทอง ทำจากหินทรายแดง นำมาจากวัดในจังหวัดเพชรบุรี ส่วนใบเสมาใบอื่น ๆ ติดไว้กับผนังพระอุโบสถ ซึ่งแตกต่างจากวัดทั่วไปที่จะตั้งไว้รอบพระอุโบสถ

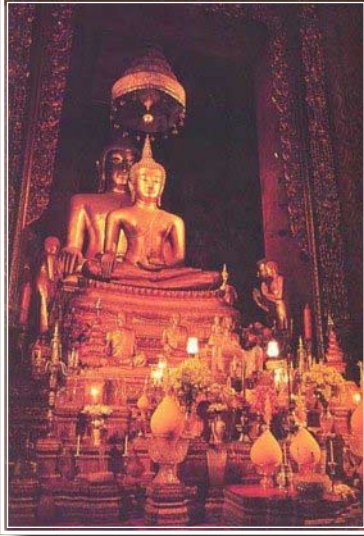

ใบเสมาที่ติดอยู่กับผนังพระอุโบสถ

พระประธานของพระอุโบสถแห่งนี้คือพระพุทธรูปชินสีห์ เป็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่มีพุทธลักษณะงดงามมาก ประดิษฐานบนฐานทองบนชุกชีภายในซุ้มสาหร่าย ซึ่งมีตราพระมหามงกุฎอยู่ตรงกลางซุ้มด้านบน พระพุทธรูปชินสีห์นี้เป็นพระพุทธรูปสำคัญคู่บ้านคู่เมืองของไทย สมเด็จพระบรมราชาเจ้ามหาศักดิพลเสพทรงอัญเชิญมาจากพระวิหารทิศเหนือ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดพิษณุโลก ได้ฐานพุทธบัลลังก์เป็นที่บรรจุพระบรมราชสรีรางคารของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เบื้องหน้าพระพุทธรูปชินสีห์มีโต๊ะหมู่บูชาตั้งอยู่บนฐานชุกชีที่รับฐานพระ ถัดลงมาเป็นม้าหมู่บูชา ๓ ที่ เป็นผลงานการออกแบบของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าจิตรเจริญ กรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ สถาปนิกเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

ด้านหลังของพระพุทธรูปชินสีห์ เป็นที่ประดิษฐานของพระสุวรรณเขต หรือเรียกกันว่า “หลวงพ่อดโต” หรือ “หลวงพ่อเพชร” ซึ่งสมเด็จพระบรมราชาเจ้ามหาศักดิพลเสพทรงอัญเชิญมาจากวัดสระตะพาน จังหวัดเพชรบุรี โดยริ้อออกเป็นท่อน ๆ แล้วนำมาประกอบขึ้นใหม่ในภายหลัง

http://www.sangharaja.org/html/somdet_90years.asp

พระพุทธรูปชินสีห์ (องค์หน้า) พระสุวรรณเขต (องค์หลัง)

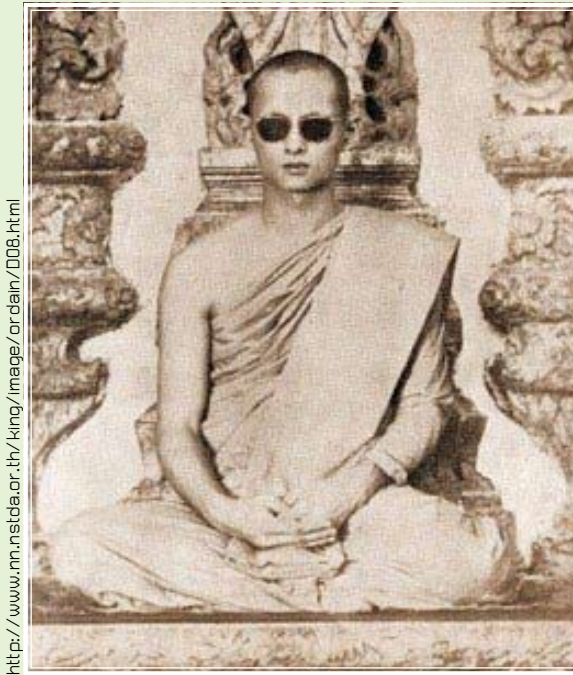
พระรูปซึ่งประดิษฐานเรียงกันบนฐานชุกชี ประกอบไปด้วย พระรูปสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาปวเรศวริยาลงกรณ์ (สมเด็จพระสังฆราช พระองค์ที่ ๘) สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส (สมเด็จพระสังฆราช พระองค์ที่ ๑๐) และสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (สมเด็จพระสังฆราช พระองค์ที่ ๑๓) ซึ่งทุกพระองค์ทรงเป็นเจ้าของอาวาสวัดบวรนิเวศฯ

พระตำหนักปั้นหย่า ที่ประทับของพระมหากษัตริย์และสมเด็จพระเจ้าฟ้าหลายพระองค์

สถานที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ที่จะกล่าวถึงในเที่ยววัดฉบับนี้ก็คือ คือ พระตำหนักปั้นหย่า เป็นตึก ๓ ชั้น ก่ออิฐถือปูน หน้าจั่วประดับด้วยกระเบื้องเคลือบ อยู่ทางด้านซ้ายมือของกลุ่มพระตำหนักต่าง ๆ ในเขตสังฆาวาส สร้างขึ้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ เพื่อใช้เป็นที่ประทับของสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎฯ และต่อมาก็เป็นที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระเจ้าฟ้าทุกพระองค์ที่ทรงผนวชและจำพรรษา ณ วัดแห่งนี้ เช่น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ (ขณะทรงดำรงพระยศ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ในรัชกาลที่ ๕) พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ (ขณะทรงดำรงพระยศ สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้าประชาธิปกศักดิเดชน์ฯ ในรัชกาลที่ ๖)

ในรัชกาลปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ได้เสด็จมาประทับ ณ พระตำหนักแห่งนี้ เมื่อคราวที่ทรงผนวชเป็นพระภิกษุในบวรพระพุทธศาสนา ระหว่างวันที่ ๒๒ ตุลาคม - ๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๙ ทรงมีพระสมณนามว่า “ภูมิพลโลกิขุ” ซึ่งพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์ที่ ๒ ในพระราชวงศ์จักรี ที่ทรงผนวชขณะเป็นพระมหากษัตริย์ (พระองค์แรกคือพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕) ยิ่งความชื่นชมโสมนัสมาสู่ปวงชนชาวไทยยิ่งนัก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวประทับหน้าเสมา พระอุโบสถ วัดบวรนิเวศ

วัดบวรนิเวศฯ ยังเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งแรกของประเทศไทย คือ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๓๖ ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ตามตามพระดำริของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส เพื่อให้เป็นสถานศึกษาชั้นสูงของพระสงฆ์ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ดำเนินการเรียนการสอนมาจนถึงในปัจจุบัน

วัดแห่งนี้ยังมีสถานที่ที่น่าสนใจและเยี่ยมชมไปด้วยคุณค่าทางประวัติศาสตร์อีกมากมาย เช่น พระวิหารพระศาสดา พระเจดีย์ใหญ่ พระเจดีย์ไพรีพินาศ พลับพลาเปลื้องเครื่อง ศาลาพระพุทธรบาท ตำหนักเพ็ชร พระวิหารเก๋ง ตำหนักจันทร์ อาคารพิพิธภัณฑ์ ภัปร. เป็นต้น

หวังว่าเที่ยววัดฉบับนี้จะช่วยจุดประกาย ให้หลาย ๆ ท่านอยากไปเยือนวัดบวรนิเวศวิหาร บ้างสักครั้งหนึ่ง

สารบัญ ←

นางฟ้าและเทวดาในลานธรรม

สัมภาษณ์โดย: ต้นหยง

สำหรับคำถามว่า เทวดาและนางฟ้าของลานธรรมนี้ ท่านผู้อ่านอาจจะมีคำถาม อยู่ในใจที่ต้องการติดตามหาคำตอบเช่นกันค่ะว่า มีที่มาอย่างไร และเป็นใครกัน วันนี้ต้นหยงจะพาไปไขคำตอบนั้นกันค่ะ

สวัสดีค่ะ คุณอลิสสา (หรือคุณแต้ว) และคุณกวิน (หรือคุณเต้ย) ฉัตรานนท์ เป็นพี่น้องที่อายุห่างกันก็ปีคะ

คุณอลิสสา: ห่างกันปีเดียวค่ะ ก็เลยโตมาเหมือนเป็นเพื่อนเล่นกันมาโดยตลอด ปีนี้ก็อายุ 32 แล้วค่ะ

คุณกวิน: ตอนนี้อายุ 33 ปีครับ ห่างจากแต้วประมาณ 1 ปีพอดีเลย

เป็นที่น้องที่อายุไล่เลี่ยกัน แล้วก็รู้สึกจะเก๋อกุลกันและกันในทางธรรมเมื่อมีโอกาส ตั้งแต่สมัยที่เรียนหนังสืออยู่ที่ต่างประเทศกันทั้งคู่ จนกระทั่งกลับมาทำงานที่เมืองไทยหลังจากที่คุณอลิสเรียนจบปริญญาโททางด้าน Information System and Technology จาก The George Washington University ประเทศสหรัฐอเมริกา คุณกวิน จบปริญญาเอกคณะ Information Sciences (Telecommunications) จาก University of Pittsburgh ประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วยเล่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ตรงนี้ให้ฟังหน่อยค่ะ

คุณอลิส: กับพี่เต๋ยนี่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาโดยตลอดเลยคะ ถ้าไม่นับตอนเล็ก ๆ ที่ทะเลาะกันประจำนะคะ (ยิ้ม) อย่างหนึ่งคือพี่เต๋ยเป็นคนขี้เก๋งมากในหลาย ๆ ด้าน และลักษณะเด่นของเขอย่างหนึ่งก็คือ เป็นคนเก่งที่ไม่เคยหวงความรู้เลยคะ ทำให้นึกถึงหลักกรรมเลยว่า นี่แหละ หลักฐานแห่งความฉลาดรอบรู้ของคนที่มีวิद्याทานเป็นนิสัย คือจะรับรู้ได้เลยว่า พี่เต๋ยจะสอนคนอื่นด้วยความรู้สึกอยากให้คนอื่นได้รู้ ได้ทำเป็น อย่างที่เขารู้ และทำได้จริง ๆ อาจจะด้วยนิสัยเดิมตรงนี้ส่วนหนึ่งด้วยมังคะที่ทำให้เขาเกิดมาฉลาดสุด ๆ (ยิ้ม) ตอนเรียนปริญญาโท พี่เต๋ยก็คอยสอนเรื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมมิ่ง อะไรต่าง ๆ ให้เราเข้าใจด้วยภาษาง่าย ๆ สอนใช้โปรแกรมกราฟฟิคทั้งในมุมของศาสตร์และศิลป์ และทุกครั้งที่ไปเที่ยวด้วยกัน พี่เต๋ยก็จะสอนเทคนิคและศิลปะการถ่ายภาพให้อย่างใจเย็นทุกครั้ง ทั้งยังเรื่องการเล่นดนตรีอีก

ไม่นับเรื่องที่เขาเป็นแรงบันดาลใจอะไรให้เราหลาย ๆ อย่างตั้งแต่เล็ก อย่างเช่น พวกการวาดรูป เขียนการ์ตูน เล่นคอมพิวเตอร์ เล่นเปียโน หัดกีตาร์ ตีปิงปอง ฯลฯ สารพัดวิद्याยุทธ์ และเราก็จะสนุกด้วยทุกเรื่อง พี่เต๋ยจะเก่งมากคะในการทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายสำหรับคนอื่น

นอกจากนี้ ด้วยความที่พี่เต๋ยมีความคิดค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ อ่านคนเก่ง วิเคราะห์สถานการณ์เก่ง เวลามีอะไร พี่เต๋ยก็จะเป็นเหมือนทั้งเพื่อน ทั้งพี่ ทั้งที่ปรึกษา เขาจะช่วยเราคิด ช่วยเรามองได้ดีในหลาย ๆ เรื่อง เวลามีอะไรก็จะได้คำแนะนำที่ดี ๆ จากพี่เต๋ยเสมอคะ

และจุดเริ่มต้นทางธรรมของตัวครั้งแรก ก็มาจากพี่เต๋ยนี่แหละค่ะ เขาเอาเรื่องธรรมะมาคุยกับเราแบบเนียน ๆ ตั้งแต่เรายังไม่รู้เรื่องทางธรรมอะไรเลย ตอนอยู่อเมริกาโทรคุยกันข้ามรัฐ เขาก็จะสอดแทรกธรรมะให้เราฟังเรื่อย ๆ ที่จำได้แม่นเลยคือตอนอธิบายคำว่าขันธ ๕ นี่ล่ะค่ะ เพราะรู้สึกว่ามันเข้าใจยากจัง แต่เขาก็ค่อย ๆ ป้อนวันละนิดวันละหน่อย เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง มันก็ซึมซับเข้ามา แล้วเขาก็จะคอยบอกเรา สวดมนต์นะ นั่งสมาธินะ อธิบายอะไร ๆ ให้ฟังแล้วหลาย ๆ วันก็โทรมาถามที วันนี้นั่งสมาธิหรือเปล่า... ตั้งแต่ยังไม่รู้จักธรรมะสักเท่าไรเลยล่ะ

จนถึงวันนี้ ในทางธรรมเราก็คุยกัน แนะนำกันตลอดค่ะ ใครทำท่าจะอ่อนแออีกคนจะเข้ามาคอยดึง คอยจูง มีโอกาสก็ชวนกันมาทำงานบุญ บางโครงการก็ลุกขึ้นมาทำกันเองสองคนบ้าง บ้างก็ช่วยกันกับคนอื่น ๆ บ้าง ส่วนตอนนี้ ก็พยายามหันมาชวนกันตั้งใจภาวนามากขึ้นค่ะ

มีหมอดูฝรั่งที่อเมริกาเคยบอกว่าเราสองคนเป็น twin souls ที่ตามกันมาจริงเท็จอย่างไรไม่รู้ล่ะค่ะ แต่ก็เชื่อว่า เราคงเคยร่วมบุญกันมาจริง ๆ เพราะกรรมก็ตกแต่งให้เกิดมาหน้าตาเหมือนกันขนาดนี้ (ยิ้ม) และจะว่าไปแล้ว ก็ดูเหมือนเราจะเสมอกันหมด ทั้งศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญา นับถือศรัทธาในครูบาอาจารย์ และมีผู้มีพระคุณทางธรรมคนเดียวกัน ยึดถือแนวทางที่เหมือนกัน เทใจให้พระศาสนาเท่า ๆ กัน มีใจเจือจานเท่า ๆ กัน และมีเป้าหมายสุดท้ายอันเดียวกัน เชื่อว่าชาตินี้ทั้งชาติ ก็คงจะได้เกื้อกูลกันไปอย่างนี้จนตลอดชีวิตล่ะค่ะ

คุณกวิณ: ตัวนี้ตั้งแต่ธรรมะเข้ามาในใจจริง ๆ จัง ๆ มากขึ้น เราก็ได้แนะนำกันตลอดครับ เกี่ยวกับคำสอนดี ๆ งานบุญที่นำเข้าร่วม แต่ที่สำคัญที่สุดคือ ตอนที่ผมไปบวชหลังจากเรียนจบกลับมาประเทศไทย ตอนนั้นไปบวชที่จังหวัดกาญจนบุรี ห่างไกลจากบ้านและครอบครัว แต่วก็อยากจะให้ผมได้ปฏิบัติธรรมด้วยความสบายใจและไม่ต้องห่วง เรื่องอะไรขาดเหลือก็จะคอยเป็นธุระจัดหาให้อยู่ตลอดเวลาครับ

ที่สำคัญแต่ัวให้การสนับสนุนและกำลังใจกับการที่ผมไปบวชเพื่อปฏิบัติที่วัด มาตั้งแต่วันเข้าอุปสมบทไม่ขาดเลยจนอีกหกเดือนให้หลังที่สึกออกมา นอกจากนั้นแต่ัวยังคอยหาหนังสือธรรมะดี ๆ มาคอยถวายที่วัดไม่ใช่แค่พระพี่ชาย แต่รวมถึงส่วนรวมให้เป็นสมบัติของวัดไม่น้อย เรียกว่าได้ประโยชน์ทั้งผมที่ตั้งใจเข้าไปปฏิบัติอย่างเต็มที่ และพระรูปอื่น ๆ รวมถึงอุบาสกอุบาสิการุ่นหลัง ๆ ด้วย เพราะได้ไปตั้งเป็นตู้หนังสือธรรมะถวายไว้ให้กับวัดเลยครับ

ฝากไว้อีกหนึ่งคิดหนึ่งคือ แต่ัวเขาเป็นคนฉลาดทำบุญมากนะครับ เวลาที่เขาแวะเวียนไปที่วัด เขาจะคอยสังเกตสังการรวมทั้งถามไถ่ว่าที่วัดขาดเหลืออะไรบ้างในทุก ๆ ด้าน ทั้งพระพี่ชายเอง รวมถึงพระรูปอื่นและคนอื่น ๆ ในวัด, สถานที่ และสิ่งของเครื่องใช้ และแม้แต่กระทั่งสุนัขที่มีคนมาปล่อยที่วัด แต่ัวเขาก็ยังหาอาหารมาฝากพวกมันอยู่เนื่อง ๆ เลยครับ ใครไปทำบุญที่วัดถ้าสามารถทำอย่างแต่ัวได้ก็จะดีมากเลยครับ เพราะหากได้ถวายสิ่งของปัจจัยในสิ่งที่ทางวัดขาดแคลนจริง ๆ ก็จะได้ประโยชน์เป็นอย่างมากเลยครับ

และหลังจากที่ผมเริ่มมาทำงานแล้ว ผมก็พบว่าการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันไม่ได้ง่ายเหมือนกับตอนที่บวชซึ่งเป็นสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสมแก่ผู้ปฏิบัติจริง ๆ แต่ัวก็คอยดึง ๆ ให้ผมเข้าร่วมงานบุญต่าง ๆ มิได้ขาด หากเห็นผมจมเข้าไปทางโลกมาก ๆ แต่ัวก็จะมาคอยถามไถ่และชวนกันร่วมทำบุญทำกุศลมิให้ลืมหือห่างเหินจากทางธรรม

พูดได้ว่าแต่ัวเป็นอภิชาติขนิษฐาเลยก็ว่าได้ครับ เพราะเป็นน้องสาวที่สนับสนุนพี่ชายทางธรรมอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอได้ขาดเลยครับ

เป็นคู่พี่น้องที่เป็นภักษามิตรกันจริง ๆ ค่ะ คือตรงนี้คุณพ่อคุณแม่ท่านมีส่วนอย่างไรในการสอนให้เราช่วยเหลือกันจนปัจจุบันคะ

(คุณพ่อชื่อ นายแพทย์วีระพงษ์ ฉัตรานนท์ อดีตอาจารย์ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล คุณแม่ชื่อ นางอุษณีย์ ฉัตรานนท์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง Vice President สถาบันวิจัยและเทคโนโลยี ปตท.)

คุณอลิสซา: ตั้งแต่เล็ก ๆ คุณพ่อคุณแม่จะเลี้ยงเรามาแบบไปไหนมาไหนด้วยกัน ทำอะไรก็ทำด้วยกันมีอะไรก็แบ่งเท่า ๆ กัน แล้วก็ห่อหุ้มให้เราโตมาแบบรักกัน และคอยดูแลกันนะค่ะ คำพูดที่ได้ยินบ่อย ๆ เลยจนถึงเดี๋ยวนี้ โดยเฉพาะเวลาที่ คุณพ่อคุณแม่อาจจะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็คือ “พี่เตี้ยดูแลน้องด้วยนะลูก” หรือ “ตัวคอยดูพี่เตี้ยเขาด้วยนะ” และเราก็จะรู้สึกว่ามีกันและกันจริง ๆ คุณพ่อคุณแม่มีส่วนมากนะค่ะ ถึงเด็ก ๆ จะทะเลาะกันแทบเป็นแทบตายก็เถอะค่ะ เป็นธรรมดาของวัย แต่ถ้าปลุกฝังบ่มเพาะให้พี่น้องดูแลรักกันแล้ว พอโตขึ้นแม้ยามที่พ่อแม่ไม่อยู่ดูแลด้วยตัวเองแล้ว ก็เชื่อนะค่ะว่าพี่น้องจะไม่ทิ้งกัน

คุณกวิณ: ครับ คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงผมกับแตัวมาให้รักกันและช่วยเหลือกัน ตลอด แม้ว่าเราจะทะเลาะกันตอนเด็ก ๆ บ้างตามประสา แต่เราก็รักกันดีมาโดยตลอด คุณพ่อคุณแม่เป็นคนรักครอบครัวครับ ทำให้เราสองคนได้รับสิ่งเหล่านี้มาในชีวิตด้วย ยิ่งช่วงที่ผมกับแตัวไปเรียนที่อเมริกาต้องใช้ชีวิตลำพัง ยิ่งรู้เลยว่าคุณพ่อคุณแม่เคยดูแลมาดีขนาดไหน สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่ได้เคยสอนให้ดูแลกันรักกันยิ่งมาเห็นตอนนี้ล่ะครับ เพราะแตัวเขาต้องไปเรียนอยู่ในเมืองที่ไม่มีคนไทยเลย ผมก็อดเป็นห่วงไม่ได้ต้องคอยถามไถ่กันตลอด จนกระทั่งชวนกันเข้ามาทางธรรมจริง ๆ จัง ๆ มากขึ้นภายหลังครับ

คุณพ่อคุณแม่มีส่วนในการหล่อหลอมลักษณะนิสัยในทางโลกและการเกื้อกูลใน
ความเป็นพี่น้องที่เป็นกัลยาณมิตรที่ดีของทั้งคู่เขี้ยวนะคะ

ทีนี้ขอย้อนไปคำถามที่คุณกรีนไปบวช ได้บวชตอนช่วงไหนคะ แล้วไปบวชที่
ไหน ตรงนี้กับที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง

คุณกรีน: ตอนที่ขอไปบวชนั้น คุณพ่ออนุโมทนาด้วยครับ เพราะท่านเห็นว่าโต
แล้วและการไปบวชก็เป็นเรื่องบุญเรื่องกุศลด้วย ส่วนคุณแม่ก็นั้นด้วยความที่ท่านมี
ความเจริญก้าวหน้าทางหน้าที่การงานมาก ก็เลยอยากจะให้ผมรีบเริ่มทำงานและ
หาความก้าวหน้าให้ตัวเอง เมื่อครั้งแรกผมขอบวชเป็นเวลา 3 เดือน คุณแม่รู้สึกว่
นานไปสักนิดก็เลยอดอดบ้าง แต่ในที่สุดคุณแม่ก็อนุโมทนาด้วยครับ

แต่ตอนที่เริ่มมีปัญหาคือตอนที่ผมขอต่อเวลาจาก 3 เดือนเป็น 6 เดือนใน
ชีวิตสมณเพศ คุณแม่เริ่มทำใจไม่ได้เพราะคุณแม่กลัวว่าผมจะบวชไปเรื่อย ๆ ไม่สึก
โดยที่คุณแม่ไม่เคยเตรียมใจไว้ก่อน แต่ผมเองก็คิดว่าเราคงไม่มีโอกาสไหนอีกแล้ว
ในชีวิตนี้ที่จะได้ก้าวมาสู่ที่เหมาะสมแก่การปฏิบัติธรรมเท่าร่วมกาสาวพัสตร์เช่นนี้ได้
อีก จึงพยายามเจรจากับคุณแม่อยู่พักใหญ่และสัญญากับท่านว่าเมื่อครบกำหนด 6
เดือนก็จะสึกอย่างแน่นอน (แม้ว่าใจจริงแต่เดิมอยากจะอยู่ให้ได้นานที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้) และในที่สุดคุณแม่ก็ยอมครับ

จากที่ไม่ค่อยเต็มใจนักแต่แรก กลายเป็นว่าคุณแม่คอยอุปัฏฐากดูแลเป็นอย่างดี
มาเยี่ยมที่วัดแทบจะทุกสัปดาห์ตลอดหกเดือน ยามหาอาหารมาถวายก็แทบจะเลี้ยง
ทั้งวัดเลยทุกครั้ง ไป ๆ มา ๆ คุณพ่อ คุณแม่ และตัว ก็เลยได้มาร่วมบุญกันมี
ความสุขทุกฝ่ายเลยล่ะครับ

คุณอลิสสา: ใช่ค่ะ ด้วยความเป็นห่วงพระลูกชายนี่ล่ะคะ คุณพ่อคุณแม่เลยได้มา
ทำบุญที่วัดแต่เช้าทุกสัปดาห์เลย และแต่ละครั้งก็จะเลือกแต่ของที่ประณีตมาถวาย
ที่สำคัญ มาแต่ละครั้งก็จะได้มาสนทนาธรรมกับหลวงพ่ที่ท่านเป็นเจ้าของอาวาสด้วย
ซึ่งท่านก็มีจะมีอะไรเล่าสนุก ๆ หรือเป็นข้อคิดดี ๆ เสมอ ๆ คุณพ่อคุณแม่ก็พลอย
ได้รับธรรมทานกลับไปด้วยค่ะ

ค่ะก็ต้องขออนุโมทนากับคุณธีรนนท์ที่ได้บัวขมา หลังจากที่ได้บัวข ความมั่นคง
ในพระรัตนตรัยก็มีมากขึ้นตามลำดับจนถึงทุกวันนี้

คราวนี้มาที่หัวข้อสัมภาษณ์ สำหรับคำว่า นางฟ้าและเทวดาของชาวลานธรรม
เป็นคำที่คนในเว็บลานธรรม ไม่ว่าจะเป็นตั้งแต่สมัยผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ในอดีต รวมถึง
ณ เวลาคู่ปัจจุบัน ขนานนามคุณอลิสาและคุณกวินกัน ขอถามสักนิดค่ะ ถ้าให้
ลิสต์งานบุญที่ได้ช่วยเหลือพระพุทธศาสนาในระดับต่าง ๆ มีอะไรบ้าง (หัวเราะ)
เอาหลัก ๆ ก็ได้ค่ะ ถ้าลิสต์ออกมาแล้วจะบรรยายไม่หมด

คุณอลิสา: ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ... (ยิ้ม) จริง ๆ แล้ว พอมองย้อนกลับไป
ก็ทำให้เห็นภาพเหมือนกันค่ะว่า ส่วนใหญ่เรื่องที่ได้เข้ามามีส่วน จะเป็นเรื่องของ
การทำสื่อเพื่อเผยแพร่ธรรมะเป็นหลัก อย่างแรกเลยคือ สื่อซีดี ที่คนรู้จักกันมากก็
จะเป็นซีดีเสียงอ่านหนังสือของพี่ดังตฤณเรื่อง “เสียดาย...คนตายไม่ได้อ่าน” และ

“วิปัสสนาญาณ” นะคะ ตอนนั้นตั้งใจอ่านให้คนตาบอดและผู้สูงอายุเป็นหลัก เพราะซีดียังไม่เป็นที่นิยมเหมือนทุกวันนี้ แต่ก็น่าดีใจนะค่ะที่ตอนนี้กลายเป็นสื่อที่แพร่หลายมากขึ้นและเข้าถึงคนได้อีกมากทีเดียว

แล้วก็เริ่มมาทำสื่อที่เป็นสิ่งพิมพ์ ก็ได้ช่วยกันกับเพื่อน ๆ จัดพิมพ์หนังสือกันมาหลายเล่มค่ะ เช่น “วาทะดังตฤณ ฉบับชวนคิด” และ “วาทะดังตฤณ ฉบับความรักหลากหลาย” ของพี่ดังตฤณ, “จิต คือ พุทธะ” ธรรมเทศนาของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล, หนังสือ “อตุโล ไม่มีใครเทียม” ประวัติและธรรมเทศนาของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล ซึ่งตอนนี้ยังอยู่ในระหว่างจัดพิมพ์, “พระธรรมเทศนา ณ ศาลาลุงชิน โดย พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชโช” ฯลฯ หรืออย่างเวลาที่หลวงพ่อบราโมทย์ ท่านมาที่ศาลาลุงชิน ก็จะคอยนำถอดเสียงเทศน์ของท่านมาจัดลงหน้า แล้วนำไปโรเนียวแจกเป็นธรรมทานที่ศาลาทุกเดือน อะไรอย่างนี้เป็นต้นนะค่ะ นอกจากนี้ก็มีหน้าที่ประจำคือ เขียนคอลัมน์ “จากใจ บ.ก. ไกลตัว” ให้นิตยสาร “ธรรมะใกล้ตัว” ทุกวันพฤหัสบดีสัปดาห์ละครั้ง

ต่อมาก็ได้เริ่มช่วยขยายมาทำรายการวิทยุ คือ ได้ดำเนินรายการวิทยุ “ธรรมะอารีย์” ทางคลื่น AM 1251 ทุกวันเสาร์แปดโมง ซึ่งก็ทำมาทุกสัปดาห์ตั้งแต่ มกราคม ๕๐ เป็นต้นมา แต่ก็เพิ่งปลดระวางตัวเองไปเมื่อต้นเดือนตุลาคมนี้เองค่ะ เพราะรู้สึกว่าการกิจกรรมเริ่มเยอะจนเบียดเบียนเวลาที่เราควรเป็นแล้ว เพราะระหว่างนั้นได้เริ่มเขียนเข้ามาจ้างงานใหม่ที่สเกลใหญ่ขึ้นไปพลาด้วยค่ะ คือรายการโทรทัศน์ชื่อรายการ “ที่เล่นที่จริง” ที่ออกอากาศทางทรูวิชั่น ช่อง ๒๘ ทุกวันเสาร์แปดโมงครึ่ง ที่มีทีมงานอีกเป็นสิบ ๆ คน นับเป็นประสบการณ์ใหม่ที่ต้องใช้เวลาและต้องทำการบ้านมากกว่าเดิมมากทีเดียวค่ะ

นอกนั้น ก็จะเป็นงานบุญอื่น ๆ จิปาถะเป็นครั้งคราวไปค่ะ เช่น โครงการรวบรวมปัจจัยเพื่อสร้างถาวรวัตถุบ้าง จัดหาหนังสือเข้าห้องสมุด วัด หรือเรือนจำตามที่ต่าง ๆ บ้าง ไปช่วยออกแรงในงานบุญในส่วนที่เราพอจะช่วยได้บ้าง ช่วยสละปัจจัยในโครงการต่าง ๆ บ้าง ฯลฯ แล้วแต่โอกาสนะค่ะ

คุณกวิน: สำหรับผมคงจะบรรยายได้หมดครับ เพราะทำน้อยกว่าแล้วมาก แต่ัวเขาเป็นหญิงเหล็กแห่งวงการงานบุญงานกุศลจริง ๆ

งานหลัก ๆ ที่ผมทำนั้นจะเป็นงานทำเว็บไซต์ธรรมะครับ โดยเฉพาะเว็บไซต์ดังตฤณและลานธรรมเสวนาที่ทำร่วมกับเพื่อน ๆ ในภายหลังเมื่อแล้วเขามาอ่านหนังสือเสียดายคนตายไม่ได้อ่านอัดลงในซีดี ผมก็เห็นว่าการแจกซีดีอย่างเดียวตามงานสำคัญทางศาสนาอาจจะไม่สามารถเผยแพร่ได้กว้างขวางพอ จึงได้มาเริ่มทำเว็บไซต์ดังตฤณมัลติมีเดียขึ้น ซึ่งรวบรวมเสียงอ่านหนังสือธรรมะทั้งหมดของคุณดังตฤณ ทั้งจากเสียงของแล้วและเสียงของท่านอื่น ๆ เพื่อให้คนที่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้ ทั้งประเทศไทยและต่างประเทศ ได้เข้ามาดาวน์โหลดไปฟังกันได้โดยสะดวก กับเว็บนี้ก็เรียกว่าลงทุนลงแรงไปมากทีเดียวครับ เพราะนอกจากจะต้องขอเช่า bandwidth จำนวนมหาศาลแล้ว ยังต้องเอาไปเก็บไว้ที่ server ต่างประเทศเพื่อให้พุทธบริษัทที่ไม่ได้อยู่ในเมืองไทยสามารถรับฟังเสียงธรรมได้อย่างไม่สะดุดและรวดเร็วครับ แต่ทั้งนี้ก็เป็นการลงทุนลงแรงที่มีความสุขมาก ๆ เลยละครับ

นอกจากงานเว็บไซต์แล้ว หลัก ๆ ก็เป็นการออกแบบหน้าปกหนังสือธรรมะของคุณดังตฤณ, หน้าปกซีดีธรรมะต่าง ๆ เช่น ซีดีคำสอนของหลวงพ่อบราโมทย์ ฯลฯ นอกจากนั้นก็เป็นงานที่ร่วมทำกับภักขณมิตรท่านอื่น ๆ ในลานธรรมอีกหลาย ๆ งานครับ เช่น งาน ‘หนังสืออตุโลไม่มีไต่เทียม’ ที่แล้วเป็นแม่งาน, รายการทีวีธรรมะ ‘ที่เล่นที่จริง’ และงานร่วมจัดพิมพ์หนังสืออื่น ๆ ครับ

คือคุณอลิสาจะเน้นไปที่การให้ธรรมทานเสียงอ่าน ลักษณะชีวิตจริงของคุณอลิสา ต้นหยกก็เห็นด้วยว่า เป็นผู้หนึ่งที่มีเสียงกังวานและไพเราะ ตรงนี้อาจจะให้คุณอลิสาช่วยเล่าเกี่ยวกับตำแหน่งงานที่ทำในปัจจุบันคะว่า ได้นำพรสวรรค์ในส่วนนี้ไปช่วยกับการทำงานอย่างไรบ้างคะ

คุณอลิสา: จริง ๆ แล้วหน้าที่การทำงานทุกวันนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการใช้เสียงโดยตรงเลยคะ เพียงแต่จับปลัดจับผลูบังเอิญมีคนได้ยินเสียงเรา แล้วขอให้ไปช่วยบันทึกเสียงตัวโน้ในโครงการบันทึกเสียงโครงการหนึ่ง ทุกวันนี้เลยพลอยได้ทำเป็นงานอดิเรก

(ยิ้ม) ตอนนี้อยู่ที่เอไอเอสค่ะ หน้าที่โดยตรงคือดูแลเกี่ยวกับประสบการณ์ลูกค้าเชิงกลยุทธ์ แต่ก็แปลกดีค่ะ หลังจากที่ทำซีดีเสียงอ่าน เสียหาย...คนตายไม่ได้อ่านเผยแพร่ออกไปสักราว ๆ สามสี่เดือน อยู่ ๆ บริษัทก็มีนโยบายเลิกจ้างคนนอกบันทึกเสียงตอบรับอัตโนมัติ เพราะเกรงเรื่องความลับของข้อมูล หน่วยงานหนึ่ง เขาก็เลยเลือกให้เราบันทึกเสียงแทนทั้งหมด จากนั้นก็ค่อย ๆ มีงานบันทึกเสียงตามมาเรื่อย ๆ ก็เลยได้ค่าขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นผลพลอยได้ เอาไปทำบุญอย่างอื่นได้มากขึ้นด้วยค่ะ (ยิ้ม)

ค่ะ เป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษในด้านเสียงจริง ๆ

ความที่มีลักษณะเด่นแตกต่างไปจากน้องสาว ซึ่งคุณกวินจะช่วยไปทางด้าน graphic designs ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหน้าปกซีดีเทคนซ์ของครูบาอาจารย์ เช่น ซีดีหน้าปกที่สวนสันติธรรมของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชโช หรือรวมไปถึงหนังสือธรรมทานของคุณดังตฤณ แล้วก็รวมไปถึงดูแลเว็บไซต์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นต้นกำเนิดของเว็บหลวงพ่อเทียนที่วัดสนามใน ตรงนี้คุณกวิน ก็เป็นผู้ริเริ่มจน ณ ปัจจุบันช่วยคุณสมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ะ ดูแลเว็บไซต์ดังตฤณดอกทศอม

อยากจะขอให้คุณกวิน เล่าเพิ่มเติมค่ะว่า งานบุญที่ช่วยตรงนี้มาจากอะไรที่เป็นแรงบันดาลใจบ้างคะ

คุณกวิน: แรงบันดาลใจทั้งหมดต้องเรียกว่ามาจากพี่ดังตฤณคนเดียวเลยครับ ชีวิตนี้ถ้าไม่ได้เจอพี่ดังตฤณ ชีวิตผมจะหันหัวเรือจมไปทางไหนก็ไม่ว่า พี่เขาเป็นผู้มีพระคุณกับชีวิตผมอย่างที่เรียกว่าไม่สามารถทดแทนได้หมดสิ้นเลยครับ ดังนั้น พอมีงานไหนที่จะช่วยเหลือสนับสนุนพี่เขาได้ ผมจะไม่รีรอและลังเลเลยที่จะทำให้เต็มที่ และดีที่สุด งานทั้งหมดที่ได้ทำตั้งแต่ส่วนต่าง ๆ ของเว็บไซต์ดังตฤณ, หน้าปกหนังสือธรรมะฉบับธรรมทานที่เขียนโดยพี่ดังตฤณ, และซีดีธรรมะต่าง ๆ

เมื่อตั้งใจมาก งานก็เริ่มพลิกผันขึ้นมาเรื่อย ๆ จากระดับเด็กหัดใหม่ที่เรียนรู้การทำงานศิลปะด้วยตัวเองแบบงู ๆ ปลา ๆ มาเป็นที่ไว้วางใจของพี่ ๆ เพื่อน ๆ ครับ อันนี้ฝากไว้ได้เลยครับว่า **คนเราเมื่อมีใจรักกับงานใด ๆ ขยันและหาช่องทางใน**

การปรับปรุงด้วยหลักอิทธิบาทสี่ คนเราก็สามารถยกระดับความสามารถของ
ตนเองขึ้นมาได้จริง ๆ ครับ

แต่อีกแรงบันดาลใจหนึ่งที่ช่วยให้ผมเข้ามาทำงานนี้ได้คือพี่น้อง สุปราณี ที่
ต้องขอบคุณมาก ๆ ครับ ตอนสมัยที่ผมอยู่ที่อเมริกา ด้วยความที่พี่น้องก็อยู่อเมริกา
เหมือนกัน จึงทำให้พวกเราทำงานในช่วงเวลาเดียวกันได้สะดวกแม้จะอยู่คนละรัฐ
พี่น้องไว้วางใจให้ผมช่วยออกแบบซีดีธรรมะหลาย ๆ ชุด ซึ่งทำให้ผมเริ่มมีความ
มั่นใจและรักในการมีส่วนร่วมในงานบุญมากขึ้น และกลายมาเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนา
สื่อธรรมะต่าง ๆ ต่อมาในภายหลังครับ

*แล้วคุณกวินปัจจุบันทำงานที่ไหนคะ งานทางธรรมที่ได้ทำมามีส่วนในการทำ
งานในหน้าที่ปัจจุบันอย่างไรบ้างคะ*

คุณกวิน: ปัจจุบันผมทำงานที่บริษัท AIS เหมือนแต่ครับ แต่ผมอยู่ทางฝั่งวิศวกร
ทำหน้าที่ออกแบบระบบโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ GPRS/EDGE

จริง ๆ แล้วผมแทบจะไม่ต้องเอาธรรมะไปใช้ในที่ทำงานมากนักเลยครับ
เพราะผมพบว่าที่ AIS ในส่วนงานที่ผมทำงานอยู่ด้วยนั้น มีคนปฏิบัติธรรมอยู่
ระดับหนึ่งเลยครับ ตั้งแต่ระดับหัวหน้าทีใกล้ชิดในสายงานที่ไปฟังธรรมจาก
หลวงพ่อบราโมทย์เป็นประจำ จนถึงระดับ EVP ที่เป็นผู้จริงจังในการปฏิบัติธรรม
มาก และก็เมตตาผมมาก ๆ ในยามที่ผมได้มีโอกาสพบกับท่าน อาจจะเพราะได้
แลกเปลี่ยนประสบการณ์ธรรมะกันด้วยมังครับ

แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนจะสนใจธรรมะนะครับ เพราะที่บริษัทก็เหมือนสังฆมการ
ทำงานปกติที่อื่นทั่วไปที่จะมีเรื่องของความเครียด อารมณ์ต่าง ๆ ของผู้คน นาน ๆ
ทีก็จะมีเรื่องรู้สึกไม่พอใจบ้าง แต่นับว่าเป็นโชคดีที่ผมได้เรียนรู้ธรรมะมาก่อน
โดยเฉพาะเรื่องของสติ แม้จะเป็นเพียงระดับต้น ๆ แต่ก็ทำให้ผมสามารถใช้ชีวิตทำ
งานได้อย่างมีความสุขจนถึงทุกวันนี้เลยละครับ

*คราวนี้ย้อนกลับมาที่คุณอลิสาคะ ว่าอะไรเป็นแรงบันดาลใจที่อยากจะทำให้
สรรค์สร้างสิ่งที่ดี ๆ คือธรรมทาน ให้กับคนในสังฆมคะ เพราะการให้ธรรมทาน*

เนีย เป็นการให้ชีวิตใหม่กับคน ๆ หนึ่งเชียว ตั้งที่ว่าถ้าเพียงใจเปลี่ยน การมองโลกก็เปลี่ยน การกระทำต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปทีเดียว

คุณอลิสตา: อาจจะมีหลาย ๆ อย่างนะคะ ส่วนหนึ่งคือ เราเคยได้รับสิ่งนั้นมาก่อนจากคนอื่น เราเคยเป็นผู้โง่เขลา แล้วก็มีคนหยิบยื่นธรรมะให้ แล้วมันช่วยให้เราตาสว่างขึ้น ชีวิตที่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่เพราะทุกข์ทางใจอย่างที่สุดก็กลับเหมือนมีแสงสว่างสาดฉายเข้ามาในชีวิต มันทำให้เราอยากให้คนอื่นได้รับรู้ในสิ่งนี้เหมือนเราบ้าง พี่ตั้งตฤณเป็นแรงบันดาลใจที่ฉายแสงแรกเข้ามาในชีวิตคะ และก็เป็แรงบันดาลใจในสิ่งอื่น ๆ ที่ตามมาอีกมาก และในช่วงเดียวกันนั้นเอง ก็ได้อ่านธรรมะในภาษาที่เรียบง่ายของหลวงพ่อบราโมทย์ด้วย ซึ่งตอนนั้นท่านยังเป็นฆราวาสนะคะ แต่จากธรรมะที่เรียบง่ายของท่านทั้งสอง ก็ทำให้ประตุธรรมะบานแรกของเราเปิดออก แล้วใจที่เศร้าหมองอย่างมากจากทุกข์ทางใจในตอนนั้นก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นโล่งขึ้น เบาขึ้น ค่อย ๆ มีความเข้าใจ มีมุมมองที่เป็นสัมมาทิฏฐิ จนถึงวันนี้ก็คิดว่า ชีวิตพลิกไปในทางที่สว่างขึ้นได้ ก็เพราะธรรมทานที่เคยได้รับนี้เอง ได้รู้อย่างนี้ว่าธรรมะมีค่าต่อชีวิตทั้งชีวิตขนาดไหน เราก็อยากจะให้คนอื่นได้มีโอกาสเจอประตุบานแรกเหมือนที่เราเคยได้เจอณะคะ

อีกอย่างหนึ่งคือ ตอนนี้โลกของเรา สังคมของเรากำลังเสื่อมถอยลงทุกที มีแต่คนขาดที่พึ่งทางใจ รอบตัวมีแต่สิ่งเร้ากิเลสมากขึ้น แต่คนรู้จักความเป็นพุทธที่แท้จริงน้อยลง พุทธศาสนากำลังอ่อนแรง ทั้งประเทศไทยอาจจะมีคนเพียงหยิบมือเดียวที่เข้าใจจริง ๆ ว่าแก่นที่แท้ของพระพุทธศาสนาสอนอะไร ถ้าเราไม่ช่วยกันรักษาพระศาสนาไว้วันนี้ อีกหน่อยคนรุ่นหลังอาจไม่มีใครได้เห็นรอยพระบาทของพระศาสดาให้เดินตามจริง ๆ นะคะ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเมตตา มาก ๆ เช่นหลวงพ่อบราโมทย์ ท่านก็ออกมาสอนลูกศิษย์ลูกหาทุกวัน ท่านเห็นตเห็น้อยมากนะคะ แต่ก็เห็นเลยว่าด้วยเมตตาของท่านนั้น ก็ทำให้ธรรมที่แท้ สืบทอดลงไปถึงจิตถึงใจคนรุ่นหลัง จนเป็นหลักฐานที่แท้ของความเป็นพุทธะจำนวนนับไม่รู้อู่เท่าไรต่อเท่าไรแล้ว เราเองถ้าพอจะมีส่วนช่วยทำอะไรได้บ้าง แม้จะเป็นฟันเฟืองเล็ก ๆ หากจะช่วยให้คำสอนที่แท้ของพระพุทธเจ้าเมื่อสองพันกว่าปี

ยังสืบทอดตั้งมั่นต่อไปได้ ก็จะไม่ล้มเลิกเลยคะ ถือว่าเป็นหน้าที่ของชาวพุทธทุกคน และถือเป็นการแทนคุณขององค์พระศาสดาที่ชี้แนะทางสว่างให้เราด้วยคะ

แล้วที่ทั้งคู่ทำงานทางธรรมกันเยอะขนาดนี้ (ที่เล่าในนิตยสารเป็นแค่เพียง ส่วนหนึ่ง อมยิ้ม) ในขณะที่ภาระทางโลกในด้านการทำงานก็มีไม่น้อย เอา เรี่ยวแรงมาจากไหนคะ อยากขอให้ช่วยเล่าสักนิดคะ

คุณอลิสสา: ประหลาดใจอยู่เหมือนกันคะ ไม่ทราบเหมือนกันว่าเรี่ยวแรงมัน มาจากไหน (ยิ้ม) แต่รู้ว่าจากเดิมที่ชีวิตเคยเรื่อย ๆ เอื่อย ๆ พอเข้ามาตรงนี้แล้ว ชีวิตมันมีความหมายขึ้นมาก สิ่งที่ได้ทำ สิ่งที่คนจำนวนมากได้รับ เป็นกำลังวังชาที่ ทำให้เรารู้สึกอยากจะทำ อยากจะให้ต่อไป จะเรียกว่าเลี้ยงอยู่ได้ด้วยแรงปิติได้หรือ เปล่าก็ไม่รู้คะ บางทีนอนน้อย แต่รุ่งขึ้นไปทำงานก็ยังไม่ได้รู้สึกอ่อนเปลี้ยอะไรมาก แต่อย่าเอาอย่างเลยนะคะ ไม่ดีหรอกคะ (ยิ้ม) ใช้ชีวิตให้สมดุลดีกว่า นี่ก็เพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาด้วยโรคกรวยไตอักเสบ เพราะมัวแต่นั่งทำโน่นทำนี่ไม่ยอมลุกไป เข้าห้องน้ำนี่เอง ยังไงก็ถนอมรักษาร่างกายเรากันไปก่อนดีกว่าคะ เรียกว่าเอ็นดูเขา ต้องอย่าให้เอ็นเราขาดด้วยนะคะ

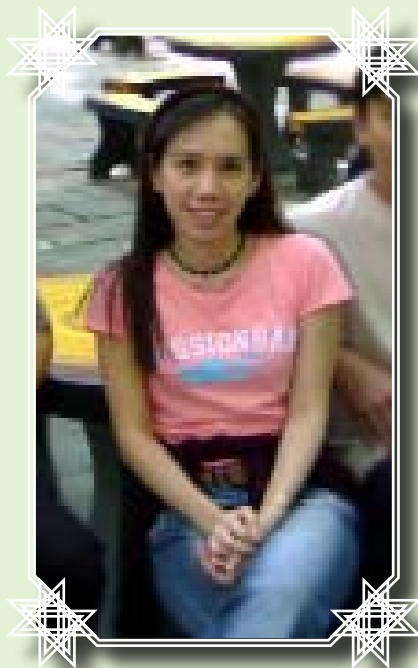
ตอนนี้ก็เริ่มปลดระวางตัวเองออกจากงานต่าง ๆ เหล่านี้ลงบ้างแล้วคะ เพราะ ที่ผ่านมามีอะไรต่ออะไรเยอะมากจริง ๆ ตอนนี้ตั้งใจจะให้เวลาเพื่อประโยชน์ตน มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องของการภาวนา แต่งานเพื่อประโยชน์ส่วนกว้างนั้นก็จะมี ทิ้งนะคะ เพียงแต่คงจะหาสมดุลที่เหมาะสมให้ตัวเองมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าเรายังมี กำลังที่จะช่วยได้ และงานบุญงานกุศลนั้น อยากรู้ก็เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจให้ชุ่ม เย็นสำหรับตัวเองคะ

แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ก็ทำให้รู้สึกนะคะว่า ใครที่รู้สึกว่าชีวิตมันเรื่อยเปื่อย ชีวิตมันเหงา มันขาด มันท้อแท้ไร้ความหมาย ลองลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อคนอื่นดู ค่อย ๆ เป็นผู้ให้ ค่อย ๆ คิดทำอะไรด้วยตัวเอง อะไรที่เราเคยได้ประโยชน์ หา ทางแบ่งปันด้วยใจที่ศรัทธาในสิ่งนั้น ชีวิตมันจะค่อยเปลี่ยนไปในทางที่อบอุ่นขึ้นได้ จริง ๆ เปียกเปียกช่องว่างที่เป็นความหมองของจิตใจ และความฟุ้งซ่านตกขอบได้ เลยทีเดียวล่ะคะ

คุณกวิณ: ผมยังรู้สึกที่ผมทำน้อยไปนะครับ (ถ้าเทียบกับแต่แล้วยังน้อยกว่าเยอะเลย ^_^) รู้สึกว่ายังกุศเอาศัภษาพในตัวเองมาช่วยเหลือสังคมได้น้อยเกินไป อาจจะเพราะว่าตอนนี้ยังหาสมดุลของชีวิตไม่ค่อยเจอ ไม่ค่อยออกกำลังกาย นอนไม่เป็นเวลา เลยทำให้ร่างกายไม่ได้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ตลอด ตอนนี้เสร็จงานรายการโทรทัศน์ที่เล่นที่จริงแล้ว ก็กำลังวางแผนชีวิตตัวเองใหม่ครับ กำลังจะออกมา กำลังอย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติธรรมให้จริงจังกว่านี้ จะได้มีร่างกายและจิตใจที่แข็งแรง ที่จะทำประโยชน์ให้กับตัวเองและส่วนรวมได้มากกว่าที่เป็นอยู่ครับ

คะ จากบทสัมภาษณ์ของพี่น้องคุณนี้ ทำให้เห็นเขียวคะว่า สมกับเป็นเทวดาและนางฟ้า ดังที่คนอื่น ๆ ขนานนาม

คราวนี้ขอย้อนกลับมาถามเกี่ยวกับงานทางธรรมที่ทำกันอยู่ ขอถามคุณ อลิสา ก่อนคะว่า สำหรับงานบพ บ.ก. ในนิตยสารธรรมะใกล้ตัวนั้น ไม่ทราบว่าได้เรียนรู้ประสบการณ์จากงานตรงนี้อย่างไรบ้าง และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตส่วนตัวด้านครอบครัว การทำงานและสังคมอย่างไรบ้างคะ

คุณอลิสา: จริง ๆ แล้วก็ได้อะไรหลายอย่างนะคะ อย่างแรกเลยคือการทำงานร่วมกันเป็นทีมโดยมีศรัทธาเดียวกันเป็นศูนย์กลาง ช่วงฉบับแรก ๆ นั้นอาจจะมีลุ่มลุกคลุกคลานสักหน่อย แต่ก็ถือว่าหลายคนกระโดดลงมาฟอร์มทีมงานได้อย่างเร็วมากจนน่าเหลือเชื่อ จนมาถึงทุกวันนี้ต้องยกเครดิตให้ทีมงานนับสิบ ๆ ชีวิตทุกคนจริง ๆ ค่ะ มีอะไรเราประสานงานกันผ่านกระดานออนไลน์ คุยกันด้วยเหตุผลแบบพี่แบบน้อง ช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาธรรมะ ผลัดกันดูแล ผลัดกันนำ ในด้านที่ตนเองถนัด ถือว่าเป็นการนำความเก่งเฉพาะด้านของแต่ละคนมาใช้ เห็นเลยล่ะว่า การมีใจที่เป็นน้ำหนึ่งเดียวกันนั้น ทำให้งานไหนที่ว่ายาก ๆ สามารถเป็นไปได้ทั้งนั้น และคนทำงานก็มีความสุขด้วยกันทุกคนค่ะ

นอกจากนั้น ในส่วนของบท บ.ก. ที่รับผิดชอบอยู่ ด้วยความที่ต้องเขียนทุกสองสัปดาห์ เราเองก็จะคอยมองความเป็นไปของแวดลุ่มรอบข้าง และมองมันด้วยมุมมองของธรรมะ มีเรื่องไหนที่น่าสนใจก็หยิบจับมาเล่าสู่กันฟัง เพราะธรรมะก็อยู่ในชีวิตประจำวันของเราทุกกลมหายใจนี้แหละค่ะ หลาย ๆ อย่างพอเราต้องถ่ายทอดให้กับคนอื่น เราก็ต้องศึกษาเพิ่มเติมบ้างเพื่อความแน่ใจ และตกผลึกความคิดในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้นแต่ละครั้งที่ได้เขียน ก็จะพลอยได้ความรู้ความเข้าใจในข้อธรรมที่ถ่ายทอดออกไปแน่นขึ้นด้วย บางทีก็เน้นย้ำเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันของเราเอง หรือเมื่อมีคนเข้ามาขอคำปรึกษาในเรื่องคล้าย ๆ กัน เราก็ยังสามารถให้คำแนะนำและมุมมองในเรื่องนั้น ๆ ได้ดีขึ้นด้วยค่ะ

ไม่ทราบว่าการเขียนบทบ.ก. ในนิตยสารธรรมะใกล้ตัวนี้ ใช้เวลานานมั๊ยในแต่ละครั้ง

คุณอลิสา: นานเหมือนกันค่ะ... ตอนแรกที่ได้รับมอบหมายให้เขียนบท บ.ก. นั้นก็มาแบบสับสน พอรับมาแล้ว ก็เป็นความตั้งใจเลยล่ะว่า เราจะเขียนให้คนอ่านอ่านแล้วต้องได้ธรรมะซึมซับติดกลับไปทุกครั้งไม่มากก็น้อย จะไม่ใช่สไตล์เจาะแฉะที่ทักทายพูดคุยกับคนอ่านประจำฉบับเท่านั้น การเขียนแต่ละครั้งก็เลยใช้เวลาค่อนข้างมาก คือพอคิดว่าจะเขียนเรื่องอะไร ก็อาจจะต้องค้นหาข้อมูลสนับสนุนเพิ่มเติม เช่น ในพระไตรปิฎกว่าอย่างไร หรือครูบาอาจารย์ท่านว่าอย่างไร แล้วค่อยพยายามเรียบเรียงออกมาเป็นคำพูดที่อยากจะสื่อสารกับคนอ่าน

คือถ้าไม่แน่ใจจริง ๆ ว่าเป็นธรรมะที่ถูกต้องจริง ๆ ก็จะไม่ค่อยกล้าเขียนลงไปนะค่ะ เพราะเป็นการชี้หน้าคนหมู่มากด้วย แต่ก็แล้วแต่เรื่องนะค่ะ บางเรื่องก็ใช้เวลาชำระเร็วกว่าบางเรื่อง ไม่แน่นอนนะค่ะ

หลายคนชมผ่านมามาว่าคุณอลิสเขียนได้สะกิดใจคนอ่าน ให้ข้อคิดสะกิดใจสำหรับความสำคัญในด้านจิตใจ เพราะสิ่งที่น่ากลัวของการเกิด!! คือการทำอะไรด้วยความไม่รู้ที่ผิดศีลธรรม และใช้ชีวิตในด้านที่มีดี ไม่ว่าจะสว่างมามีดีไปหรือมืดมามีดีไป แต่เมื่อหลายคนได้ตระหนักในความสำคัญของศักยภาพของความเป็นมนุษย์ คุณค่าในการเกิด ก็ทำให้เกิดการสะสมเสียดายในการเดินทางไกล อริยทรัพย์ที่จะติดตัว คือทาน ศีล ภาวนา ทำให้เกิดสภาวะที่สมดุลในด้านจิตใจ มีเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลกมากขึ้น ไม่เพียงแต่เอา แต่คิดให้กับผู้อื่นเช่นกัน หรืออีกนัยก็คือมีการปรับความสมดุลในอีกด้าน ก็คือในด้านจิตใจ ไม่ได้เพียงแต่ดูแลร่างกายให้ หลับ อิ่ม สบาย แต่ฝ่ายเดียว

อยากจะขอให้ลงความเห็นตรงนี้สักนิดค่ะเกี่ยวกับจุดประสงค์หรือการเขียนบท บ.ก. ตรงนี้ค่ะ

คุณอลิส: จุดประสงค์ของการเขียนบท บ.ก. นั้นก็ชัดเจนอย่างที่เมื่อสักครู่นี้บอกไว้ล่ะค่ะ คืออยากให้คนอ่านได้รับธรรมะที่เป็นทางถูกทางตรงกลับออกไปทุกครั้ง มากบ้างน้อยบ้างไม่เป็นไร ซึ่งคนอ่านเองก็มีหลายระดับ ตั้งแต่เพิ่งสนใจธรรมะ ไปจนถึงคนที่รู้เยอะและปฏิบัติภาวนาก้าวหน้าแล้ว ก็จะเลือกมาเขียนสลับ ๆ กันไปบ้างค่ะ

อย่างที่กล่าวลະคะว่า คนเราต่างก็เกิดมาด้วยความ “ไม่รู้” ครูบาอาจารย์ท่านก็พูดอยู่เสมอ ๆ เตือนไม่ให้เราประมาท หลายคนอาจจะยังไม่ตระหนักว่าเราเกิดมาโชคดีขนาดไหนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้พบพุทธศาสนา และยังมี **ความสนใจใฝ่ศึกษาแบบนี้** ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะเขียนชักชวนให้คนค่อย ๆ เข้ามาศึกษา รับรู้ ปฏิบัติ และเตือนกันจูงกันไปในทางที่สว่าง และละความเห็นผิดจากความไม่รู้กันได้มากขึ้นเรื่อย ๆ คือตัวเองก็ไม่ได้รู้เยอะหรอกค่ะ แต่เรารู้ว่าแนวทางที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนมานั้น จะพาเราเดินไปบนเส้นทางสายอริยมรรค

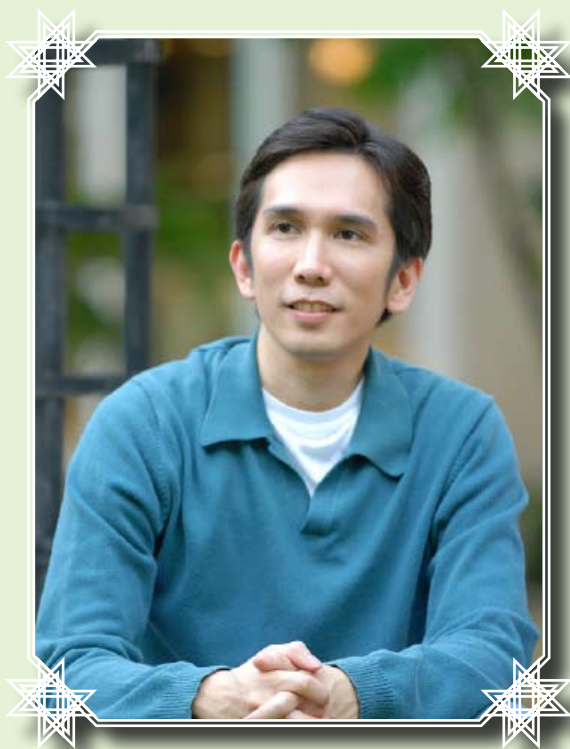
ที่ถูกตรงแน่ และก็ยังน้อยคนเหลือเกินที่จะได้รู้จักเส้นทางนั้น เชื่อว่านิตยสารของเราก็คงจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยกระจายคำสอนอันเป็นแก่นแท้ของพุทธออกไปในวงกว้างได้บ้างค่ะ

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น หลวงพ่อปราโมทย์ท่านก็เคยพูดให้ฟังนะค่ะว่า พระพุทธเจ้าท่านตรัสเตือนพวกเราไว้ว่า ให้เรา “ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท” คือทำประโยชน์ให้กับคนอื่นแล้ว ก็ต้องไม่ลืมประโยชน์ของตนด้วย คำว่า “ด้วยความไม่ประมาท” ก็คือมีสติรู้กายรู้ใจไว้ ถ้าทำประโยชน์ให้คนอื่นแล้ว ตัวเองมีแต่ลืมกายลืมใจ ไม่หมั่นเจริญสติไปด้วย อย่างนั้นก็ใช้ไม่ได้ ดังนั้นเป็นกำลังช่วยคนอื่นแล้ว เราก็ต้องพยายามดึงตัวเองออกจากความเห็นผิดด้วยตัวเองให้ได้ด้วยเช่นกันค่ะ

งานทางธรรมตรงนี้ก็ยิ่งทำให้คุณอลิสามีแรงบันดาลใจที่เพิ่มขึ้นในการมุ่งมั่นด้านการปฏิบัติภาวนาของตนด้วย ก็ขออนุโมทนาด้วยนะค่ะ ดังที่ครูบาอาจารย์เคยเทศน์สอนว่า ไม่มีอะไรที่ประเสริฐไปกว่าการช่วยเหลือตนให้พ้นทุกข์ในวัฏสังสารนี้ และระหว่างการเดินทางไกลนี้ การที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อนร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บ ตาย ในสังสารวัฏก็เป็นการสะสมบุญ บารมีของตนไปด้วย

คราวนี้ขอย้อนกลับมาสำหรับผลงานทางธรรมที่คุณกวินและคุณอลิสามีล่าสุดคือการไปช่วยในรายการทีวีธรรมะชื่อ ‘ที่เล่นที่จริง’ ที่คุณ วิรณัฐ โรจนประภา เป็นผู้สนับสนุนการจัดทำและเป็นผู้ที่อยากจะทำสื่อด้านบวกให้กับสังคมในยุคปัจจุบัน ไม่ทราบว่าคุณกวินมีบทบาทอะไรคะ

(เป็นการนำธรรมะมาเสนอในรูปแบบสบาย ๆ เหมาะกับยุคสมัยสมกับชื่อรายการ “ที่เล่นที่จริง” (<http://www.teelenteejing.com/>) ซึ่งออกอากาศทาง “ทิวทัศน์” (หรือยูบีซีเดิม) ช่อง ๒๘ ทุกวันเสาร์ เวลา ๐๘.๐๐ - ๐๘.๓๐ น.)

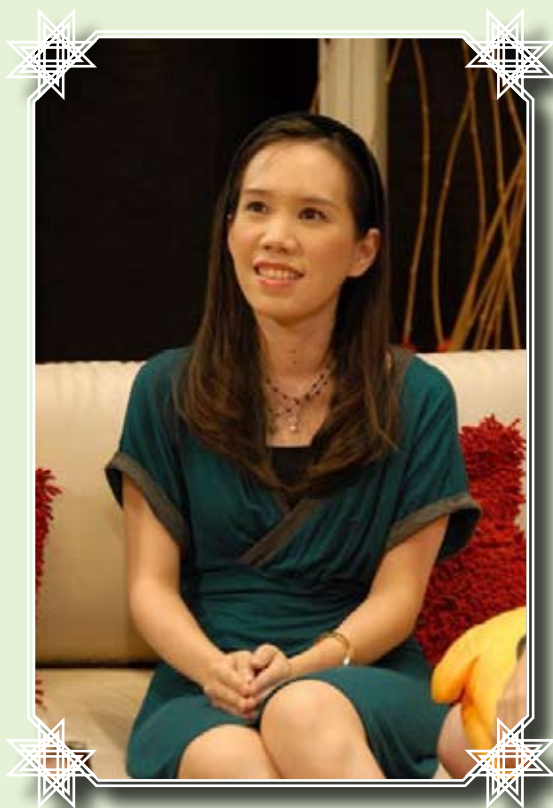
คุณกวิน: ผมได้รับบทให้เป็นหนึ่งในสองสหายช่วงชวาน่ากลุ่มร่วมกับคุณยอด พงศ์เพชร อมรสิทธิ์ ครับ บทที่เราได้รับคือการนำข่าวต่างๆ มาเล่าสู่กันฟัง แล้ววิเคราะห์ในเชิงธรรมะ ซึ่งเป็นการทำให้ต่างจากรายการเล่าข่าวทั่ว ๆ ไปซึ่งเน้นไปทางโลกมากกว่า แต่พอมาเริ่มงานจริงๆ เราก็พบว่ามันเครียดกว่าที่คิด เพราะนอกจากจะเอาข่าวน่ากลุ้มมาคุยกันแล้ว ยังต้องหยอดมุขธรรมะซึ่งไม่น่าจะง่ายนักในการทำให้น่าติดตาม ดูออกมาแล้วเครียดๆ น่ากลุ้มแทนข่าว เราจึงตกลงปรับบทกันใหม่ เพื่อให้ออกแนวกึ่งละคร และต้องคอยหามุขมาหยอดให้มีสีสันมากขึ้น เราก็พยายามหยิบทุกอย่างเท่าที่จะเป็นไปได้มาใส่เลยละครับ แม้ว่าเราจะไม่ใช้มือโปร เช่นเล่นดนตรีป็นเข้าไปด้วย แทรกมุขตลกปนบ้าง ทำนองเอาน้ำตาลเคลือบยานะครับ

แต่เนื่องจากผม ยอด และนักแสดงท่านอื่นๆ ต่างก็มีงานประจำของตัวเอง จึงทำให้พวกเราต้องคอยหาเวลามาเกลาบท ซ้อมบท ในยามว่างแทบไม่ได้พัก แต่ก็เรียกว่าคุ้มเหน้อยครับ เป็นงานที่พวกเราทำด้วยใจและมีความสุขจริงๆ โดยเฉพาะเมื่ออยู่บนเจตนาที่อยากจะให้ผู้ชมที่บ้านได้รับสาระทางธรรมดี ๆ ไปพร้อมความสุข มันยิ่งทำให้เรามีความสุขมากขึ้นไปอีกด้วยครับ

คือคุณกวินได้ใช้ความสามารถพิเศษในการเล่นกีตาร์ เสริมในบทการศุภวิเคราะห์ ชาวแบบแฉ่คิด ด้วย (อมยิ้ม)

แล้วคุณอลิสาคะ สำหรับบทบาทหนึ่งในสี่สาวในช่วงสุดท้าย ตรงนี้เป็นอีก บทหนึ่งที่มีความท้าทายไม่น้อย อยากจะขอให้เล่าสักนิดคะ

คุณอลิส: ในช่วงแรกจะเป็นรูปแบบการสนทนาของสี่สาวคะ แต่หลังจากผ่านไปสี่เทปก็เริ่มเห็นว่า ช่วงเวลาแค่สิบนาทีมันน้อยเกินไปสำหรับการสนทนาด้วยกันถึงสี่คน เลยตกลงปรับเปลี่ยนรูปแบบกันใหม่เป็นสองคนแทนคะ แล้วตัวเองก็ปรับมาทำหน้าที่เป็นพิธีกรกลางที่ร้อยเรื่องในช่วงต้น ช่วงกลาง แล้วก็ตอนจบ แล้วก็คอยสนับสนุนช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ ที่พอจะทำได้ ซึ่งก็นับว่าเป็นภาระที่หนักหน่อยลงคะ เพราะตอนนั้นงานเยอะมากจริง ๆ งานโทรทัศน์ก็นับเป็นประสบการณ์แปลกใหม่ที่ท้าทายไม่น้อยเลยนะคะ ได้เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างเพิ่มขึ้นมาก และทุกคนก็เป็นอาสาสมัครมือใหม่ทั้งหมด โดยเฉพาะถ้านับว่าทุกคนมีงานประจำอย่างอื่นที่ต้องเห็นดเหน้อยกันทุกจันทร์ถึงศุกร์อยู่แล้ว แต่ต้องทิ้งเขียนสคริปท์ ท่องบท ซ้อมบท จัดหาเสื้อผ้า อะไรต่าง ๆ กันเอง ที่ผ่านมาได้ก็ถือว่ามหัศจรรย์มาก (ยิ้ม)

ที่ผ่านมามีคุณผู้ชมโทรเข้ามาในรายการโดยเฉลี่ยสามสี่คนต่อสัปดาห์ แล้วก็มีการเปิดตัวเข้ามาจากทางอื่น ๆ บ้าง ก็ถือว่าเป็นกำลังใจมากนะคะ วิทยุรุ่นก็มี แล้วก็พี่น้องคนนึงอยู่ ป.๑ เอง บางคนก็เป็นคุณพ่อหรือคุณแม่ที่นั่งดูกับคุณลูก บอกว่าดูไปก็คอยสอนลูกไป เห็นไหมลูก ไม่ต้องร่ายก็มีความสุขได้อะรอย่างนั้น ฟังแล้วก็ดีใจนะคะ อยากให้มีคนคิดทำรายการแบบนี้ออกมาเยอะ ๆ เพราะถ้าพูดถึงสื่อแล้ว ยังไงคนไทยก็ดูโทรทัศน์กันเป็นหลัก รู้สึกเลยคะว่าถ้าเปิดไปช่องไหนแล้ว มีรายการที่สร้างสรรค์ในทางที่ดี ๆ อย่างต่อเนื่อง สวนกระแสรายการที่ชวนให้จิตเศร้าหมองทั้งหลาย เขียวขนของเราและคนทั่ว ๆ ไปก็น่าจะได้กระแสของความดี เหล่านี้ซึมซับเข้าไปในจิตใจด้วยแน่นอนเลยคะ

แล้วเป้าหมายของชีวิตในทางธรรมของทั้งคู่คืออะไร ในทางโลกคงได้ทำ
ให้คุณแม่ สมปรารถนาในส่วนหลัก ๆ แล้ว

คุณอลิสซา: เป้าหมายสุดท้ายในชีวิตก็คงคล้าย ๆ กับพวกเราที่ได้รู้จักกับคำสอน
อันเป็นแก่นที่สุดของพระพุทธเจ้าแล้วนี่ล่ะค่ะ คือการเป็นอิสระจากทุกข์ทางใจ
โดยสิ้นเชิง โดยไม่กลับมาเจ็บอีก

มันอาจจะฟังดูเป็นเรื่องยากหรือไกลตัว แต่ก็คิดว่าถ้าไม่นับหนึ่งเสียตั้งแต่
วันนี้ โอกาสแบบชีวิตนี้ก็ไม่มีอีกครึ่งเมื่อไหร่ คิดว่าคงไม่มีชาติไหนเหมาะ
แก่การปฏิบัติภาวนาเท่ากับชาตินี้อีกแล้วล่ะค่ะ ชีวิตที่เกิดขึ้นมาได้พบกับคำสอนที่
ตรงทางและลัดสั้นที่สุดของพระพุทธเจ้า มีครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ช่วยชี้แนะให้ด้วยเมตตาอันสูงยิ่ง ชีวิตก็สุขสบาย ไม่ต้องลำบากดิ้นรนกับปัจจัยสี่
มีภักษามิตรรอบตัวคอยชวนกันเดินไปตามทางธรรมะ ก็มีทั้งหนังสือ เว็บ ซีดี
บันทึกรวบรวมมา อยากรู้ อยากรู้ อ่านเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องลำบากเหมือนสมัยก่อน
ขาดองค์ประกอบอีกเพียงอย่างเดียว คือความตั้งมั่นและความเพียรของตัวเอง

แต่คงไม่ถึงกับตัดทางโลกไปหรอกนะคะ หลายคนกลัวว่ามาสนใจธรรมะแล้วแปลว่า
ต้องทิ้งโลก ไม่จำเป็นนะคะ โดยเฉพาะสำหรับตอนเริ่มต้น เห็นตัวอย่างมาจากหลาย ๆ
ท่านแล้วจริง ๆ ว่า ใช้ชีวิตอย่างฆราวาสก็ได้ อยู่กับโลกก็ได้ แต่ให้ใจเราอยู่กับธรรม
ทำบุญ ทำทาน รักษาศีลห้าไว้ แล้วก็คอยรู้กายรู้ใจของเราเอง ตกค่ำมีเวลาก็
ทำในรูปแบบคือเดินจงกรม นั่งสมาธิ วันละวันวันละหน่อย แล้วจะไปดูหนัง
ฟังเพลง นัดทานข้าวกับเพื่อน สังสรรค์หัวเราะกันเอ๊กอ้าก ไปท่องเที่ยวเที่ยว
อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้ทั้งนั้น เพียงแต่ถ้ากำลังยังอ่อน ในช่วงเริ่มต้นก็คงต้องอาศัยการ
ทำในรูปแบบ และหมั่นฟังหมั่นถามผู้รู้เป็นแนวทางเป็นกำลังใจไปด้วยบ้างค่ะ

ตอนนี้ก็พยายามจะจัดสรรเวลาให้เหมาะสมขึ้นค่ะ ที่ผ่านมามาดูจะให้เวลาที่
หนักไปทางงานบุญงานกุศลเสียเยอะ ก็จะลดน้ำหนักส่วนนั้นลง เพื่อให้เวลาตัว
เองกับการใส่ใจหัดเจริญสติและปฏิบัติภาวนามากขึ้น ให้สมดุลกันทั้ง ทาน ศีล
ภาวนา อ้อ! และก็การออกกำลังกายด้วยนะคะ เพราะเราเองต้องถนอมร่างกายนี้
ไว้ให้เป็นเครื่องอาศัยในการเดินทางไปสู่เป้าหมายกันอีกนานค่ะ (ยิ้ม)

คุณกวิน: ผมก็มีเป้าหมายเหมือนผู้ปฏิบัติธรรมท่านอื่น ซึ่งก็ไม่พ้นจากการหลุดจากพันธนาการของโลภะ โทสะ โมหะ ความเป็นตัวเป็นตนและกิเลสทั้งหลายที่ทำให้เราต้องวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏไม่จบไม่สิ้น

เป็นช่วงใหญ่ ๆ มาแล้วที่ผมกำลังพยายามปรับตัวให้ทางโลกกับทางธรรมกลมื่นกันได้ ถึงแม้ว่าจะยังทำได้ไม่ดึ้นัก แต่ก็ไม่เคยท้อแท้ครับ และอยากจะฝากให้ทุกคนที่เดินบนเส้นทางเดียวกันน้ออย่าได้ท้อถอยเวลาที่มีอุปสรรคเช่นกันครับ บนเส้นทางธรรมไม่มีล้มแล้วล้มเลยตลอดกาล เราต้องพร้อมที่จะนับหนึ่งให้ได้ในทุก ๆ วันที่ยังมีชีวิต เพราะทุก ๆ วันที่ดำเนินไปคือห้วงเวลาที่เราสามารถเรียนรู้ชีวิตและเป็นโอกาสแห่งการปฏิบัติธรรมได้เสมอ เราต้องไม่ปล่อยให้โอกาสอันดีให้หลุดลอยไปและใช้เวลาของชีวิตให้คุ้มค่าครับ

ที่สำคัญคือการแบ่งเวลาในการ ‘ให้’ ครับ ผู้อ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวคงเป็นผู้ให้กันเป็นส่วนใหญ่อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นการทำบุญทำทาน ร่วมงานบุญงานกุศลต่าง ๆ แต่ก็อย่าลืมห้เวลากับตัวเองในการปฏิบัติด้วยนะครับ ทุกคนที่ได้มาพบศาสนา พุทธได้มาอ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวอย่างนี้ ผมเชื่อว่ามีต้นทุนอันดีมากอยู่แล้ว อยู่ที่ว่าจะสานต่อให้เสร็จงานแห่งชีวิต หรือจะปล่อยให้โอกาสทองหลุดลอยนะครับ

ทุกวันนี้ สังคมไทยมีปัญหาทางด้านศีลธรรมในจิตใจที่นับวันจะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ กระแสที่มาแรงในด้านลบต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นข่าวอาชญากรรม การฆ่าตัวตายจากภาวะทางเศรษฐกิจ และอีกหลายปัญหา ก็ต้องติดตามเป็นกำลังใจในการสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ กับสื่อดี ๆ ที่เป็นด้านบวก ให้กับทางทีมงานกันด้วยนะคะ

วันนี้ก็ต้องขอขอบคุณสองนางฟ้าและเทวดาที่ได้มาพูดคุย แบ่งปันข้อมูลประสบการณ์ ให้กับทางคอลัมน์ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ ส่วนฉบับหน้าก็ต้องติดตามกันคะ

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัวด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู่อิเลศ

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งฝันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโอเคเดียวเหมือนน้ำพุไม่รู้จบรู้อัน เป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่หน้าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ดีกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยากาศปฏิบัติ ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความด้วยนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และเป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บนเส้นทางธรรมะด้วยกัน

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ สาระน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คนทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้ ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น จำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ ความ ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจสอบคำถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์ เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://firs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย

เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่ สอดคล้องกัน ขอให้ใช้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้ นะคะ

▶ เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย ตกใจ (!)

เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหรือ? ฉันท นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”

▶ การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่

สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ (Enter) เพื่อ ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรวบคำอัตโนมัติของ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ยอยากให้ช่วยดูการตัด คำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน ได้ลื่น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่ จำเป็น เช่น

“ฉันไม่ยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรม ขอกาเมานั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่ยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่า ผลกรรมขอกาเมานั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)

หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับจีน งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์ กวีธรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสักนิดนะคะว่า บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แด่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น กันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า

ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจดูด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยคงดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่างลิ้มเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมา ยาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้ค่ะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงทาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย satima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงานได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยนะคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยให้ประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรหรือไม่

ปกติแล้ว เว็บไซต์นี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้รู้จักในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับกำลังใจแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้อ่านพิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>